

Az
Néhai Tekintetes Nágos Vitéz
URNAK

GYARMATI
BALASI BA-
LINTNAK,

Es
Amaz jó emlekezetű,
Istenben boldogúl ki-múlt

Néhai
NEMZETES
RIMAI JANOS-
NAK,

Igaz háza fiának, és a' Ma-
gyar nyelvek két ékesse-
gének

ISTENES ÉNEKI
Mellyet a' Váradí Negyedik Editio
szerint egynéhány új Ének-
kel és Imédságokkal
ki-botósá ott

Lőta BREWER, Samuel
Anno 1690.

Ovenus in Appendice

Epigrammatum

Frater Virtutem nihil immortalis
tenemus,

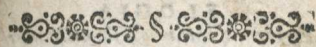
Mens manet & Virtus: Cetera
mortalis erunt.

Nincs semmi állandó: Tsak elm
java,

S' vitézséggel talált jó hitnek fo
lyama.

Egyebet mind el birt az halál ha
talma,

Halhatatlanságban tsak ez ket
töt hadra.

ELOGIA

Spectabilis ac Magnifici
Domini

VALENTINI

BALASSA

de GYARMAT,

Militis & Poëtæ cul
tissimi.

Ad VALENTINUM

BALASSAM,

JOHANNES RIMAINUS

BALINT, nemzetedben
ki voltál BALASSA,

Munkádat ki-adom, hogy minden
szem lássa.

De élés elmédnek nem vélem kap
baga

Kinek Apollonát nem völt tanu
tárfa.

Vagy Syren, vagy Circe, vagy
Magyar Amphion;

Arany ir-sodban ninnsen peniszes
ón.

ELOGIA

Egy igen többet nyomsz, mint más nagy vakás én,

Az ki ebben kétes nyomozzon bal-
lág jön.

Terb-lye elmjét vak balgatag-
sága,

Kinek munkáidhoz nintsen kíván-
sága.

De sereget ér obajt azok társasága,
Elmédek kik érzik hogy nagy gaz-
dagsága.

En penit irásid nyomát ki-nyo-
mozom,

Ne bánd ajéleire hogy n-vedet bo-
zom,

Emlékezeted mindenütt bor-
zom,

S' így híved nevedet mint lebet töl-
dozom.

Nyúgodgyál, s' koporsód légyen
dinsőfőger,

Allapotunk most itt nem gyönyö-
rűséger,

Kit te ékefgettel, Eger-iz Törökér,
Kivánom hogy legyen lelked id-
vőfőger,

Hibe Városának, hol nyúgszol ál-
lisa,

Őt vagy on: Kivánnak hol magá-
bavassa,

Ven

BALASSÆ.

Vendég fogadoját minden úgy szál-
bassa,

Szeredet tekintvén hogy meg-iz ál-
bassa.

Mondván: Itt fekszik az a' Ba-
lassa Báliont,

Ki kevés öröm kért nyeli sok keser-
ves kint,

Kinek irásában a' ki jól-iz tekint,
Elméje Bárso nyán szemléltet
Sárlát színt.

INEUNDEM
JANUS BALOGUS
Tolnæus.

D^lz Dea q^z simul celo nova pra-
lia miscⁿ.

Certam petiur cuiq^z BALASSÆ
valens,

Nosse velis qui sunt, & que sint ac-
cipe paucis.

Mercurius, Mavors, Pallas, A-
pollo, Venus,

Mercurius linguam, Mars ense,
Cypris amorem.

immensum Pallas, carmen Apol-
lo rogat,

Ille sciens, vates, orator, fortis a-
mator,

ELOGIA

*Sit licet: Hæc mihi sunt cuncta
Minerva refert,
Sum Dea bellipotens, sapiens & sum
quoq; pulchra,
Nostra Valentinus castra Balassa
colat.*

Ungarico Idiome

JOHANNEM RIMAI
reddita in hunc modum

Isten Afzszonyokkal
égben az Istennek,

Uj hartzot, s viadalt ma-
gok közt kevernek,

Balassa Balint kell tsak
mindenikének,

Kedvelvén szép voltát tu-
dós elméjének.

Tudni akarodé ezek kik
legyenek?

Mercurius és *Mars* ne-
ve ketteinek,

Pal

ELOGIA.

Pallás s' *Apolló*-is közösi e-
zeknek,

Venus az ötödik kivel el-
lenkednek.

Mercurius keres *Bálint*-
ban magáját,

Nem egyebet hanem tú-
dós szóllo nyelvét.

Mars peniglen éles vag-
dalkozó törét,

Es *Venus* beléje öntet
nagy szerelmét.

Pallas kéri tőle eszes
bölcs elméjét,

Apollo peniglen verses sok
Enekét;

Minerva kezdé-el az után
beszédét,

Mindnyájá *Balint*nak had-
gyátok (mond) béket.

B. s

ELOGIA BALASSÆ:

Böltsebb, vitézb szebb is
 ki lehet nálamnál,
 Egyedül nálam az, ki min-
 nyájakoknál,
 En kedvem szerelmem Bá-
 lintól el nem áll,
 Méltán azért ő is én Tábo-
 romban száll.

Nem engedem tőlem őt
 el-vonni másnak,
 Sem néked *Apollo*, sem
 hartzolo *Mars*nak,
 Eörvendvén maga-is az
 velem lakásnak,
 Tartom őt magamnak vál-
 hatatlan társnak.

Néhai

Néhai tekintetes és Nangos
 Vitéz Urnak

GYARMATI
 BALASSA
 BALINTNAK,
 Istenes egyszehány Vitéz

Eneki.
 E L S Ő.

ADgy már tsendes-
 seget, Lelki békefse-
 get, Menybéli Ur, Bujdo-
 fő elmémet, Odd bútul
 szivemet, kit fok kin fúr.

Sok ideje immár, Hogy
 lelki szomjan vár, Ment-
 ségére, Ne hadd, őrizd,
 ébrezd, Haragod ne ger-
 jez, Vesztségére.

A 5 Nem

Nem kitsiny munkával,
Fiad halálával, Váltottál-
meg, Kinek érdeméjért,
Most is szükfegemet, Tel-
lyesíts-meg.

Irgalmad nagysága, Né-
vétkem rútsága, Fellyebb-
való, Irgalmad végtelen,
De bűnöm éktelen, Sa-
romlást vallo.

Jó voltod változást, Gaz-
dagságod fogyást, Erez-
heté? Ki engem szolgál-
dat, Mint régen sokakat,
Ebrezheté?

Nem kell kételkednem,
Sőt jót reménlenem, Igéd
szerént, Meg-adod keve-
sen, Mit ígérsz kegyessen,
Hitem szerint.

Nyisd-fel hát karodnak,
Szentféges markodnak, ál-
dot zárját, Add-meg éle-
temnek, nyomorult fejem-
nek, le-tört szárnyát.

Repülvén áldgyalak, El-
vén imádgyalak, Vének
nélkül, Kit jól gyakorol-
ván, hallyak meg-nyúgod-
ván, bűnöm kívül.

M A S.

*A Magyar Nemzetnek
romlott állapotjáról.*

OH Izegény meg-rom-
lott, s' el-fogyott, Ma-
gyar nép, Vitézséggel ne-
velt hirrel vagy igen szép,
Kár hog' tartatol úgy mint

4 BALASSA

fenyvedendő kép, Elöme-
netedre nintsedgy úrad-is
ép.

Kedvelt bõtsült véred
lött tsúfoltságosá, Sza-
blyádnak bõ foldgya nagy
óltsóságosá, Meg-tsor-
bult nemzeted változott
kortosfá, Neved ékeffége
utáltságosá.

Föld reménségére fel-
nevelt Ur fiák, Szemetre
vettertek ugy mint köz-
tyük fiák, Sirjokkal hizód-
nak az idegen fiák, Hoz-
zád nem külömbek mint
az ördög fiák.

Házádnak szép vége
mindenütt tsonkán áll, Se-
re-

ENEKI. 5

reged szép száma fogy, ro-
mol, s' szálton száll, Infe-
gednõ, s' árad, veled edgy
ágyban hál, Bõ étkeid he-
lyett rakodik aprórál.

Ki szánhat? Bánd magad
nyomoruságodat, Mert
nézi, s' nem érzi az tsak
romlásodat, A' ki épithet-
né te szép országodat,
Könnyen mulattya-el tsak
záloglásídat

Sem pénz, jószág, mostan
s' méltó arrú posztó, Nem
indit hogy szolgált, meg-
szükült az ofztó, Tsudáld
hogy minden rend nem
koborló, s' fosztó, A' nagy
orv mert kitsint szörnyeb
fel-akasztó. Oh

Oh kedves nemzetem,
házám, édes felem, Kivel
szerelmesen mind Tava-
szom, Télem, keseregj firj,
kiálts Istenedhez velem,
Nálad hogy szeretlek lé-
gyen e' vers jelem.

M A S.

*Háboruit és szívve fájda-
lmat számlálván, kéri Istent hogy
két égvben e' estül által-
mazza.*

LElkemnek hozzád való
buzgó kiáltása, Jussom
elődben valaha már ohaj-
tása, Ne hadgy vesznem
kétség miatt lelkem vál-
sága Nyujts-ki segítő ka-
rodát szabadságomra.

Angyaloknak s' embe-
reknek kegyes Istene, Jó-
val forró kegyelemnek kút
feje, Irgalmas, hű tűrhető
vagy téteményedbe, En-
gedd lellyek kedvet szent
színednek előtte.

Látod engem sok hábo-
ru mint el-háborított, Ve-
szedelem minden felől kö-
rül bé fogott, Nagy hatal-
ma tsak te reád immár szo-
ritott, Emberi segítégtől
mindentől meg fosztott.

Ne hadgy azért én Iste-
nem veszedelmemben. Be-
lőlem a' fájdalmit vedd ki
kegyelmesen, Akar vigasz-
talásoddal s' akar máskép-
pen,

pen, Tsak kőnyebits-meg,
hogy ne légye túrhetetlen.

Hald-meg imádságim
nékem, kit te alkottál, Ha
bűnömért ostorodal meg-
hodoltattál, Jusson eszed-
ben a' mit régenten fogad-
tál, Hog' mihelt néked kő-
nyörgünk szabaditanál.

Elíz Istenem, nem aka-
rod veszedelmünket, De
kévánod meg tértünket és
életünket. Ne hadgy el hát
engem is nyomorult hive-
det, Ki bűnéből hozzád
térvén tégedet követ.

Ne emlekezzél ez után
gonofságimról, Mond ezt
inkább én lelkemnek te jó-
vól-

vóltodból, Im én ki te id-
vőséged vagyok: nagy
bűdből, ki menteni jelen
vagyok, azért ne búfoly.

Még-is Azonról.

OH én kegyelmes Iste-
nem, Melly igen meg-
vetél engem, Kegyelmezz
meg már énnékem, Ne
hadgy bűnömben el-vesz-
nem.

Nem tagadom mert vét-
keztem, Hitemet sokszor
meg-szegtem, Rút fertel-
mes vólt életem, Kiért lám
im meg-fizettem.

Légyen azért elég im-
már, Sok bűm, és szenved-
tem nagy kár, Rút szégyen
ki

ki mint kegyes ár, Lelkemben keservesen jár.

Hol a' te irgalmaságod?
Kivel vertedet gyógyítod,
Hol a' te erős job karod?
Kivel hived szabadítod.

Régen Dávidot Saultól,
Szabadítád, mentég bűtül,
Noha sokszor vétet rútul,
Kiért meg-verted azontul.

Ellened való sok vétkem,
Mint Dávidé olyá nékem,
Kiért a' mint én azt vélem,
Veszett keserves életem.

De te Dávid jó Istene,
Ki az ő szerentséjére, Vettél bűt én fejemre, Térj hozzám már kegyelemre.

Bűnömön talált bűm
után

után, Könyörűly lelkem
fájdalmán, Tégy szégyent
azokat záján, Kik rám dü-
höttek méltatlan.

Engem pedig boszszú-
jókra, Emely-fel jó álla-
potra, netessék az hogy
hégjába Biztam dolgomat
magadra.

Kiért a' mig élek itten,
Ditsirlek felseges Isten, Ki
könyörűlsz illy veszetten,
Aldott légy örökké, Amé.

BALASI BALINT *Nevére,*
Melyben könyörűg búne botánar-
tyáért, és bálákat-ú ád, hogy Isten-
hez való meg-ídrése által kedvet
lett Istennél, és az által az
örök kárbozattul meg-
szabadult.

Bizonnyal ilmérem rajtam nagy haragod, Felleges Ur Isten, és kemény ostorod. Kivel tagjaimat, Bűneimért nékem igen ostorozod.

Alázatosszivel Uram téged kérlek, Ellenem felémelt kezeidet tarts-meg, Szent Isten könnyíts-meg, Irgalmafságod is én hozzá-m mutasd meg.

Látam bűneimet kikkel életemben, Vétkeztem elened, vitördög a' bűnbény, Esa' test a' törben, De mégsem gondoltam hogy így járjak ebben.

Anyámnak méhében

bűn-

bűnben fogontottá, melylül noha töled ki-mofogatattam, De gyarlón maradtam, Es annak utánna viszfza tántorodtam.

Soksága bűnömnek rettetget engemet, Tsak irgalmafságod biztatty a szivemet, Siratván bűnöm, Es szivből ohajtom kegyelmességedet.

Illik hogy el-forduly Uram bűneimtől, Mellyel rakva vagyok talpig mind tetétül, Kegyelmeffegedtül, Nem illik hogy megfoszsz irgalmafságodtul.

Botsáfd-meg kötelét inkább ajakimnak, Kik szüntelen

telen téged fel-magasztal-
lyanak. Hálákat adgya-
nak, Jó-vóltodért néked
hiven szolgáltlyanak.

Az én lelkem-is kész-
mindenkor ditsérni. Igale-
mátságodért nagy hálákat
adok, Rólad emlekezni.
Gondolatim rajtad min-
denkor tartani.

Légyen ez énnékem az
é. bűneimért, Nagyobbal-
is neked mert tartozom
ezért, Nagy fok vétkeim-
ért, Engem el nem vété-
fok álnokságimért.

Im ha bűneimből ki nem
térek vala, Vagy hogy vét-
keimből ki nem emel-
vala

vala, Im mint veszek vala,
örök kárhozatra tántoro-
dom vala.

Néked azért nyelvem
hiven énekellyen, El-vött
javidért tégedet ditsér-
jen, Es holtig tisztellyen,
Hogy annak utánna örök-
ké élhessen.

Tanulságra szerzé ez ver-
seket öfzve, Kinek neve va-
gyon a' versek fejébe. Ma-
gát meg-ismérte, Ajánlya-
is magát Istennek kezébe.

M A S.

*Még-is bővebb szöveggel kérteli Isten-
nek baragját?*

OH én Istenem im mi
töltenek én szegény
feje-

fejemen, Kit reménleni
ingyen sem tudtam volna
életemben, kiért csak hálát
kell néked adnom, mert
meg érdemlettem.

Azelőtt való réám bo-
tsátot kemény ostoriddal,
Meg nem tanulek, s' ihon
mint járek veled én Uram-
mal, Meg sints mit ten-
nem, hozzád kell esnem
én imádságommal.

Ha ennél nagyobb ostrom
botsát is réám, meg ér-
demlem, De kérlek Uram
szintén a' földhöz ne verj
immár engem, Sz. Fiad ál-
tal tött ígéretid jussanak
eszedben.

Ne adgy felettéb a' ki-
sértetre, tsak mig e' tőrhe-
tem, Mert nyilván látod
gyarló voltomat én édes I-
stenem, Ha el-hartz engem
oh hová legyek, kétség-
ben kell esnem.

Igafságodat irgalmassá-
god. kérlek, fellyül müllyá
Tsendeszedgyék-meg Sz.
fellegednekfel-gerjedt ha-
ragja, Szent Lelked által
szegény lelkennek légy
vigasztalója.

Szintén el-fojtott, és
majd meg emésztt engem a'
fok vétek, Tsak tőled le-
het vigasztalása keserves
lelkennek, Ne vond-meg
tehat

tehát kegyes Ur Isten örö-
mét szívemnek.

Te minden jóra fordít-
hatod meg az én bánati-
mat, Ne vész el azért Uram
előled: Kérlek mutasd
meg azt, Hogy jó Isten
vagy és meg-halgatod fo-
hálzkodásimat.

Ezen-is kérlek ne tart-
sokáig rajtam haragodat
Fordítsad immár kegyel-
mesfégre boszszú-állásida
Erdemem szerint ne bü-
tess engem te szegény szö-
gádat.

Mi hasznod benne ha-
martalékja léfzek a' Sátán-
nak? Hiszem nem néki te

rem

remtettél volt, hanem te
magadnak, Kin-szenvédé-
sét vallyon s' héjába ha-
gyodé fiadnak?

Lám én értem-is szintén
ugy meg-hólt mint a' nagy
szentekért, Tartozol te-
hát engemet-is meg-hal-
gatni kedvéért, Halgasd-
meg azért fohászokásim
az ő szerelméjért.

Szívem állását és kíván-
ságát volta képpen tudod
Semmi előted el rejtven
nintsen, mert te nyilván-
látod, Tartás tisztán azért
az én szívemet, és adgy
bátorságot.

Tellyes éltemben kiért

B 2

di

ditsirem Uram felségedet,
adgy erőt arra hogy segit-
ségül hihassam nevedet, I-
rád-bé kérlek a' te köny-
vedben én könyörgésimet

Emlekezetre kik min-
denkoron legyenek elöt-
red, Es ne botsáfsák bosz-
szú állásra szent Istenfége-
det, Te Szent Fiadért, ki-
nek örökké légyen nagy
ditsiret.

M A S.

DEO, vita, mortisq; arbitrio.

Ex Oda:

*Quem ut summe DEUS semel pla-
catus, patrio lumine respicis.*

OH szent Isten kit ked-
vedben, mint kegyes
kebledben, egyszer má-
bé

bé-vöttél, Annak szive bá-
tor kedve vig, mert nints
félelme rakva igaz hittel,
ördög ellenség, sok bú, sze-
génység, nem árthat, mert
tellyes reménfeggel.

Mint nagy szál kő, ugy
meg-áll, káran nem törö-
dő, mindent könnyen szen-
ved, E' világot testi sok jót
gyűlöl mint nagy gondot,
s' azokban nem eped, De
menyországra, mint főb
javára, hasz, vész, s' arra
minden kedve gerjed.

Ha vétni mér, mind-
gyárt meg-tér, s' ha az bün
hozzá fér, nem esik kétfeg-
ben, Isten lelkemért vezé-

re. viseltetik teste. Angyalok kezében, Oj k lábait mint szemek fényét, hogy valamint ne üsse a' kőben.

Oh szent Isten mind él-tünkbe, s' mind hóltunk i-dején egyedül reményünk Te vagy életünk, benned halunk, rajtad áll miné-künk mikor lészen velünk, Testünk remolván Sz. or-szágodban általad lészen gyönyörű éltünk.

Hogy tégedet élő Istent szívünk kedve szerint szól-gallyon, s' tiszteljen, Jó egészség, szent békeség, és kedves kegyesség szálljon mi közinkben, Véletlen

ha-

halál, ki réánk őtt áll, ne fojtson meg hirtelen él-tünkben.

M A S.

Könyörög Istennek hogy bruidorá-sában viselje kegyelmessen gond-gyát, s' térjessze is ú, ab áldását.

KEgyelmes Isten, Kinek kezében, Eletemet ad-tam, Viseld gondomat, Vezérlé útamat, Mert tsak rád maradtam.

Gyermekfégetől fog-ván egyedül, Tsak te tőled vártam, Mint Atya után fiú kiáltván, Könyörög-vén jártam.

Most-is tsak beñed Re-ménféget, Uram hely-

B 4

hez-

24 BALASSA
hez tettem, Magam rád
hadtam, Rád támaszkod-
tam, Te alád vettem.

Mi hasznod benne, hogy
ha veszélyre jutok kétség
miat? kit fiad által hozzád
váltotál. mint fogadot fiát

Halgass-meg azért te
nagy nevedért, En kő-
nyörgésben, Mutass-
meg jódat, sok áldásodat,
Az én szerentsémben.

Add-meg énnékem én
reményem szerént való
jódat, Ald-meg fejemet,
ki bizik benned, s' visel-
lyed gondomat.

A' szép harmatot miként
hullatot, Távaszszal virág-
ra,

ENEKI. 25
ra, Sok jódat Uram úgy
hullasd reám, Te régi szol-
gádra.

Hogy mind holto mig
szivem légyen vig, Téged
magasztalván, Mindenek
előtt, s' mindenek fölött,
szent nevedet áldván.

Ezeket irám az tenger
partyán, Oceanum mellett
Kilentzven edgyet mikor
jegyzettek, Más-fél ezer
felett.

M A S.

*Egy Lengyel Enek ígéröl
igére, és ugyan azon notára:
Blaboz launáz, &c.*

Aldgy-meg minket Ur
Isten a' te jó vóltodból
Világosíts-meg minkát ir-
gal-

galmaságodból, Ortzád világosságával, lelked ajándékával, Hogy éltünkben e' földön járjuk igazsággal.

Engedd-meg minékünk kegyelmes Istenünk, hogy mindnyájá tégedet igazán ismérjünk, Hadd a' kitsiny hitünkkel edgyütt örvendezzünk, mikor meg. itélsz Uram, kegyelmezz-meg nekünk.

Ne tántorodgyunk mi el soha Uram te tőled, Ne kételkedhesünk-is többé már felőled, nyughasék-meg mi lelkünk igaz hittel benned, Valhassunk mindenekben Urunknak tsak téged. No

No azért ditsirjűk most fel szóval az Urat, Mert lám tsak ő viseli mindenűt gondunkat, Uram a' te nevedben áld-meg szolgálodat, Kiért viszontag mi is ditsirjűk fiadat.

M A S.

Mellyben Bűne borsánat-

tyáért könyörög

BOtsáfd-meg Ur Isten iffiúságomnak vétkét. Sok hitetlenségét undok fertelmességét; Töröld-e rútságát, Minden álnokságát, Könnyebits lelkem terhét.

Az én búfult lelkem és nyavalyás testemben, Té

tova bujdosik, mint madár
a' szél-vészben, Tőled el-
ijedett, Tudyán hogy vét-
kezet akar esni kétségben.

Látya magát való száma-
talan nagy sok jódat, Kiért
tudgya, téged mint tisztelt
jól tött Urat, Háládatlan-
ságát, Látván hamis voltát
Ugyan szégyenli magát.

Akarna gyakorta hoz-
zád ismét meg térni, De
bűnei miatt nem mér előd-
ben meñi, Tőled olly igen
fél, Réád nézni sem mér,
Szined igen rettegi.

Semmie sints penig, mi-
vel előtbe mennyen, kivel
jó voltodért viszont téged
tisz-

tiszteltyen, Vagy aláza-
tossan, Méltó haragodban
Tégedet engeszteltyen.

Sok kifirtet éri, minden
képpen rettentí, Veled i-
jezgeti kétségre sietteti, Ki
miatt majd el-vész, Ha
véle jót nem téz, Magát
pokolra ejti.

Jajgatván nagy sokszor
emliti Sz. nevedet, Mond-
ván: Vajha az Ur hozzá
venne engemet, Bizony
kedvét lelném, Mert őtet
követném, Mint édes Iste-
nemet.

Batorítsad Uram azért
biztató szóddal, Mit hasz-
nálsz szegénynek örök kár-

hozattyával, Hadd inkább
ditsirjen, Ez földön éltebb
Szép magasztalásokkal.

Az te szódat tudom mi-
helyen meg-halhattya, ot-
tan szent Nevedet, mint
Attyát úgy kiáltya, Ki ter-
jesztet kézzel, Sűrű köny-
ves szemmel, Magát reá
botsáttya.

Le-görögvén könyve
ortzáján, úgy meg-követ
Magad is meg-szánnád
látván melly keseredett
Mert zokogásokban, Si-
ralmas szép szókban, Ne
fejének kegyelmet.

Irgalmasságod is anna-
inkább ki-tettzik, A'menne
tób

több vétkünk nekünk meg-
engedtetik, Inkáb kegyel-
medben, Mint büntetésed-
ben te irgalmad tündöklik

Nó nem tartod tudom
továb haragod rajta, Mert
à békefégre te job kezded ki-
nyújtva, de tsak olyanok-
nak, Kik utánnad járnak,
Mert vagy mindeñek Ura.

Térj azért én lelkem ke-
gyelmes Istenedhez, Szép
könyörgésekkel békélyét
sz kezéhez, Mert lám hoz-
zá fogad, Tsak reá had ma-
gad, Igen irgalmas Ur ez.

Hidgyónk mind örök-
ké igazán tsak ő benne,
büntől őrizkedgyünk, ne
tób

távozzunk el tőle, Aldott
az ő neve, örökké men-
nyekbe, Ki ma meg ke-
gyelmeze.

Eneklém' ezeket el ke-
feredett szível, Várván Ur
kegyelmét fejemre sz. Lel-
kével, Tétova bujdosván,
Bűnömön bánkodván,
Tufakodván ördöggel.

M A S.

In laudem Verni temporis.

Aldott szép Pünköszt-
nek gyönyürü ideje,
Mindent ékességgel lato-
garó Ege, Hofszíu úton
járókat könnyebbitő szele

Tenyitod rosákat meg-
illatozásra, Te az filemile

tor-

torkát kiáltásra, fákateöl-
tötetz fok színü ruhákba.

Néked virágoznak bok-
rok, szép violák, Folyo vi-
zek, kútak, tsak néked tülz-
tulnak, Az jó hamar lovak-
is tsak benned vigadnak.

Mert fáradság után fü-
remet tagjokat, Szép har-
matos füvel hizlalod azo-
kat, Uj erővel építvén ü-
zérhez inokat.

Sőt még a' Vég-béli jó
vitéz katonák. A' szép sza-
gú mezőt kikszéllyel bé-
járnak, Most azok is vigad-
nak, s' az időt mulattják.

Ki szép fűvön lévén bá-
nik jó lovával, Ki vigan
la-

lakozik vitéz baráttyával,
Ki penig véres fegyvert
tisztított tsiszárral.

Ujul még a' föld is min-
denütt te töled, Tisztul
homályából az Eg. is te ve-
led, Minden teremtet ál-
lat meg indul te benned.

Hly jó időt érvén Isten
kegyelméből, Ditsirjük Sz
nevét fejenként jó sziböl
Igyunk, lakjunk egymással
vigan, szeretetből.

M A S.

In laudem Confiniorum.

Vitézek mi lehet, E' szé-
les föld felett, Szebb
dolog a' végegnél? Hol
kikeletkor, A' sok szép
ma-

madár száll, Kivel ember
ugyan él, Mező jó illatot,
Az Eg szép harmatot, Ad,
ki kedves mindennel.

Ellenség híre, Vité-
zeknek szive, Gyakorta
ott fel-buzdúl, Sőt azon
kivöl is, tsak jó kedvéből-
is, Vitéz próbálni indul,
Holott sebeffedik, öl, fog
vitézkedik, Homlokán vér
le-tsordúl.

Veres zászlók alatt, Lo-
bogás kopiát, Vitézek ott
viselik, Roppant sereg előtt
Távoiy a' sík mezőt, Szél-
lyel nyargallyák, nézik, Az
párdutz kápákkal, Fényes
sí fakokkal, Forgókal szép
mindenik.

Jó szeretsen lovák, A
lattok ugrálnak, Hogy ha
trombita riadt, Köztök
strását áll, Ki lováról le
száll, Nyúgfszik reggel ho
virradt, Midőn éjten éjle
Tsata viseléssel, Minden
lankadt, fáradt.

A' jó hírért, nevért, A
szép tisztességért, ők min
dent hátra hadnak, Em
berfejről példát, Vitéz
fejről formát, Mindene
nek ők adnak, Midőn
mint jó Solymok, Mező
széllyel járnak, Vagda
koznak, futtatnak.

Ellenséget látván, örö
mel kiáltván, ők kopiák

törnek, S' ha sulyosan va
gyon, A' dolog hartzo
kon, Szólitatlan meg tér
nek. Sok vérbe fertezvé,
Artzul réa-térvén, Ūzött
fokszor meg-vernek.

A' nagy széles mező, S'
a' szép liget erdő, Sétáló
palotájok, Az útaknak le
fe, Kemény hartzok he
lye, Tanuló oskolájok,
Tsatan való éhség, Szom
juság, s' nagy hévség, Fá
ratság multságok.

Az éles szablyákkal, Mél
tan örvendeznek, Mert fe
jeket ők szednek, Viadal
helyeken, Véresen, sebe
sen, Halva sokan fekűsz
nek,

nek, Sokvad, madár jőre
Gyakran koporsója, Vité-
zül holt testeknek.

Oh végbélieknek, Iffu
vitézeknek, Ditsir tes se
rege, Kiknek e világ on
Szerre szerént vagy on
Mindeneknél jó neve
Mint fok fát gyümöltse
Sok jó szerentsékkal, Ald
gyon Isten mezőkbe.

M A S.

Egy szép új Könyörgés.

NInts már hová lennem
kegyelmes Istenem
Mert körül vött engé sző
nyű veszedelmé. Seged
mem, légy melletttem, ne
hadgy-meg szegényednem
Vag

Vagy ha azt akarod,
hog' túrjem ostorod, Tsak
rút szégyentől ódd feje-
met, ha bántod, Halálo-
mat inkább el-hozd, hogy
nem rútitst ortalámot.

Aldgy. meg vitézfeggel,
az jó hírrel nével, Hogy
szép tisztességgel mindent
végezzek-el, öltöztets-fel
fegyvereddel, jó eszszel,
bátor szivel.

Ne gyalázzon engem
kevély ellenféggem, Te légy
Uram velem jó tévő Iste-
nem, Nagy szégyenem, ne
visellyem, s' tovább ne
hadgy el esnem.

Kiért ditsirheffen lelkem
min-

mindenképpen, Hog' mindenek ellen meg-tartottál éppen, Aldot Isten hálá-lygyen néked örökké, Amen

M A S.

Psalmi 27. translatio Ungarico Carmine iuxta Suchoniani Paraphrasin.

Egy Olasz Enek notájára.

AZ én jó Istenem, ha gyertyám nékem minden segítségembe, s' ha életemet őrzi, fejemet ment. Hát ki mint ijeszthetne? Ha hogy fok ellenség, Réám fegyverkezék, Tőlök jó voltából meg-mente, Rám dühötszájokból, Kivón ő markából, Rajtam mert ingyen könyörüle.

Ki-

Kiért áldom nevét, és nagy kegyelmét, Még ez testben élhetek, Tőle ez előtt is ez edgyet, s' most is Kértem, hogy reá nézhesek, az imádság lelkét, adgya reménségét, Hogy egyedül tsak benne hidgyek, ezemet a' Sátán ne hajtja más után, Sz. tseledetim örvendgyek.

Eőt áldgya ének szóm, s' vessemre okom, Légyen tsak ő énnékem, Mert ő árnyékában, és Sátorában Meg tart nem hágy esnem s' vesznem, Mert erős köszálra viszen hatalmára, Hol nem árthat fok ellen-

C

fe-

segem, Sőt noha úgy tet-
szik hogy most is aluszik
Az Ur, de tőlök meg ment
engem.

Kiért én meg állom nagy
fogadásom, S' ötet holtig
ditsirem, Könyörűly én
rajtam, azért jó Uram, S'
végig ki e' bűből engem, E-
mely fel Istenem, segély re-
ménységem, Mert csak ben-
ned bús lelkem, Szemem
csak reád néz, félvén hogy
mind el-vész, Ne hadgy
reménletté idvősségem.

Ne hadgy e' fetétben, s'
ne rejts el előlem; Szerel-
mes ortzád fenyét, Vesz-
nem szinte ne hadgy kifsir-

tet

tetmiatt, S' tarts meg at-
tad életemet. Sok ellenfé-
gimtől. kik vették már kö-
rül, Egyedül ártatlan feje-
met, Engem már barátim,
Szóléim rokonim El-hat-
tanak mint veszet embert.

De az jó Isten, ki az hi-
veken, Éfik veszedelmek-
ben, Engemet nem hagyta
a' bűnből ki hozza, Nagy
tsudálatos képpen, Irgal-
mas Sz. Atyám engedgyed
hogy tudgyam. A' te utai-
dat követnem, Arról se fé-
lelem, se más dolog en-
gem, Hogy soha el ne té-
veszthessen.

Rágalmazó nyelvtől, áll

C 2

el-

ellenségtől, Ments meg
Uram engemet, Mert ha-
zug tanúkkal keserveszók-
kal, Káromlyák életemet,
Nyelvek ő fegyverek kívül
dühösködnek, Keresik
csak veszedelmemet, Ha
velem nem vólnál, s' nem
bátoritanál, Eltemben ét-
tek vólna véget.

De a' te jó vóltod, és
izérted jód, Kit búm után
vigan adtz, S' a' boldog
élet, kegyelmességed, Kit
velem hittel váratz, Biztat
nyavalyámban, vigasztal
fok búmban. S' tudom is
hogy fok jókkal áldasz,
Senki ne félyen hát, mert
az

az Ur fok jót ad néked, ki
tsak ő benne bizhatz.

M A S.

Pfalm 54. *Deus, per no-
men tuum serua me, &c.*

A' tenagy nevedért tartz-
meg engem Istenem,
Győzhetetlen erőddel ál-
y bősziút értem, Halgald-
meg már fok imádságimat
Uram énnékem, Ne felet-
kezzél tellyefféggel így el-
én felőlem, Bizonyos re-
ménségem, Segély, most
ideje, légy jelen nékem.

En reám mert nagy fo-
kan most fel-támadtak, ol-
lyanok, kik veled semmit
nem gondolnak, Sürgetik

lelkemet, mert szörnyű halálomra járnak, En pedig segítsegiül csak téged egyedül várlak, Im majd elfogyatnak, ha elhatz és totkokban, vetz azoknak.

En életemet Uram te ármogatod, Búval borult lelkemet megvigasztalod Ellenfeimnek a' költsönt te bűvön megadod, Igasfággoddal az álnok sziveket is megrontod, S' nyilván megbizonyítod, Hogy segélli az hiv embert jobbkarod.

Tenéked akkor hálát adok örömmel, Aldozom szivem szerint szép ditsiret-

rettel, A' te felfeges nagy nevedet áldván tisztelettel Mint te teremtetted ember ha járhatok bátor szivel, Ditsirlek énekel, Hogy veszteket láthattá két szemmemmel.

MAS. PSAL. 148.

MEnyei seregek, boldog tiszta lelkek, Emberi nemzetre kik az égből néztek, Az Urat örökké ki mind ditsirjétek.

Angyalok az Urnak követi kik vattok, Szentek kik ő székit mind körül álljátok, örökké az Urat felmagasztalljátok.

Fényes Nap világra e

világ fáklyája, Szép Hóld
Ejlámpája, Egnek fok tsil-
laga. Az Urnak Sz. nevét
mind örökké áldgya.

Tüzes hatalommal for-
gó ti nagy Égek, S' a' nagy
Tengerekkeledgyütt min-
den vizek. Örök ditsirettel
ötet tisztellyétek.

Mert csak ő egyedül
minden teremője, S' min-
den bir, valamint magá-
ban rendelte, Meg-marad
mindenek ellen ő szerzése.

Földnek kereksege min-
den állatokkal, Vizben va-
ló halak, Tengeri tsudák-
kal, az Urat örökké áld-
gyátok szótokkal.

Ten-

Tenger mély örvényi,
meny-dörgés, villamás,
Eső, hó, szél és vész, hábo-
rú, tsattagás, Hegyek, Er-
dők, s' nyárba-is fejező
fok havas.

Szép halmok, Zöld á-
gak, ékesült kis dombok,
Fák, kik külömb külömb
szép gyümölsöt hoztok,
s' Fűvek, kik gyönyörű
szaggal illatoztok.

Sok színben tündöklő
ékes szép virágok, Erdők-
ben, tserékben, Vadak ti
kik laktok, örökké az Ur-
nak nevét kiáltjátok.

Gyikok, kigyók, föld-
ben lakáfok állattal, Sőt a'

C5

ma-

madarak is különb különb szókkal, örökké az Urat áldgyák hágoffággal.

Világ Fejedelmi, Urak, és fő népek, Kik köfféggel birtok, és nékik törvényt tésztek, örökké ditsérvén az Urat féllyétek.

Edgy-igyü gyermekek, kegyesek, szép szüzek, Felferdült Iffakkal bötsületes véniek, Ditsiret töletek légyen ő nevének.

Mert ő az, a' kinek hatalmában az Eg, Néki enged Tenger, Meny s' Földi kerekség, Segélli óvít, mint mennyei Felsőg.

Ez azért ti hivek Urnak

Sz.

Sz. Serege, kik leg inkább vagtok az Ur szerelmébe, örökké szent nevét ditsirjétek menybe.

Hymni Tres ad SS. Trinitatem.

Primum ad Deum Patrem.

A' Szent Háromságnak első személyé, Atya Isten ditsőfféges felsége Mind e' széles világnak teremtoje, Tekints réám ilyen veszett szegényre.

Ments és veszés ki Uram a' fok vészből, Vifelig gondot rólam te árvád földöl, ne szakadgyak el tőle Istenemtől, Segély kiáltotsak hozzád egyedül.

C6

V

Veszett fejemnek mert
 olly állapottya, Mint ha-
 jonak kit el-vett, Tenger
 habja, Nints senki vezére,
 kormány tartója, A' fok
 vész közt, tsak az egy Isten
 őja.

Reméttelen mindenek-
 nél életem, Látván vesz-
 em, örül fok ellenségem,
 Tsoválván fejeket, tsúfol-
 nak engem, Barátim-is
 mind idegenek tőlem.

Gondot nints rám mert
 mindenik azt tudgya, Hog'
 ddig-is éltem ki-ki tsudál-
 ya, Ennek, ugymond, a'
 pint vagy on ő dolga, Le-
 etetlen hogy senki szaba-
 tusa.

De

De mind ennyi fok há-
 boruimban-is, Erzi lelkem
 hogy reménség kívül-is,
 Tsuda-képpen meg kinem-
 tetz végre-is, Noha nem
 látom most egy tsep mód-
 gyát-is.

Azért ez lelkem érzette
 fok jódat, Ne hallogasd
 meg-szabadításodat, Mert
 ha el-veszek-is Uram, mi-
 hafznod? Azzal ugyan
 nem öregből hatalmod.

De ha meg-mentesz ez
 jók következnek, Edgyik
 ez, hog' mind holtomig di-
 tsirlek, Másik meg ez, hogy
 azok-is meg-térnek, kik se-
 gedelmedről kétségben e-
 stek.

C7

Ter-

Terjezd ki hát fényes or-
 tázád világát, Szárazd azzá
 szemeim nedves vóltát.
 Mert csak te fényed fira-
 mat szárazhat, Bűbő-
 menthet, jóra mindent
 fordíthat.

Nabugodonozort hét
 esztendőre, Vivéd ismét
 Királyi felségére, Meg-
 szánván szemedet vete-
 szegényre, Azért tekénts
 reám-is ily veszetre.

Kiért velem edgyüt földi
 kerektség, Ditsir téged oh
 mennyei nagy felség, Ve-
 szendőnek ki vagy igaz se-
 gitség, Ditsőffeggeddel rak-
 va mind föld, s' mind Eg.

MAS.

M A S.

*Hymnus Secundus ad De-
 um Filium pro inspetrande
 militari virtute.*

A' Szent Háromságnak,
 Kinek imádkozunk,
 JESUS másod személye,
 Régi vitézeknek, Roppant
 seregeknek Győzhetetlen
 Istene, Te hozzád kiáltok,
 Ki katonád vagyok, Vigy
 kérlek vitézségre.

Régenten Dávidot juh
 mellől a' pásztort, Vid Ki-
 rályi felségre, Midőn Go-
 liáttal, A' nagy Oriással,
 Meg-viva szemtől szembe,
 Kit reménség ellen, Tsu-
 dálatosképpen, Adál néki
 kezébe,

Jé

Jó Machabeusnak, Jef-
tának Sámsonnak, Gede-
onnak, Juditnak, Eszet,
bátorságot, Adál diadal-
mot, Hogy vitézül járná-
nak, Midőn benned biz-
ván, Hadnagyságod után
Szerentsét próbálának.

Most is vitézeknek, Te
vagy bátor szivek, Kik ve-
led ditsekednek, De a' ke-
vélyeknek, Kik máffal kér-
kednek, Tsak szégyen val-
lás helyek, Mert kit te nem
segélsz, Szive, esze, el-vész,
Hátat ád ellenfégnak.

A' te nagy nevedben,
En-is most Istenem, Kö-
töttem le szablyámat, Sok
jó

jó szerentséket, várok tsak
te tőled, s' Vitézlő sok jó-
kat, Mert nem fizetésért,
Sem gazdag prédájért, Já-
rom, tudod, útamat.

Hanem szent nevedért,
S' a' szép tisztességért, Ki-
ben meg-kissébbitel, Noha
nem méltatlan, Mert rút és
számptalan, Bűnömért rám
gerjedtél, De kérlek felejts
el, Undok vétkeimet, Lám
már eléggé vertél.

Te vagy szál kopiám,
Te vagy éles szablyám, Jó
lovam hamarságó, Elmém-
nek vezére, Karjaim ereje,
En szivem bátorsága, Biz-
ván Sz. Nevedbe, Mégyek
ör-

örvendezve, Bátran ká-
romlóidra.

Tsak te reád hadtam,
Eletemet Uram, Valamely
helyen járok, Bátorságot,
eszet, Sok jó szerentséket,
Tsak jó vóltodból várok,
Ortzámról töröld-el, szép
vitézségekkel, Szégyent,
kit még-is vallok.

Hogy vidám ortzával,
Szép hálá-adással, En fel-
magasztallyalak, Ez széles
világnak, Téged hadna-
gyomnak, örömmel kiál-
tsalak, Vérel festett szab-
lyát, Kit adtzolylanok-
nak, Kik Záfzlód alatt
járnak.

Hym-

*Hymnus Tertius ad Spi-
ritum Sanctum.*

Pro felici Conjugio.

A' Szent Háromságnak
harmadik személye,
Szerelemnek Isten szerént
gerjesztője, Az jó házas-
ságnak ki vagy bölts szer-
zője, Szivek szentelője.

Sz. Lélek Ur Isten, te ki
jókat osztasz, Meg-kefe-
redteket örömmel láto-
gatasz, Félelmes sziveket
bátorsággal áldasz, Siral-
mást vigasztalasz.

Régiszentek házasságát
te szerzedted, Az én szive-
met-is tsak te ébreztetted,
Edgy árva szép Szűzhöz

mo-

mostan gerjesztetted, E-
nem ezt engedted.

Könyörgök tenéked,
hogy szentely meg engem,
Tulajdo templomod hog'
lehesse lelké, Szeplő nél-
kül tiszta légyen én élcem
Lakozzál te bennem.

Add-meg azt-is tárful
énnékem boldogul, A' kit
mostan kérek toled én U-
ramtúl, Hadd vehessek bú-
tsút immár bánatintúl, le-
gyek viz ezentől.

Aldgy-meg mind ket-
tönker igaz szerelemmel,
Jó ép egésséggel, és szent
félelemmel, Kétség és ver-
sengés közzülünk veszfzen
el,

el, Ellyünk tsendességgel.

Te regulád szent hogy
igazán élvén, Hozzánk
tartozókkal imádgunk
ditsirvén, Téged vigasztá-
ló szent Lélek Ur Isten,
mind örökké, Amen.

M A S.

Ebben a' Noe bárkájából el-repűt
Galamb állapottához hasonlit-
ván állapottját, kéri Isten, hogy
életének sűrű nagy veszélyében on-
tsa reá kedvét áldásának bárkájában
való befogadásával mentse-meg
fok kilítettől fejét.

Ségély-meg engemet én
édes Istenem, Remén-
telenségben ne hadgy el-
filyyednek, Im minden el-
hagyott, Nintsé hová len-
nem, Nem tudok mit ten-
nem.

Sok

Sok nyaválya miatt apadott hitemet, Most több bits meg bennem, segelevén engemet, Kit ez világ utál, tsúfolván engemet. Veszszett életemet.

Mint Galamb, ki Noe bárkájából repült, Nagy víz özön miatt megbárkára került, Szájában ágat hozván, meg tetejére ült, Ki zöldággal újult.

Szintén úgy most lelkeim ő nagy inségében, Meg te reád került kéntelenfégeben, noha el hagyott volt: most reménletében, Rád szállott hitiben.

Uj könyörgést hozott néked

néked új ág helyett, Ki jó reménfeggel virágzott, zöldellet, S' adgya ő magát is kezébe e' mellett, Így vár bárkád felett.

Mint egy nagy bárkában vedd bé azért szegént Jóáldomásodban fogadásod szerént, Hog' a' kétség miatt el ne hadgyon megént, téged szentféges fént.

Kibül Uram néked de mi hasznod lenne? Ha a' kétség miatt ő pokolra menne, Lám már megváltottad hogy ne égne benne, Sőt jót érdemlene.

Régen egy galambot ha Noé meg-tartott, hát hog' had-

hadnál engem kit Fia
meg-váltott, ki téged ke-
servesen régen kiáltott.
Szive szerént áldott.

Segély azért engem ke-
gyelmes Istenem, örvény
fenekére ne hadgy alá-
mennem, Kiért a' mig élek
kéz vagyok hű lennem,
Nagy háládást tennem,
Szent neved ditsírnem.

MAS PSALM. 42.

Mint a' szomju Szárvas
kit vadász rettentett,
Hegyeken, völgyeken szél-
lyel mind kergetett, Rileh-
s' alig vehet szegény léleg-
zetet, Keres kút-fejeket.

Ugy

Ugy keres Ur Isten lel-
kem most tégedet, Szerte
mind kiáltván a' te szent
nevedet, Szabadítására
hogyan onts kegyelmedet,
Mint forrás fejedet.

Etelen mert nintsen fo-
hászkodás nélkül, Italom
csak méreg keserű köny-
vemtől, Midőn illy szót
hallok én ellenségetől,
Kiben lelkem el húl,

Mond: te szám kivetett,
nyavalyás meg-romlott,
Amaz reménletted Iste-
ned most holott? Tőled
immár régen talám el ha-
sonlott, Hogy vagy ilyen
romlott.

D

Mely

Mely szó tsak meg nem
 ōl nagy szégyenlétemben,
 Hogy kevély ellenség azt
 veti szememben, Kinn el-
 keferedem, s' ottan jut e-
 szemben, Mint éltem he-
 lyemben.

Midőn nagy sereggel
 zengéssel, bongással, Tem-
 plomodban mentem szent-
 telő áldással, Szintén az aj-
 todig fok szép hangoság-
 gal oly nagy méltosággal

De te mindazáltal szom-
 jú lelkem ne fély, Sőt rég
 Uradban minden ellen re-
 mély, Bizván kegyelmé-
 ben, hogy és tsendesen élj
 Gonoszt hozzá ne vély.

Mert

Mert még meg téríti ré-
 gi szerentsédet, Kiben vi-
 rágoztat jókkal ugy tége-
 det, Tél után tavaszal mint
 a' szép kerteket, meg áld-
 gya fejedet.

Kiért mondasz te is né-
 ki ditsiretet, Mint egy file-
 mile fok szép énekeket,
 Ambár szenedgyek hát
 érte mindeneket, Nyel-
 lyek bút és mérget.

Tsak légyen korosként
 lelkével mellettem, Hogy
 fájdalمام miatt ne vesz-
 szen életem, Mint Jordán,
 és Hermon foghatatlan hi-
 tem, légyen erős lelkem.

Mert ha tenger búful pa-

D 2

ran-

rantsolattyára, Hát rám-is
 ő erefzt bút bűnös fiára,
 Támaszkodom azért jó
 akarattyára, Mint Atyám
 karjára.

Főképpen hogy tudom
 már hogy nem sokára,
 Meg-könyörül rajtam, az
 boszszúságára, A' ki járt
 életem vesztére, s' kárára,
 Szégyen vallására.

Kiért áldom őtet erős
 kösziklámot, Tsak ne had-
 gya fogyni-el bizodalma-
 mot, Mikor boszontással
 gyűjtyák nyavalyámot
 Mint olajjal lángot.

Mondok: Tsak ne kérd-
 gyék hogy hol én Istenem?

Mert

Mert mérgemben akkor
 nem tudok mit tennem,
 Hogy azzal terjesztik ke-
 serveimet bennem, Kész
 vólnék hólt lennem.

Nó azért el-bádgyad lel-
 kem te ne búfoly, buzgo i-
 mádsággal sőt Uradra bo-
 ruly, Erős reménfeggel
 tsak ő hozzá szoruly, Tőle
 el ne forduly.

M A S.

*Szarándok, vagy bujdo-
 sók Eriete.*

Pusztában Sidókat ve-
 zérő jó Isten, Ki elöt-
 tők mentél tüzes oszlop
 képpé, Igiret földére vezé-
 relvénszépen, Kalauzzok
 D 3 vól-

voltál minden szerentsé-
ken.

Te adtál tsillagot amaz
Magufoknak, Vezérül-is
Angyalt iffú Tobiásnak,
Herodes előtt furó Szüz
Máriának, Te voltál vezére
minden szarándoknak.

Könyöröl nékem-is
hogy légy már vezérem,
Mert im bújdosni üz nagy
bű és szemérem, En Iste-
nem ebben ne veszfzen-el
vérem, őrizz-meg gonosz-
tul, Felfegedet kérem.

Epits-fel elmémet az jó
böltteséggel, Szivemet pe-
niglen hittel, reménséggel
Bujdosó fejemet töredel-
mes-

mefféggel, s' te adtad lelke-
met buzgó könyörgéffel.

Jártomban, költömben
hogy tsak reád nézsek,
Búmban örömemben reád
figyelmezzek, Jó s' gonosz
szerentsét tsendefen visel-
lyek, soha semmi helyen
el ne felejtselek.

Hogy bujdosásom ideje
tölte után, En édes há-
zámban térjek ismét vigan,
Mind azokat jó egéffég-
ben találván, A' kik szo-
morkodnak én tölem bu-
tsúzván.

En édes hazából való
ki mentemben, Szent Mi-
hály napelött való harmad

hétben, A' másfél ezerben
és nyoltzvan kilentzben,
Az ő szerént szerzém ezt
ilyen énekben.

M A S.

*Valedicit Patriæ, Amicis,
omnibus, quæ habuit
carissima.*

OH én édes hazám te
szép Magyar Ország,
Ki Kerésztyénségnek visce-
led paisát, Viselsz pogány
vérrel festettélyes szablyát
Vitézlő Oskolat: Immár
Isten nozzád.

Egriek vitézek, Végek-
nek tüköri, Kiknek vitéz-
ségét minden föld viseli,
Regi vitézekhez dolgot-
kat

kat veti, Istennek ajánlya
legyetek immár ti.

Ti-is Ráró szarnyon já-
ró hamar lovak, A' kiknek
hátokon az jó vitéz iffiak,
Gyakorta kergetnek, s'
hol penig szaladnak, A-
dásék ékesség már mind-
nyájaknak.

Fényes sok szép szer-
szám vitézlő nagy szépség,
Katoná találmány új for-
ma ékesség, Seregben tün-
döklő és fénlő frissesség,
En tölem, s' Istentől lé-
gyen már békeség.

Sok jó vitéz legény ki-
ket fel-emeltem, Kikkel
sok jót töttem, tartottam,

s' neveltem, Maradgyon nálatok jó emlékezetem, Juffon elzetekben jó tétetről nevem.

Vitéz proba helye kiterjedt sík mező, Fákkal, kősziklával bővös hegy, völgy, erdő, Kit a' fok tsata jár, s' jó szerentse leső, légyen Isten hozzád fok vitézt legelő.

Igaz atyámfia, s' meghitt jó barátim, Kiknél nyilván vadnak keserves bánatim, Ti jutván ezemben hűlnak fok könyveim Már Isten hozzátok jó vitéz rokonom.

Ti pedig szerzettem átko-

kozott fok versek, Búnál kik egyeket nékem nem nyertetek, Tűzben mind fejenként égjétek veszfzettek, Mert haszontalanok, jót nem érdemletek.

M A S.

Ezt a' Psalmust a' Beza verseiből fordította, csak balála elbít való betegségekben.

VEgetlen irgalmu, oh te nagy hatalmu Isten, légy már kegyelmes, onts ki mindenestül, Jódat rám kebledből, Mert lá melly veszedelmes. Bűnöm miatt lelkem, Ki titkon rág engem. Mert nagy sebbel se relmes.

Mofd-el rólam immár,
Kit lelkem alig vár, Mofd-
el bűnöm rútságát, Ed-
gyütt a' rút hirrel, Mint
rút büzd enyéz-d-el, Fertel-
mem bűdös szagát, Ismé-
rem bűnöm-et, Kiért nap
engemet, Rettent mutat-
ván magát.

Tsak néked vétkeztem,
Bűnt ellened töttem, Oh
kegyelmes Ur Isten! Kit
semmi ravaltság, Nem
tsalhat! Alnokság, Rejtve
előtted nintsen, Mert az
nagy kék égből, Mint Ki-
rályi székből, Látod mint
mivel minden.

Ha érdemem szerint,
Re-

Reám eresztet kint, Ve-
szek! Jaj hová legyek? Ház-
tellyes éltemben, Bűnt töt-
tem mindenben, Bizony
pokolra megyek, Mert
még létem előtt, Testem
meg-förtözött, Oh Iste-
nem már medgyek?

Engem mert vétkével,
Anyám életet-t-el; Mehé-
ben hogy hordozott, Vét-
ket pedig te bánsz, Igazt
szeretz s' kívánsz, Ki tisztá
szivet hozott, Hogy életre
adál, Azoñal oktatal, Mint
érténem titkodat.

En rút haládatlan, Azért
foghatatlan Isten, hozzád
kiáltok, Tisztits Ifjod-
dal

dal, Irgalmassággoddal,
Mert lá ki nagy kint val-
lok, Hogy undok vétkem-
ből, Meg-tisztulván, belől
Legyek szebb hogy sem-
vagyok.

Legyek fejeérb hónál ö-
röm mondásoddal, Tölts-
bé az én fülemet, Vigasz-
tald lelkemet, Küldvén ö-
römodet: Ne szárazd ki
velömet, Tsontomból bá-
nattal, Ne nézz rám harag-
gal, Mosd-el inkább vétke-
met

Teremts ismét bennem,
Teremtő Istenem, Tiszta

szívet

szívet kegyessen, Fúdd be-
lém ismegint, Hogy nagy
szívem szerint, Lelkem
igazt szeressen, Engem
romlott szegént, Rosz ér-
demem szerént, Haragod
el ne veszfzen.

Ne fosz-meg lelkedről,
Söt idősségéről, Mondgy
örömet már nékem, Szen-
telő lelkeddel, Hadd ép-
püllyön még fel, Mint az
előtt bús lelkem, Hogy
fok tévelyedtek, Te hoz-
zád térjenek, Követvén
bizvást engem.

A kövér áldozat, Jó

ked-

kedvet nem hozhat, Jól
tudom Uram néked, Mert
ha a' kellene, Jörömezt tisz-
telne, Bús fejem azzal té-
ged, Tőredelmes szível,
Buzgó könyörgéssel, Be-
széllem azért néked.

Imé ki-öldoztam, S'te
elődben hoztam, Fene ö-
te sebemet, Kit tsak te
gyogyíthatsz, Eltre for-
dithatsz, Szand keservesfe-
jemet, Bűneim könnyával,
Testem fájdalmával, Ne
győrtörd életemet.

Ha éléb nem hadtad, Sőt
hozzád fogadtad, Tehát

most

most se hadd el, Jó vól-
todból szegént, Jó szoká-
sod szerént, Sion falát tá-
mazd-fel, Hogy mint ál-
dozatot, Adgyak ugy há-
lákat, Ki néked leg inkább
kell.

M A S.

*Fragmentum. Cantionis
cujusdam.*

Ad Drum Op. Max.

Mert ki meg-tér, ke-
gyelmet kér, jó vólrá-
hoz nem fét, hogy azt ő
el-hadgya, mindent meg-
nyér, ki szólni mér, néki
szent Fiáért, Fia maga
mondgya, Mennyen fel-
lyül ér irgalma, kit mér an-
nak,

82 BALAS. ENEKI.
nak, ki ötöt féli és várja
Fiából folyt vér, nékem
elég bér hogy bűnömért
nem vét kárhoza-
tra.

*A meg-irt Vitéz Ur, Isteni
Enekek vége.*

As
Jó Emlekezetű, Istenben
idvösségesen nyugovó

NEHAI NEMES
ES NEMZETES

RIMAI JA-
NOSNAK,

Istenes Eneki kö-
vetkeznek.

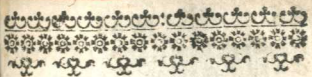
Ovenus in Lib. uno
Epigrammatum.

Solis ut in solo motu con-
stantia constat.

Constans Virtutis vis
agendofita est.

Miként az szép Napnak
szüntelen folyása,
Jelenti hogy legyen ál-
hatatósága.

Igy hogy gyökeret vert a
Virtus zöld fája,
Kegyes munkák által ma-
gát ki-mutattya.

PSALMI LI.
Periphrastica Expla-
natio.

Mint hogy Isten ellen sok
ezer képpen való minden-
napi vétkeinknek számtalan
ági hoz képest, sem mire nintsen na-
gyob szükségünk töredelmes szív-
ből szívárkozó szüntelenül való poe-
nitentia tartásunknál, és bűnünk-
nek dögletelességével ellenünk in-
gerlett Istennek áaragja hív kérle-
lésénél, szükség ennek a' dolognak
valóságos módgyát, fima és igyenes
reguláját, bizonyos úttját-is meg-
tanulnunk, s' mindenkor elbátunk
tartanunk, hogy ennek az igen fé-
lette szükségas dologban való mód-
nak Isten igéjéből ciónkben adatot,
és ő feligének tetiszögre szabott
és reguláját, illottlen, toldatokkal
nem illetvén, vakon és vakmerőn
valami csoport-is, gátses és hor-
gas regulát ne követlünk: Melly jó
regu-

regulának Isten tekinteti előtt minden állapotjában való szép egyenességet, jó ábrázat mutató tükörét, miért hogy minden újságal talált emberi tévelygésből való töldelek előtt, szent Lélek vezérlése által meg-irattott, s' nekünk követésre példájul adarott, szent David Királynak ötven-edgyedik poenitentia tartó Soltárában, részemként való épféggel s. l. leihettyük az igaz poenitentia-tartásnak regulájában, nem szükség ez ellen megsegula után elménket bajtanunk de vétkeink terhe súlyosító fájdalominkba, szívünk töredelmességével: s' lelkünk alázatosságával, kell'e dologban edgyütt szent David Királlyal magának ő Sz Felfogó génk, az Úr Istennek szóllanunk:

Könyörül én rajtam Uram Isten, s' irgalmazz Lelekem mert meg-rútult s' könyörül nőtte bűn s' gaz, Majd a' kárhozat is, rajtam el

almaz, Sokságu irgalmad meg nem oltalmaz.

Leleki fekély ellen tsak vagy jó orvos, Ki tüzetűl én lelkem-is korvos, Bűnömnek szennyéből azért engem ki-mos, tisztits vétkeimből, ne legyenek illy piszmos.

Erzem és ismérem hogy nagy álnokságom, Előttem ál bűnöm és tőtte gonofságom, Ki miatt elcsizett kedvem s' vigáságom, Etelre italtra sintsen, kívánságom.

Nem tsak a' bőrcmre vétkem enyve ragadt, Bealól bélemre-is de rút mérge

gefakadt, Nintsen oly réz-
beñem kire rüh nem akadt
S' ez miatt való bűm éjel
nappal szaggat.

Bűn fészkebe penig még
akkor akadtam, Mikor én
anyámnak méhébe fogon-
tam, Első téjjel edgyütt a'
bűnt szoptam, nyaltam,
Onnan való magból bűn-
re így ágaztam.

Teböltsefégednek úta-
in viseltél, Es titkaid kö-
zött oktattál, s' neveltél,
De ki-tévelyetnek im a-
zokból leltél, Es az ítélet-
bē engemet meg-győztél.

Tenéked vétkeztem, el-
jened tők gonosjt, Ki most
szent

szentsefégeben és érde-
mekben foszt, jutalmúl
béremben ördög hév po-
klot ofzt, Fejemrül Iste-
nem vond-le azt a' rüt
koszt.

Ne kémeled én tőlem ir-
galmadnak irét, Szivtafd-
ki-lelkemnek azzal geñyet
rühét, Halhafsák mások-is
használható hirét, Kikre
pokol és bűn vonta nyilas
jét.

Ifoppal hints engem, s'
tisztulást úgy veszek, Belől
telkettel mos, s' hónál fe-
jérb léfzek, Előzz meg
kedveddel miglen el nem
veszek, Kiroi örömbed
E néken

néked áldást tészek.

Te bőltsefégednek ú-
tára emellél, Es titkaid kö-
zött oktatál nevelél, De
ki-tévelyetnek im azokból
lellél, Es az itéletben engem
meg győzel.

Mint ne győzhetne - is
igaz itéleted, Hól semmi
mentseget nem lelek elle-
ned, Kőnyörgők inkáblan
előzzé meg kedved, Mert
bű irgalmaddal hires köz-
tünk neved.

Adgy én halálomnak vig
örömet azért, Hadd rom-
lott tagaim vegyenek má-
új vért, El fordítsd ortzá-
dat vétkeimről Fiadért, S
nyom

nyomd-el álnokságom,
Lelkem mert hozzád tért.

Fertelmetlen tiszta szi-
vet teremts bennem, Igaz
és Sz. Lélek hogy lak has-
fék velem, Bűn s' ördög
hatalmat ne végyen elle-
nem, Adgy győzedelmef-
nek ezek ellen lennem.

A' te szined elől el ne
vefs engemet, S' ne foszd
szent Lelkedről meg-is ént
mellyemet, Idvözítéfed-
ben tartsad örömemet, S'
Lelked erejével tölts meg-
is keblemet.

Lelkemnek te Lelked
légyen fejedelme, A' mit
az parantsolához légyen

kedve, Semmi rossz vétkeknek ne legyen engedve, Hog' kikért előtted lehetne megvetve.

Igy térithetek meg utadra fokaikat, Kik még-is követik óálnokságokat, Megmutatom nekik az ó romlásokat, S' intem hogy elhadgyák ó gonofságokat.

Vér ontás terhétől mentesd meg fejemet, S' azzal szép áldásra óld meg-is nyelvemet, Térítsd meg éppen örvendezésemet, Erezhessem bennem kész Idivősségemet.

Az én ajakimat nyisd fel jó szélessen, Hadd mongyon

gyon szám néked hálákat kedveffen, Minden népek között én nyelvem hirdessen, Hogy a' te nevedben minden szent hiheffen.

Ha áldozatokban kedved gyönyörködnek, Bak vért tűzre bűvön oltáron öntenék, S' nagy láng között kövér tulkokat égetnek, S' füstöt így azokból égben eresztenek.

De az áldozat előtted nem keves, Hanem bús, s' tört lélek, ki büntél felelmes, Es meg-epedett szű bánattal keferves, Ebbe gyönyörködöl, s' ehez vagy figyelmes.

Szemeid Sionon meg-
könyörüllyenek, Jerusa-
lem fali, hogy meg-éppül-
lyenek. Az benne valók-is
békével éllyenek, Borjuk-
kal öltárid hogy meg-bő-
vüllyenek.

Ditsőfeg tenéked legyen
az egekben, Ugy most-is
mind végig, mint vólt cre-
detben, Akadályt ne lel-
lyen semmi dolog ebben,
S' te előttd bálvány ne
állyon-meg helyben.

M A S.

Szent János Apostol nem hészá-
való okból itél, s' mond-is hazu-
goknak mindnyájunkat, a' kik bün-
néikül valóknak megnek magun-
kat mondanunk, int bününknek
meg-isméretire azért, s' parantsol-
lyá

Iya hogy bününket meg-is vallyuk
Isten előtt, kinek hatalmas felsége
hivségét ajánlya a' melly hívsegből
tsalatkozás, nélkül azoknak vétke-
ket meg-is botsáttya kegyelmessen
ő felsége, a' kik mind vallást, s'
mind vádlást téven magokról, bü-
nök meg-botsánattya felől tsak ő-
tet szorgalmaztatták, s' Fla által
meg-engefzteltetett kadvet-is kér-
lelik az ő közbejárásából. Szükség
azért vádlással való vétkeink vallá-
sa undoksága érzékenységgel Isten
előtt bününk meg-botsánattya fe-
lől való törekedésünkhöz minden-
kor kezdenünk: Mert a' mit szent
Agofton Doctor-is figyelmezésre i-
gen méltó intésevel tanit edgy sze-
mélynek izólló írás-val mindnyá-
junkat: *Si non dixeris Deo quod es,
damnat Deus quod in te inveniet
Vt ille agnoscat, tu agnosce, tu posse
Domino dicere: Averte faciam me-
am à peccatis meis.* Ha meg nem
mondod Istennek, minémű vagy
az az, melly bünös légy kárhoztat-
tya Isten atmit benned talál: Aka-
rod hogy ő meg-botsánon, te izük

segedet ismerjed a' meg-botsátáfra,
 hogy mondhasd az Urnak: Fordíts
 el színedet az én bűneimtől, Chri-
 stus Urunk-is nem az egészségesek-
 nek, de a' betegeskedőknek mond-
 gya a gyógyító orvost szükségese-
 nek és a' ki kolompoz, anaak nyitva
 az ő ajtáit-meg, s' annak-is adatik
 a' ki kéri tőle, és szorgalmaztattya
 nála az ő adományát, bűnünk is-
 méréséből származó szívbeli keser-
 vünkéből mint egy lelkünk föjtoga-
 tó drvényéből, az Ur Istennek fok
 ígéretével ajánlott szabaditot hoz-
 nato orvoslo s'gyogyító kegyelmé-
 hez hitbeli bizodalommal folya-
 modván. Azért ki-ki maga képé-
 ben így szóljon ő Sz. Felfegének:

Kíáltok hozzád mély-
 segből, Uram ments-ki
 ez in' segből, Hatalmadat
 nyújts ki menyből, S'gyo-
 gyíts meg lelki sebemből.
 Vallást tészek magam
 el-

ellen, Vagyok fok bűnnel
 éktelen, Artatlanságom
 éptelen, Veszek, ha vetz
 mint érdemlem.

Ne meny velem itéletbe,
 Mert ugy esem kiserterbe,
 Tégy résztinkáb bőv ked-
 vedbe, Ki gazdag vagy ke-
 gyelmedbe.

Számba ne ird fok vét-
 kemet, Mert meg-terhe-
 led lelkemet, Erzem igen
 életemet, Emeld földrül
 fel fejemet.

Pörben ne szállj Uram
 velem, Mert fok tanu áll
 ellenem, Nem-is tudnék
 mit felelnem, Pokolban
 kellenék mennem.

Irgalmadban bővfegeš
vagy, Tűtő voltod-is elég
nagy, Erdememben hát
hátra hadgy, s' ingyen való
söldot-is adgy.

Tekints Fiad halálára,
Lelkem terhes váltságára,
Függesztetek kereszt-fára,
Bűnömöt vévén vállára.

Ő már előtted szentse-
gem, Vére tőkélteffe-
gem, Nem veszhet el nálad
bérem, Mert ő előtted ér-
demem.

Vidám ortzával tekints
rám, Hadd enyhödgyék-
meg nyavalyám, Piroffits-
meg fobyat ortzám, hogy
áldhassa nevedet szám.

Hat.

Harmatosztasf rám bő
áldást, Minden jókkal fe-
jemet láfd, Hitemben
adgy igaz vallást, Ne tisz-
tellyek helyetted mást.

M A S.

Igaz köz mondás az, hogy az ki
sárban esik, keveredetlen nem két
ki belőle: Hafonlatosképpen va-
gyon bönben való keveredésünkbe
is állapotunk: Elég nagy akadály
s' gyalázat-is penig hogy bűneink
undok szennye reánk ragadása mi-
att, motskofon kell könyörgésünk
ideje korán-is Isten színe eleiben
állapodnunk, de miat a' verő-fény
világa tündöklő fénye, fertelmes
dolgokra, s' rút undok farokra va-
ló terjedésével-is magát soha meg
nem fertezheteti: de meg-tartya
tündöklésének szépségét, s' tiszta-
sága természetinek erejét; Így az
rajunk könyörűlő nagy Istennek
szentséges kegyelmű irgalmának e-
reje-is reánk terjedésében meg nem

szerteztetli illethetetlen világa
 gyogását. Mindazáltal minékünk
 ebben ez állapotban a ma' sz. Pál
 intéfere kell meg-emlekeznünk,
 hogy felelemel s' rettegéssel mun-
 kálkodgyunk idvösségünknek dol-
 gában, de úgy, hogy az a' rettegés,
 és felelem az Istennek tartozó fiul
 szeretetünköl meg-ütfessitsen min-
 ket, a' melly szeretettöl bizván
 az ő biztató Átyai kéz kegyelmé-
 hez-is folyamodunk, ki a' mi vét-
 keink szerint nem-is tselekedik ve-
 lünk, meg-emlekeztvén, hogy rom-
 lott porhó valók vagyunk és senki
 fants a' ki igaznak válhatván elötte
 magát ne szűkölködnék kegyelmé-
 nékül. A' mely kegyelemnek min-
 den szempillantásban való szűk-
 fegére gondot-is viseltvén magunk-
 ba, ki-ki jó reménfeggel, maga ké-
 pébe igy-is szállyon ő szent Felfe-
 gének.

REménfegem te légy né-
 kem, nagy hatalmu
 bölt Istenem, Töled lé-
 gyen

gyen segitfegem, . Mikor
 terhel én fok vétkem.

Bünnel noha éltem rü-
 tult, Alnoksággal szivem
 borult, Ne légy még-ismel-
 lölem múlt, Látván hogy
 igyem rád szorult.

Por, hamuból én éred-
 tem, Sok szenyet ezekből
 rám vettem, Kiben úgy is
 keveredtem, Hogy tisztul-
 ta most sem löttöm.

Senki nints előtted igaz
 Mindé mi érdemünk tsak
 gaz, Menyországban részt
 vehet az, Kinek jó-vóltod
 irgalmaz.

Szükség tehát minde-
 neknek, Kintsét kérm ke-

gyelmednek, Hog' termé-
szeti kedvednek, Lágyi-
tson itéletednek.

Félen tévén érdememet,
Rád hagyom én-is igye-
met, Töltsed így bé szük-
ségemet, Hogy idvözítsed
lélkemet.

M A S.

A' mi gyarló életünknek zabolka-
zatlan hig fékemiőjének tágas va-
ló meg-ereftéséből, lelki életünk-
nek gyarapításában, olly igen meg-
szoktunk fogyatkozni, hogy ha va-
lami okból támadott fogyatkozás
és nyavalya, tsak gyenge fájdalom
szókat való sanyarítással kezdí va-
lamelly tagunkat illetni-is, szorgal-
matossággal való jobbitással, igaz-
gatással és orvoslással isyekezünk
minden módon néki mindgyárt se-
gíteni, s' tsak szemünkbe valami
kicsiny szállkának bé-akadását-is,
egy szem-pillantásig való késede-
lem-

lemmel nem akarjuk ott szénved-
ni és viselni Azokat a' lelki életünk
be való sok akadályokat pedig, mel-
lyekkel jó lelki ísméretünk-is az
idvőlégnek úttya-is visláltatik,
maradtatik és fojtogattatik, serény
orvoslással a' régi Római Lyritas
Horátius Poétának ima ez emlékez-
tetése izerint-is restellyük lelkünk-
ből távoztatni:

*Quæ cadunt oculos festinas det me-
re, si quod*

*Est animum differi burandi tem-
pus in annum.*

Ez dologban való vádolható roz-
tunyaságunkat pedig, hogy magá-
val öszfent Fellegével az Ur Isten-
nél-is ísmérettyük minden szem-
pillantásban való Nap-fény világá-
nál tetzhetőbb kész műstráhatá-
sunkat bennünk nem de nem inel-
tán borzadhatunk, remélhetünk
és piháthatunk az ő tekeneteli előtt
Melly tunyaságunkban való heve-
résünk raggat s' fakadóztat kolost-
rúhet-is mind tettünkres' mind lelk-
künkre. Sőt a' tiszta men. yci tisz-
mattal árfelodott pástent. geid. u-
bok

nek számától-is el-szakasztván,
 sárba, porba, fertengtet, s' hever-
 tet szomján és éhen bennünket.
 A' mi kegyes Christus páfztorunk-
 nak juhaira való izorgalmatos göd-
 gya, és vigyázó páfztorosága, itt tet-
 tzik azért meg-immár, a' ki a' ki-
 lentzven kilentz juhainak el has-
 gyásával-is meg-keresi, és azok iz-
 mához viszi ez el-tévedt századi-
 kat. Méltó annak-okáért ezt az ő
 felsége, mi tunyaságunknak kár-
 hoztató vétké el-fedezésével-is va-
 ló nagy irgalmaságát magunkban
 mind ismérnünk s' mint bűntül-
 nünk, s' gyarlóságunk felől való sa-
 poldásunkban így néki-is szölla-
 nunk:

O Ki későn futok lelkem
 Orvosához, Ki bizo-
 nyos irét nyújt gyógyításá-
 hoz, Sok esküvéssel-is köti
 magát ahhoz, hogy minden
 órában kész orvoslásához

Sze-

Szemem fényében tött
 is szálkát, avagy port, Ki-
 tsiny ideig-is nem szenved-
 hetem ott, Lelkemen pe-
 niglen rút fekély akadott,
 S' arra nem fül elmém jó-
 ban olly akadott.

Eletem Istentől el-távo-
 zott, s' bodúlt, Bolygó rü-
 hes juh kint, ki pufztára
 szorult, Mint havi vér ruha
 igafságom olly rút, Erde-
 memnek rólam a' gyapja-
 is le-hult.

Nagy restségem még-is
 tunyasággal terhel, Noha
 szegény lelkem csak meg-
 nem hal éhel, Rút kárho-
 zatnak-is maradott ben-

nem

nem hely, Tsak az Isten
keze szakaszthat tőle el.

Christus igaz pástor I-
stennek szent Fia, Juhod
feregének te tudod hány
béja, Kilentzven-kilentz-
nek vallyon századikja,
Nemde én vagyok-é men-
tül roszszabbikja.

Egyedül tsak te vagy ki
engem szegényt szánsz,
Romlott mi vóltomban
kedvedtől el sem hánsz,
Sebeimmel mint hű Sama-
ritánus bánsz, Üdvözül-
nek lenni kegyelmedből
kivánsz.

Engedgy büneimből i-
gaz ki-fordulást, S' azok-
nak

nak rútságán szivemben
pirulást, Hogy mikor el-
érem e' világi válást, Nyer-
hesse-el lelkem a' szép ből-
dogulást.

M A S.

Ha az Ur Istennek értekezhetet-
len szentfégének mélyseges felsé-
gét meg-gondollyuk, s' az ő tisztá-
ságának tekinthetetlen fenyelegé-
ről bővebben való elmélkedésün-
kel elmélkedünk-is magunkba kőn-
nyen fel-leihettjük, s' meg-tapasz-
tálhattjuk, hogy minden mi szent-
ségünk, és minden szenteknek tisz-
tasága, tsak a' külső Isteni szent-
ségnek, avagy tisztaságnak vékony
árnyékát-is nem hasonlíthatja,
sőt gyakorta fertelmesség ő előtte
a' mi tisztának tetzhetnék nekünk,
és merő bűn a' mi valami tekintet-
re való érdem láttanék lehetni-is
bennünk. Mindenkoron alázatos-
ságból való kétféget viseljük az-
ért fogyatkozásunkhoz képest Ilte-
nünk-

nünkben való jó bizodal munkal, s
kegyelméhez való ragaszkadásunk
kat magunk felől és az ő kegyelm
ellen jutalomra való idvőséget ér
demlő dolgot magunkából ne tu
ladjonitsunk semmiben-is bár ma
gunknak sőt inkább ama' mon
dát: Nem tudhattya, ember gyű
lölségre, vagy szereretre legyen-e
méito, &c. Römlött állapotunk
nak alázatossággal mértéklő őfátó
ne gyanánt forgatván eiménkbe,
gyanakodgyunk igen, étdemünk
nek épfégyébe éptelennek tartván
Isten tekinteti előtt, még afféle tse
lekedetinket-is, a' ki mi tettzésünk
nek néminémű épfégyét és tellyé
get nyújthatna-is magában és hogy
netalám kedvetlenféget érdemlünk
az Uzza Levita tselekedeti példája
szerent, még afféle dologgal-is sok
szor, a' mivel nagy kedvre láttat
nánk ő szent Fellege előtt juhanni:
Mert merő tisztaság let én az ő te
kinteti, edgy mák-szemni szur
kotskának-is temérdek motske
kat mutarhat szemei fénve élínek
ajjunkt, kiknek utálatosságot mi

elmén-

elménkben sem vehettyük. Sum
mája ez azért az dolognak: Hogy
Nobis displicendo possumus placere
Deo. S' talám nem ok nélkül is pe
nig, Nert olly igen meg-záporodot
s' avofodot állapottjában merül
tünk az bűnnek, hogy firos legelte
tté mezon való járásunknak vél
lyük, vétkeinknek átkeres sátaban
való fetregésünket, valamikor az
Istennek vezérő követéséttől, mag
vával bé hintett mezéjén való jár
sunkban meg-fosztatunk, és az ő
hadnagyságának, vagy páfzorsá
gának őriző bottyától el-távozunk.
S' ez tavábbá a' felette való meg
bódulása-is ez állapotunkban a' mi
meg-fzédült fejünknek, aog' a' ma
gunk igazsága bizodalmanak ke
vélyféggel temérdekedet ködében,
és meg-sűrült felhőjében való jár
sunkban és neverésünkben, nem a
rányozhattyak osztán Isten ellen
való vétkezésünket-is meg gyakor
ta, szent Dávid Királynak ama' bi
zonyító mondása szerint-is: *Delit*
to quis intelligit? Ab occultis meis
tesunda me Domine. Ki érti(mód)

83

ez vétkeket? Az én titkos rejtekm
ből, tisztíts meg engemet Uram. Ez
mindattól eskü pedig inkább, hogy
az magunk érdemének és szentle-
günk bizodalmanak tettetéséből,
nem csak minnen magunknak, de
egyebeknek is adófsá és kötele-
tésűk minden jutalom adáira lité-
nünk, mint ha ugyan adós bérte-
tartozék munkáknak még ak-
kor is ő fetsége, mikor elégtelen és
házonatlan szolgáltunkért, sőt el-
lene fok ezer-képpen való vétkei-
kért, tartozott hivatalunknak há-
tra hagyásából, s' el-henyéléseből
büntetést érdemlönk inkább tőle:
Az az, szolgálatunkat számlálljuk,
nem a' szolgálatunkat számlálljuk,
nem a' szolgálatban való fogya-
zafunkat örömlőben, ki tűrhető
vólna talám, ha valami épség és tö-
kéletesség lehetne valamelyikébe
de csak egy fiats a' ki vétkeinknek
avasságát magára de ragasztana, s'
rút taplós peniszét hozzája ne szív-
ná: Mert míg gyengesége miatt olly
fikamló és olvadó állapot lévén bü-
nünkben, hogy hiv gözi és melet

parája, szívünkben való büzgősá-
gával, s' tekerő serénfégével meg-
halladgya és meg-tsállja érzeken-
ség alatt vihelhető vigyázatunkat is
s' eptelenné teszi gyarlóságunk mi-
att kis érdemre való értéketésken-
ket is, nem tudom mint kevély-
kedhetünk épfeğünk? Hát az jó
tselekedeteknek szép gyakorlásába
meg-fogjamé kezeimet, s' meg-tar-
toztassamé tőlök úgy elmémet,
hogy ne várjak, se remények né-
minemű idvőssleges háfznot magá-
nak belőlök, azé kérdhetné? Ne
fogd se kezedet, s' ne tartoztasd el-
médet is tőlök; Mert ha keresz-
tyén vagy, s' ditsekodni mériz hi-
teddel hivalkodni nem hagyod hi-
teddet, sőt munkálkodtatod a' sze-
retet által szüntelenül benned jelté
és próbáját adván egyebek előtt is
mint választásodnak, s' mind zöl-
dellő, s' gyümlőtszó hited nyert
állapattyanak vélek gondod lévén,
hogy lámpásod se fogyatkozzék vi-
lágoiságátul, s' világi táplálására
való olatól is meg. De a' Christus
ántésését és tanítását igen kövesse

ez állapotba hogy bal keze ne tudgya azt, a' mit job kezed tselekeyszik, s' e' yedül magadnak való minden tulajdonicáfod-nélkül itt az ditsőiséget, meg-gondolván szent Agostomnak ama' mondasát, hogy: *Nulla praesumptio perniciosior, quam de propria iustitia superbire.* Nem-is illik bizony semmiképpen magunknak azt tulajdonitanunk, az kit magájénak akar velünk il-méretni Isten bennünk: Mert, *Cum non sit nostrum quod sumus, quomodo nostrum est, quod habemus? Stultitia genus est, ut cum aliis debens vita beneficium, tibi adscribas ornamenta virtutum.* Nem lévén miénk hogy vagyunk, mint lehet az miénk a' mink va-gyon? bolondságnak neme' egye-bek jó téteményének tulajdonitod életedet, s' magadnak foglalnod. és tiédnek számlálnod az jóságos tse-lekedeteknek ékeffégét. job azért minékünk s' illendősegeffebb: Esaiás Propheciával az Ur Isten előt magunk való vádlásából minden mi igazságunkat a' vér-havi Afz-

szony.

szony ember ruhájához hasonlita-nunk, és ortzánk pirulásával ama' szépen biztatáshoz folyamodnunk: Hogy ha az mi vétkeink olly ve-reisek volnának, mint az Skarlát szine-is, hó fejezségge tétett: k ő ál-tala, s' ha mint a' piros felték ugy piroslanának-is előtte gyapjuhoz hasonló fejezséget vesznek tőle. De ezt az veres piros feltékű bűnök fe-jeztő jó kegyelmet mint hogy tsak azoknak adgya ő Felfége, az kik méltó magok meg-alázásával, buzgó k'nyörgések által töredel-mes szjából szorgalmaztattyák előt-te, ki-ki ne restellen ő Sz. Felfegé-nek így szóllani konyörgésében se-jele:

Ad Notam:

Valaki azt hiszi, hogy nyert:

OKeGYELMES Isten nézz
szépen reám nyava-
lyásra, Terjedd ki fenye-
det, s' kezedet, és
hidgy másra, Ne d' is é-

F

lete-

letemet, kedvemem, meg-
szomorodásra, Gerjezd
fel inkább szívemet áldozat-
tul vigáldásra.

Bűnöm piros szennyét,
s' kék mérgét vedd-el szí-
ned elől, Irgalmad szent-
sége hó színét viseld raj-
tam fellyől, Tisztogatsvi-
zeddel, lelkeddel engem,
kivül belől, Hogy el ne
szakadgyak, vályyak, igaz
hiv őtalmód mellől.

Édes hiv páfztöröm,
Christusom emeld-fel bo-
todat, Legeltets vezérelly
hól jó hely, s' őrizz mint
juhodat, hallyam édes főd-
dot, ne vels reám ros, gon-
dot

dot, Szerentsémben, él-
temben, tsak te szabj és
rendely módot.

Inkáblan kedvezhetz,
mint verhetz, mert kegyes
szívü vagy, Könyörülni
szeretz meg nem vetz fen-
kit vagy kis vagy nagy, Jól
érzed sebünket, vétkün-
ket, mert vagy lelki had-
nagy: S' úgy sem vetz elő-
led fenkit, irgalmad mert
elég nagy.

Tettem életemet, feje-
met, lábodnak sámalolyul.
Mint illy bűnös fereg, mig
élek, tartalak hű gyámolul
Tudom kárhozatnak po-
kolnak, nem vetz mártalé-

kul, Mert meg-hit lelkem,
igen tart is hiv paiful, s'
aranyakul.

M A S.

Bizonyal el-hidgyük a' Christu-
nak bizonságából, hogy az Isten
előtt való igazuláfunkra tökéletes-
sebb fundamentomunk amaz ér-
deme fogyatkozásaival meg-áláz-
tatott, s a' tő fellen állapodott föld
szinére néző s' űres mellyet nagy
szívbeli fajdalommal űtőgető köz-
Publicanusba, hogy nem ama' tet-
tetes fok tselekedetiből maga tet-
tészere, érdemmel teli tőlt, oltár
előtt kővér hasát mutogató s' regé-
strom szerint bőjti alamisnája szá-
mozó kérkedékény, kevély fő Pha-
riseusba, s' helyén való mondás-
Igen az, hogy: *Deus magis delecta-
tur in Publicano humiliter peni-
tente quam in Phariseo clare mul-
tuni de se presumente.* Hidd-meg
hogy emberi érdemmel őlt edént,
nem tetéz, s' nem potol Christus az
ő érdemével. Ama' Sz. maritánus

szép

szép példájából hozott tökéle és
barátságát sem mutattya ő Sz. fel-
sege egyébhez, tsak a' tolvajoktól
meg-fosztathoz, és holt elevé száma
állapottyába hagyathoz, kit mind-
azon által sebes, véres s' bádgyatt
völtában is ugy annyira nem utál,
s' vét hátra, hogy bort s' olait tőlt-
vén sebeibe, számarotskájának há-
tán, jó gond viselő gazdának nyugo-
dalmas szállására vivén, s' kéz fize-
tésével gond-viselésében ajánlván,
meg-gyogyittya sebeit. Igy lévén
a' dolog igen meg-őjuk magunkat
hogy a' Christus érdemének töké-
leteséges, és tellyes épséget, az mi
érdemünk tökéletlenségének fo-
gyatkozott éptelenségével őszve ne
keverjük és zavarjuk, és a' mit ő a-
dott kegyelméből maga tekintetire
méltot belénk az t, mint ő tőle szá-
maztat, alázatoságból való szor-
galmas őszséggel tartasuk takaragafuk
és őrizzük nálunk, hogy azt a' ma-
gáját többithessé és gyarapithassa
napról napra ő felsége ama' szép
mondása szerint, bennünk: Az ki-
nek vagyon annak adatik, a' kinek

F3

mint

nints peniglen, még ha mi láttatnék
lenni is el-vetetik tőle, &c. Így já-
ra a Phariseus-is, nem lévén Istené
femmi keblébe, az-is el-vetetik és
femmi vé teterék a mi jónak tet-
tett magájának lenni nála. Melly
nyomorult állapotra hogy ne jus-
son maga erejébe, s' érdemébe va-
ló fel-fuvalkodásból minékünk-is
doljunk, az ő ingyen való kegyel-
me ajándékának belénk oltott mélt-
óságát (méltatón szolgáknak mód
ván mindenben magokat) igen meg-
bőtsülyük, tudálató ditsőffé-
ben-is hagyván elménk felett való
nagy hasznunkal bánó pepetslését,
és anyai módon rajtunk való esde-
klését és könyörülését, így szöllum
ő szent felségének :

ORók életnek, szép id-
vőffegnek kiutses fe-
jedelme, Gondolat felett,
bő ditsőffeged ál rajtunk
terjedve.

Foghatatlan vagy, széli,
hofs-

hofsza nagy irgalmassá-
godnak, Gyakor fertése,
de mértéklése nagyon ha-
ragodnak.

Látván sebünket, undok
vétünkert, kettőt tseleke-
dél, Edgy kézzel fujtolsz,
mással orvosolsz s' hamar
meg békéllél.

Borodhoz olajt edé-
nyedből hajt sebünket
job kezed, Mint Sz. Lu-
kátsnál szép példával áll
erről emlekezet.

Mi fajdalmunkba jaiga-
tásunkba vétünkert fődö-
zöd, Tisztulásunkra gy-
gyulásunkra gondunkat
fel-vészed.

Genyetségunktól, rothat sebunktól te meg nem irtozol, Szomjuságunknak, forroságunknak italt olraft hozol.

Ez a' jó Örvös utálatlan mős rolunk minden szennyét, ő gyermekinek, kő s' veszfző helyett ád firos kenyeret.

Oh áldott bővség, buzgó kegyesség, lelkünk édes étke! Kiből ki nem szívt idvözítő izt eddig senki vétke.

Tsak Phariseus tölt kevélysege, részt ebben nem vehet, De Publicanus üretük keble vele bővön telhet.

Né-

Nékem-is látnom, s' add tapasztalnom ezt a' ditsőséget, Kiben mi vétünk és gyakor sebünk nem ér soha véget, S' bőáradásra, soha látásra nem mutat feneket.

M A S.

A' mi örvendetes lelki boldogságunknak, mivel nem kis és utolsó része-is foglaltatott bűnünk megbotsánattyában, ennek e' boldogságunknak meg szerzéséhez és nyereséhez ugya erős vastag hitből huzalkodott kezünkkel kell nyulnunk és valóba el kell hinnünk, hogy igaz és tökéletes az Ur Isten az ő híveinek és választottinak fogadott hivígéretiben: A' melly bizonyos Isteni hívségét, és örög életnek ingyen nyerd kegyelemből nekik nyújtott ajándékát tem bűn sem halál, örög pokol, mélyseg és magafáság benne meg nem fogyatkoztattya, kiknek

olly Pástort-is rendelt ő felsége,
 hogy nyájából bolygással ki-téve-
 dett egy juhát-is helyére hozattya,
 véle, és petséti alá zárlatott juhái-
 nak számát meg nem hadgya fo-
 gyatkozni. Melly juhái akkifának
 hajleka adott, kegyessen helyt, ele-
 dőt nyugodalmat, irgalmasson or-
 voslást ad még a' szédülteknek-is,
 meg-gondolván hogy az Urok asz-
 talaról le-hullott morfalékokkal
 e' kölykök-is tengettének. Világos
 bizodalna légyen bűne hősáttat-
 tya felől azért minden hű ember-
 nek az Istenben, és ebből való böl-
 dogságában gyönyörködésén Isten
 által, igaz hitből ilyen-képpen-is,
 szálljon magában Isten előtt:

Boldog kinck vét két az
 Ur meg-botsáttá. Es
 fok álnokságit bé-födte, s'
 takarta, Erdemlett harag-
 ját hozzá nem mutata, Söt
 fok áldásfival ezek felett
 látta.

So-

Sokan voltak illyek, s'
 többi közt im egy én, min-
 den-nap rühen kél, de az
 Ur irrai kén, Gyakorta té-
 velygek bűnökben hever-
 vén, De nyájához térít az
 Ur fel-kerefvén.

Méltó édes izit ez Ur-
 nak ismérni, Ki illyen ke-
 gyessenszokot bűnöst ver-
 ni, Söt hog' idvösséget tud-
 nek érdemleni, halálra kel-
 leték Sz. Fiának menni.

Honnan vadnak ezek, s
 mitsoda érdemből? Tsak
 az ingyen való merő ke-
 gyelemből, Gazdagot é-
 tézzen, mint nagy Ur, sze-
 gényből, A' kit el-válasz-

F6

tot

tott magának kedvéből.

Mert mielt kit választ,
 azt azonnal hja, Szent
 ísméretire igéjéből birja,
 Fia érdeméből meg, is iga-
 zittya, S' igazulás után élő
 könyvben írja.

Ez az idvösségnek kút-
 tyá és folyása, Sem mély-
 ség magasság ezt felre nem
 ássa, A' ki egyebet vall, ké-
 rem jól meg-lássa, Tévely-
 gő ösvényre lábát ne hág-
 tassa.

Az hiveknek számát erős
 petsét tartya, Sem bűn,
 halál, ördög azt fel nem
 szakasztja, Szerelmétől ö-
 bet el nem-is választja,

Mert

Mert minden dolgokat
 Ur javokra adgya.

Aldott légy örökké én
 édes Istenem, Hogy édes-
 fegedet kostoltatád velem
 Es morfalékidban részt en-
 gedtél vennem, Ugy hogy
 érdemlének kölykeid
 közt lennem.

Mosd, fődözd, töröld-
 el fok álnökságimat, S; en-
 vedd türéssel is el-ugatási-
 mat. Add szivből bánhat-
 nom téged bántásimat, S'
 ne hadd erejekben az én
 vádlásimat.

Amen, bizony beszéd,
 minden szód ezen áll, A' ki
 beamed hiszen nem ajta-
 nak

nak halál, Mindeneket
biztat bőv kedveddel Sz.
Pál, Hiszem hát hogy rám-
is kéz idvősséged száll.

M A S.

Istennek ereje lévén minden hi-
vőknek idvősségekre az Evangeli-
um kiből tanulhattuk Publica-
násokkal ahhoz képest szeretettel
közlött kedvét Krisztusnak, hogy
helyt találhatott benne, érdeme-
nek, s' idvőzithető kedvének. Ugy
viseljük ez állapotban magunkat
hogy a' Krisztus érdemének be-
munkálkodó szükségére minden-
koron helyt mutathassunk ma-
gunkban, és valami leg-kissebb in-
dulat is vagy on olyan bennünk,
mellyel idvősségünk örökségén,
gyarapithatunk valamit, azt tel-
lyességesen Krisztus által való Isten
ajándékának ismérjük, hidgyük, s'
vallyuk-is magunkban lenni: Mint
hogy állattyanak ismértire-is, s' a'
ma ában való hitelre-is, tsak egye-
dül ő ad igéjéből ismértet, s' hitet

belénk: S' mint hogy a' Sacramen-
tomoknak ereje és záloga által e-
gyedül ő épít maga tettéjére való
állapotot bennünk, övé legyen az-
ért tellyességgel a' ditsősség, miénk
penig a' mi méltó ortza piruláfunk,
de ugy hogy azokat az ő ajándékot,
kegyelmében való dítsekedésünkel
alázatoiságból való há-á-adáfunkal
ismérjük virágoztassuk, s' gyümöl-
tsöztesük-is asirának reánk bizott
értékéhez képest, fel-fuvalkodás-
nélkül való jó kereskedéssel ben-
münk, figyelmefek lévén amaz
mondásra, hogy: *Deus superbis re-
sistit, humilibus autem dat grati-
am suam*: S' így nem veztr-is ofza-
tán az a' tselekedet H-annek igire-
tiből ajánlott jutalmát tsak egy ital
viznek-is szeretetből Isten nevében
való nyújtásában-is el nálunk, ha
munkánkban az ő munkálkodásá-
nak adnak bősületet, mert nem
koronázhat-is egyebet tsak tulaj-
don ő magát és jutalomra valót a'
mi tselekedetünkben ő felsége Így
hát ingyen adja az idvősséget-is,
nem a' mi tselekedetünkben, Sz. Pál

száva s'tanítása szérint, hogy senki ne dítsekedgyék erre való magaméltó érdemével: Istent, se embertől. Ezek pedig hogy elménkben felzket verhesfennek, s' meg-is emlékeztessenek velünk közhözhető hasznos erejeikről edgyik másfikunknak szorgalmatosságával, ez következendő edgynehány versfetskéket ne restel-ük ének szónkal-is mondánunk ekképpen:

Hivek Keresztyének jert ne tévelyegjünk, Sz. Irásból nyújtot igaz úton mennyünk, Semmi hitetével arról el ne térjünk, Erőt az Istentől mihitünknek kérjünk.

Istennek ereje az Evangelium; Kinél idvősségre nintsen bizonyosb nyom, Több sok szerzett vallás mind

mind tsak fel-felé vön, S' bujdoztat tétova: De ez meg nyugtat hon.

Szelid és egyigyű ez az szép tudomány, Es szelid elmét-is értelméhez kíván, Mert ki ezt fundálta az-is szelid Barány, De bizonyal tudgyé hajunk szála-is hány.

Publicanusokhoz vagyő ennek kedve, Bűnök fajdalmával kik vadnak terhelve, De kik érdemekkel járnak fel-emelve, Mint Phariseusok hátra vadnak vetve.

Nem érdemli ennek egyéb senki kedvét, Tsak kire

kire ruházta ő maga érdemét S'ártatlanságával meg szentelté éltét. Es ez ékel-
séggel adta hozzá léptét.

Miként Sár arannyal te-
téig tölt ládat, Beñe valo-
jáért ki-ki kedvesben lát,
Bizonnyal hiheted, hogy
idvösség úgy áld, Ha Kri-
stus érdemét szinezheted
jól rád.

Tsak ez edgy szint nézi
mi bennünk az Attya, S'
ennek vagon nála tsak
kedves illattya, Kinek le-
het vallyon örök kárho-
zattya, Kit menté tött az
edgy Kriftus áldozattya.

Tökéletteffekké ez által
löt-

löttenek, Mind azok ne-
vével a' kik szenteltetnek,
Biztató lelkétől ők vezé-
reltetnek, S' jó reménység
ellen nem is kételkednek.

Szép zálogunk vagon
Urnak Vatsorája, Tsak jó
készülettel járúlyunk hoz-
zája, Edes lakodalmat lel-
ott lelkünk szája, Mert fő
Testamentnm vagon
benne zárva.

Ajánlattatik ott Kriftus
teste, s' vére, Lelkünknek
hitünknek leg főb eledele
Es halála által kerefett ér-
deme, Hogy nálunk ma-
radgyon az emlekezete.

Emlekezzünk azért meg-
cz

ez szép érdemről, Es ne-is
reményük életet egyé-
ből, Igy ki felelhetünk az
fok tévelygésből, S' talám
nem is boltunk nagyot ke-
vélyfégből.

Szép világosságnak mi
fiai legyünk, Minden hi-
vatalbá ártatlanul éllyünk
De okkal jutalmat mi eb-
ből reményünk, Eptelen-
ségünkön söt inkább tö-
ródgyünk.

Adgyuk az Istennek meg
a' ditsőféget, Ki bennünk
toldozza az éptelenféget,
Miben mutathatjuk töké-
letefféget, Ha ő nem nyújt
nékünk méyből segitféget

Ma-

Magájét magájért koro-
názza bennünk, Nints mit
magunkéből eleibe vin-
nünk, Mint hafzontala-
nok bátor ne kérked-
gyünk, Söt alázatoson ő
kedvével éllyünk.

Alázatofságban ha talál
bennünket, Szépen fel-
emeli le hajtott fejünket,
Ettel bé-tölti a' mi éhse-
günket, Es meg-gazdagit-
tya mi reménységünket.

M A S.

Mint hogy az Isten parantsolat-
tyának kemény erejéhez képeft,
az emberi romlott természetnek e-
ptelenfége, a' törvénynek tökéle-
tefféggel való meg tartásához, Isten
kivánságának értelme szerint, sem-
mi-képpen nem férkezik, s' igazul-
tá sem lehet törvényből senki Isten
söt,

előtt, az Isten törvényének egyet-
 leget tölt JESUS Kristus igazság-
 nak magához való kaptolásá-
 nál, méltó szent Pál Apostoliat az
 azo törvény erejéből való erőtlens-
 égét minden embernek meg-
 mérni, és ebből az íméréstől az
 Kristus igazságának magához való
 kaptolására erütködni, hogy így
 Kristus halála leg-főbb háfza le-
 fosztassék attól a tulajdenságtól,
 mellyel az ellenünk való ad-
 velünk el-függetvén, Sz. Atya
 haragja meg-kérelésével az hívek
 képében eleget tölt az törvénynek
 átokká lévén érettek bűnöket ma-
 gára való fel-vételével, latván hogy
 nints nekik módgyok a törvény-
 nek elég tételében, s' abból való
 igazulásokban. Ha ki a törvény-
 ből keres igazulást fel-fuvalkodás-
 tal vakmérőn magának nevébe hál,
 annak meg a Kristus, azt tanítja
 Sz. Pál: Melly hű tanításnak hogy
 foganattya lehetessen, maga meg-
 alázásával kin-kinek eltnéjében,
 mind az Isten törvényének erejéből
 mind a maga ez erőhöz kívánardó

gró

erőtleniségéről, s' ez két ellenkező
 dolog közzé Istentől nagy böltseni
 gondelt. idv. fűgünknek Kristus U-
 runknak tökéletes és hatható ál-
 dozattya által való közben vette-
 tett, és szép ezeközről is jozannon,
 átérettel gyanakodván, így szóilyon
 beszéllen s' énekellyen icke id-
 vőfűgére való háfzonnal, Sz. Pálal
 magában:

OH Uram Isten, Melly
 távoly estem, Az igaz
 járt úttúl! El-tévelyedtem
 Mély sárba léptem, S'
 motskosultam rútul.

Erőtelenné, Eséptelen-
 né, Bolygás miatt löttem,
 Néked fok vétket, S' roz
 engedelmet, Törvényed-
 nek töttem.

Egy tsöpni szenttség, Ki-
 vüled kézség, Nints ben-

nem

nem az jóra, Istenes életem
Rám tsak ugy ilhet, Mint
korom az óra.

Nints bennem épség,
Erő, s' egéség, Teremtő
talpiglan, Bűn mélysége
be, Es tengerébe, merül
tem torkiglan.

Mint edgy tükorből,
Szent törvényedből, Lá-
tom nyavalyámat, Es ab-
ból való, Meg-gyogyul-
ható, Fogyatozásimat.

Nagy meredek hegy, A
te törvényed Kór azt nem
hághattya Terejét láttya,
De nem járhatta, Sz. Pál
azt vallattya,

Látom, s' javallom
De

De nem tarthatom, Még
az javalt jókat, A'testi tör-
vény, Elmémbe örvény,
Nemz akadályokat.

Lélek a' testel, Mint
ellenféggel, Hartzol tufa-
kodik, Lelkikhez rest,
Földi agyag test, Bűnhöz
ragaszzkodik.

Nagy orvoságot, Irgal-
mátságod, Lele nyava-
láknak, Kíért mindnyá-
jan, Valhatunk nyilván,
Kegyelmes Atyáknak,

Törvényed terhét, Mert
éppen vetéd, Testesült
fiadra, Eptelenféggünk, Ő
benne nekünk, Tellyes i-
gáfságra.

Igy igazulást, Kivüle
tehát, En sem kereshetek,
Hajlandó voltom, Itt min-
den módon, S' mit érde-
melhetek?

Christus érdeme, Ked-
vének helye, Kiben meg-
nyugodtál, Ez edgy kö-
szálon, S' fundamento-
mon, Ki idvösségünk áll.
Mert tsak ő nyomta, Es
fajtollotta, Azt az erős
fajtót, ki által mutat, igye-
nes útat, s' idvösségre ajtót.

Ezzel tenéked, Légyen
ditsíret, illendő áldással,
Kérlek kedvejért, Mind
végiglen légy, Hozzá-
áldomással.

M.A.S.

M A S.

Mint hogy a' szomjuhoztaknak
kedveikért lett élő kút-folyásává
Christus Urunk, s' mága-is a' szom-
juhoztakat hija tsorgó folyásának
italára, egyedül magában való kön-
nyebülést és pihenést ajánlván, s'
igérvén a' bűn terhe alatt meg-fára-
dognak-is, minden ember tanátsot
adgyon magának, hogy mind szom-
jusága, s' mind peniglen fáradtsága
izükkéig ebben könnyebbítő pihen-
néssel, s' enyhítő illattal való or-
vosságot, ő szent Fellegénél keres-
sen lelkének, bűnös vőta sem ide-
genitvén, s' hidegitvén senkit ahoz-
képest ez ajánlásától, s' ajánlásához
való folyamadásától, hog' az ő köz-
benjárásának világ végezeniglen fen-
álló titzi, s' engedtelő áldozat té-
vő Papsága nekünk hasznót hozó
tulajdonságában, s' erejében ma-
radgyon-meg. Melly keresztyéni
dologra, Ittenben való bizodalma-
által, hogy jobb hittel való bátorsá-
got adnaiflon ki-ki bádgyat elmé-
jének, ájulással faradó szívének, így
szóllyon magában az Istennek:

Egye-

EGyedül te beñed, Mel-
lém híván neved, Szent,
Jehova reménlek, Hiv igi-
retedben, S' Fiad érdemé-
ben. Bizom, hól járok ke-
lek, Te beñed nyúgodván
Mint lelkem ofzlopán,
Minden jókkal bé-telek.

Szégyen vallott ortzát,
Vallyon azon kilát, Ki fö-
lött ki-nyúlt karod? Vét-
kes vóltában is, Nints köz-
tünk tsak edgy-is, Kinek
vesztét akarod, Tsak hog'
benned hidgyen, Reá vi-
gyász igen, S' haját-is szá-
mán tartod.

Nem tilt titkos vólta,
töled senkit soha, Sőt azo-
kat

kat szólítod, El-tévelt vól-
tokat, Te magad-is szá-
nod, S' útodra igazítod,
Búsúlt haragodat, Azon,
ki meg-bántott, Tsuda
mint lágyithatod.

Végheetetlen örvény, Te-
kinthetetlen fény, Ható és
bő kegyelmed, Nagy kőn-
nyen kedvet nyér, Fiadból
ki-folyt vér, Ránk ha hara-
god terjed, Vesz;ödét té-
riti, Kezedet enyhíti, Lel-
künket hogy ne verjed.

Fiad áldozattyát, Mint
lelkem zálogát, En-is tart-
ván hitemben, Sok bűm, s'
bűnöm között, Melly már
meg-tört, főszött, S' kin-

142 RIMAY
zott mindē izemben, Ma-
gam reád hagyom, Mert
hitelen. vagyon, Hogy ve-
lem lész igyemben.

Ha te velem lészesz. S' é-
letének kedvesz, Kivel mit
gondolhatok? Bűnőmtől
tágulván, S' bűmtől szaba-
dúlván, Könyű szerrel jár-
hatok, S' a' mikor paran-
tsolsz, vagy hivatssz magad
hoz, Készen elő-álhatok.

Hogy ezt tedd én velem,
Ne nézz abban engē, Vag'
bűnöm akadályát, Hanem
magad frigyét, s' fiad szent
érdemét, Ki meg - kérlett
Sz Atyát, Te vagy mi ő-
rökünk, S' tartss-meg végig
koz-

ENEKI. 143
köztünk, Christusnak fel-
költ napját.

Tsak ő az élő kút Hoz-
zád vezérlő út, Mint szent
igédből értyük, Mi szom-
juságunkat, Es fáradsá-
gunkat, Tsak nála enyhít-
hettyük, Te nagy jó-vól-
todat S' irgalmatságodat,
ő kedvével vehettyük.

Ditsiret, ditsősség, E-
gyenlő tisztetés, Néki lé-
gyen te veled, Mert ő ér-
demében, Es engedelme-
ben, Tölt néked minden
kedved, Melly bé-tölt
kedvedből, Kérünk s' ke-
gyelmedből, Sok vétkün-
ket el-feleid.

Második Rész.

Mellybene' Világi éle-
tünknek állapotjáról s; át-
mazó akadályoknak or-
vosló eszközt szede-
gethettyük El-
münkbe.

Két rendbéli állapotos dolgok kö-
zött forgunk kiváltképpen ez, vi-
lági életünkben: Egyik rendbéliek
azok, a' kik szívünket tágittyák, vi-
dámittyák: Másik rendbéliek, a' kik
szorították s' hervasztják. Azokat
azért a' dolgokat, a' mellyek szí-
vünk vidámitásával kedvünket eme-
lik, s' elménket gyönyörködte-
tik, jó szerentséttől, s' boldog álla-
pottal szarmasztattaknak, a' mel-
lyek pedig kedvünk szomorításá-
val szoktak gyakrabban reánk ro-
hamolni, gonosz szerentséttől folya-
radtakknak szoktuk szónok járása-
ban nevezni. Mind a' két rendbéli
dolgok, mézes s' mérges mi vól-
tokkal, számtalan útközeteket fok
vesze-

veszedelmeket szoktanak szegény
lelkünknek terhelésére magokkal
hozni, ha jó móddal, s' mértékle-
teféggel nem tudgyuk magunkat
közöttök viselnünk, és dühösége-
ket fogyverünkkel meg-előznünk,
Mert ki nem veheti észében, vagy
olly vakult ki lehet, hogy ne lássa,
sőt ne tapasztalhatta-is, a' kedve-
melő dolgok folyása mely nagy
kevélységet, kényeséget, nagy a-
karást, egyebeket mindcseket méltó-
sággal fellyül halladni való kívá-
nást, bujálkodást, zakálodást &c.
a' kegyes es istenes életben való hi-
tra maradással e' világhoz való ra-
gaszkodást, melly mesterséges ki-
nyeztetéssel, elménk szívünk édes-
getésével tanátsunknak meg-sze-
gítésével, mint tudgyon belénk ol-
tani, ugy hogy e' világnál, és az ő
szeretatinél semmi kedvesb, s' gyö-
nyörúségesb kívánság ne férhesse-
is sohonnaan hozzánk, Igy ad a' dol-
goknak első része szép simogatással
s' tsiklandással mézes madzagot az
szánkban. A' másik részből pedig
a' fok számtalan nyavalya nyomo-

ruság, háborúság, testi lelki inség,
 mennyi fajdalmokat, bánatokat,
 szomorúságokat, keferúségeket,
 kétégben elegeket, sápolodáfokat,
 Itten ellen való zúgolodáfokat, s'
 káomlásfokat-is maint szivárkoz-
 taffon, s' buzogtaffon oránként fel
 bennünk, nem kell fok mutatás
 hozzá ki - ki érezheti s' tapasztal-
 hatya magában-is. Nagy mester-
 ség ép erősség, és kész vitézség-is ki-
 vántatik ezokáért az jószágos tsele-
 kedetekből vont szép fegyverekkel
 ez Circe és Sirena eneklése, Scil-
 la és Charibdis hajjai veszélyt köz-
 zé szoritatott és zárlatott életünk
 hoz, ugy mértékelvén ez életünk
 ellenkező két állapotjának való jó
 mértékében magunkat, hogy a' te-
 kintető édes dolgokkal-is felettéb-
 ne emeltesünk s' a' kefervesekkel-
 is meg ne epedtesünk, ama' inté-
 zetske szerint:

Si fortuna sonat, caveto tolli:

Eadem si sonat, caveto mergi.

Summa szerint, a' Szent Job Pa-
 triarcha bizonyításával, merő vi-
 zóság, s' kare lévén es életünk,

alians

ellene való hartzoláfunkat jó baj-
 viadallal e'világnak szeretetitől va-
 ló meg-vonásával s' a' Virtusoknak
 az az-jóságos tselekedeteknek hoz-
 zánk való foglalásával vihettyük
 többire véghez jelesül abban az vi-
 tézkesedésben a' Christus kerézt-
 vifelése mellett, minden akadá-
 lyokban és bánatinkban, vigasztal-
 lással véget vetendő el-jöveteleiglen
 az ő örvendetes igazához, és reánk
 köszönt pohára italához szoktat-
 tyuk és szabjuk magunkat, így é-
 nekeltven ezekről való elmélkedés-
 fel magunkban.

Vitézség embernek föld-
 felet élete, Sok nyava-
 láiban Sz. Job ezt értette,
 Mikor kifirtette, Az Istent
 s' probáin nyertesse is tette
 Nints itt semmi java
 embernek ezt érts - meg
 Tsak hogy idvössége útát

itt leli-meg, Hogy ha Iste-
nének, Enged és magában
helyt ad igéjének.

Ez e' világ rakva ámitó
méreggel, Sokakat gyu-
laszt fel maga szerelmével,
Könnyen-is hitet el, De
végre ördöggel pokolba
vitet el,

Hidgyed hogy hova kell
asztalánál lenned, Nem
kell ő étkében mindgyárt
héven enned, S' meg kell
mértéklened, Hogy men-
nyit kell hozzád ő borá-
ban vened.

Mert ha ez a' Circe egy-
szer meg részegit, Istenes
dolgokbá elmédben meg-
sze-

szédit, Lelkedben meg-
febhit, Kárhozatra beűd
fok utakat épít.

Ulysses szolgálai tudhad
mint járának, E' Circe sza-
vának a' kik helyt adának,
Barmokká válának, Urok-
nak fülei de bé-dugátanak

Mi is Ulyssesnek példá-
ját kövessük, E' Circe sza-
vára fülünket bé-kössük,
Beszédét meg-vevessük, Ő
gyönyörűségét utállyuk,
s' nevéssük.

Idvösségre lelkét hidd-
meg az tarthattya, A' ki
végig Christust ép hittel
valhattya, Bálvány el-
hagyhattya, S' e' világnak

mézét szivből utálhattya.
 Ő szép mézes java tetsék
 egyebeknek, Christus po-
 hárt köszönt a' keresztyé-
 neknek, Kit hittel nyelle-
 nek, S' kárhozatra abból
 ne részekedgyenek.

Igát kereszttet is rendel-
 pohár mellé. Hogy termé-
 szetünket vélek mértékle-
 né, Es meg - enyhitene,
 Tsak ne tegyük őket ná-
 lunk kellettenné.

Kitsiny rongyos sereg
 utált vagy, de ne fély, Ke-
 mény szenvedéssel sok ke-
 reszt alatt ély, El-múlt már
 az éj-fel, Idvősséges napot
 nem sokára fel-kél.

EL-

El-érkezik Christus Ő
 ditsőffségében, Vég lesz e'
 világnak gyönyörűségé-
 ben, Hivék inségében, Bé-
 szál az igaz Hit várt re-
 ménységében.

ENCOMIA VIR-

TUTUM.

A' jóságos fő-tselekédetsk, mel-
 lyek Deák nyelven Virusoknak né-
 vattanak, ugy-mint: Hit, Remé-
 nés, Szerelet, Igaság, Okosság, Jo-
 zanság, Nyájasság, Mértékletesség,
 Erősség, Tűrés és Szenvetés, s' min-
 den dolgok felett fel emelkedet el-
 mével az Adakozó kész kedvelés,
 mellyekkel az emberi élme tel-ru-
 házván magát, Isten és eraberek e-
 llett kedvesekké tesznek azokat, s'
 ékesítik szem-lyekét, a' kikben la-
 koznak, a' Versekben úgy áratat-
 nak-meg, miat hi-edgy Áfettének
 környékezetivel az Ő hivatalyok-
 nak

nak lakodalmában ülvén, mások-
nak is afféléknek asztalokhoz való
járniáfra, és magokkal való nyájasa-
kodásra okot láttatnának adni, az
kik az ő társaságokban és termé-
szerekben kívánczoknak részefedni.
Ez Enekek vagy Versetskéknek
Authora penig, a' Verieknek közpe-
riben könyörög Istennek, hogy az
jóságos ts dekedeteknek ékes Isten
Aizzony nyájtságában, és társasá-
gában részefedést engedgyen nekik.
Mely könyörgésnek folyásában ef-
feztüst s' természetekoen való
hasznokat is a' Virtutoknak ugy
i ja meg, hogy ki-ki eszében veheti
minemű hasznot kell társaságok-
ból mindeneknek reménleni, s'
min: kell-is kintseket bősüllen.

VIRTUS Lelki jóság
kit fok bõlts magasz-
tal. Méltán, mert az min-
den jókkal rakott Asztal,
Kinél örvédõket bánat né

aggasztal, minden ékésé-
get mert ránk ez akasztal.

Hittel mellesleg ül an-
chorás Remenség, õ szon-
szédságabã Szeretet is ott
ég, Kõ oszlopot fogot ál-
tal az Erõség, Bort vizzel
elegyit a' Mértékletesség.

Okofság kigyóval te-
kerte által karját, Marká-
ban fejestül de fogta fu-
lankját. Mértékkel Igáság
tartya ki-vont kardgyát,
Túrés is szemléli õ tsen-
des bárányát.

Ez aszszönyök körüi fo-
rog fok szõlgáló, mindenik
szükséges, nagy haszonra
való, Magnanimitással ked-

vel adakozó, S' a' szép Jo-
zansággal nyájajságot hoz-
zó.

Ki ne kívánkoznék ez
asztalnál enni, S' ez szép
afszonyoknak ő kedvek-
ben lenni, Kik szereteti-
ben csak részt-is jó venni,
Nem hogy ő karjokkal
meg is öltetni.

Tsak edgyiknek-is ked-
ves nyájajsága, Nem hogy
többinek-is boldog tárla-
sága, Rosz ember kinek
nincs ide kívánsága, Er-
demli hogy legyen ő süve-
ge sárga.

Bé-fogadnak pedig ő
minden magokhoz, A' kik

józan elmét hoznak afzta-
lokhoz, Edgy szivel, lélek-
kel nyúlnak ő dolgok-
hoz, Akadált közzéjük
femmi dolognem hoz.

Ur Isten tégy nálok en-
gem szerelmessé? Hog' ál-
talok legyek előtted ked-
velsé? Légyen szépségektől
elmém éli frissé, Lel-
kem Angyalok közt szép
tekintetűsé.

Hir nevellye beñem te
szent felelmedet, Ne ve-
gyem kétséggel ígért ke-
gyelmedet, Kövesslem min-
denben edgyetlen-edgye-
det, Kivérével váltá né-
kem meg-kedvedet.

Mindē probáimban Re-
ménség raplállyon, ó vas-
matskájával tólem el ne
állyon, Egő hű Szeretet
velem járjon hállyon, Sjó-
dat el ne adgyam embet
találmányon.

Minden dolgom folyó
Mértékleteffeggel, Eltem
kedves légyen, mint nyár
kieséggel, Vékony szeren-
tsét adgy inkább egéffeggel
Hogy nem arany ágyam
terhold betegséggel.

Jó a' ^{omofzt} ilmerő O-
keféggel segits, Artalmas
dolgoknak útáról el-térits
Hafznofoktul penig félen
ne tévelyits, Ki hajlot völ-
tom-

tombá hozzád egyenefits.

Add az Igazságnak ke-
zében mártékét, Tud-
hassam meg-adni minden-
nek értékét, egyaránt gon-
dolván mire köz, s' fő rend
kért, Gazdagért meg vet-
nem ne hadd a' szelid vért.

Mord természetet fojts
beñem Nyájafsággal, Főf-
vényseget penig kész Ada-
kozással, Ne botsáffak sen-
kit szomorú ortzával, A'
ki élni akar erszényem ja-
vával.

Túrés nélkül penig ez az
élet sovány Probára ennél
kül azért engem ne hány,
Ha ezzel meg-áldasz, bár-
szol-

szólgájul kívány, Tereh
viseletűl nem lézsek halo-
vány.

Olts Erőfűget - is kö-
nyörgést szivemben, Az
légyen oszlopom minden
keservemben, Ne tánto-
rodgyam el sok kifizetím-
ben. Kit test, világ, ördög
szót rám életemben.

Köveffen engemet az
Szemérmetség, Ki min-
den dolgunkban, ékesítő
szépség, Fertelmességünk-
ben ez által lehet vég. Ha
ez vezet minket, mint lo-
vat zablás fűk.

Még mondhatatlan szép-
ez Magnanimitas, Valha-

tatlan társul azért ezzel
meg-lás, Ki után szállyon
ám a' mennyei áldás, S'ám
éllye világát fesletűgben
bár más.

Virtus lelki jóság buzgó
szép forrás kút, Kinek ita-
látul nem lát senki kint s'
bút, Terjedgyen előttem
hozzád vezérő út. S' ben-
ned mosakodván ne lé-
gyek bűnnel rűt.

Virtus örvendetes ki-
nyilt lelki rosa, Légy szé-
dűlt fejemnek hivito or-
vosa, Jó illatu vized lelkem
szennyés mossa, Minden
rosz vétkeknek légy ben-
nem gyilkosa.

Sugár

Sugár szárnyaidon visel
egésséggel, Kőveflek te
ged engedelmefféggel,
Hadd tellyék tőled meg
szivem tsendefféggel. Lel-
kem penig menyben örök
idvösséggel.

M A S.

Ha az időnek igen viszfzálkodó
fel-háborodot állapotya miat ked-
vünk szentint való életet nem visel-
hetünk is, mind az által szivünk
keservével ne bádgyafszuk az el-
ménket, s' ne fojtsuk is bánattal
meg a' lelkünket, arra tánittatunk,
és tanátsoltatunk ez énekben.

EZ világ mint egy kert,
Kik kő eső el-vert, Na-
prúl napra veszten vész,
vagy mint szenyved findel
Kit ő házról széllyel, tétó-

va hány nagy szél vész, ő
mint romlandó ház, El-
veszendő szállás, Jóktul
ür esült rekesz.

Mindenütt való hely,
Rakva fok veszélyel,
Nyugtanints embereknek
Kit kit bánat sebhít, Bűr
öröm nem enyhit, Vége
nints keservének, Arad fok
veszélyek, Sér mind fzi-
vek, fejek, S' halál vége
ezeknek.

Fel-bomlott békefeg, Ki
miatt fok épség, Aldgyuk
sullyával romol, Nagy rop-
pant feregek, Edgymással
ütköznek, Hól fok ember,
s' vér omol, Vitézül nyert
H szép-

szépség, S' kardal lelt nye-
reség, Vitézek közt el-
ofzol.

Táborban hideg szél, A'
Nap melegéyel, Hól hide-
git, s' hól hevit, Ehséggel
szomjuság, S' nagy nyug-
hatatlanság, Mindentől
kedvetlenit, Mégis a' Vi-
tézség, A' hartzra buzdúl,
s'ég ha kit a' tisztetség szit.

Katona szerzámban, Jó
lovaknak hátán, Vitéz if-
fiak forgódnak, Az jó hit-
ért, nevért, Es a' tisztes-
ségért, Jó kedvel vagd-
koznak: Arra a' mi nehez,
S' a' szép bõtsület néz, Szi-
vek szakadva fútnak.

Nem

Nem gondol halállal,
Sebbel fájdalommal, Mi-
kor viv ellenséggel, Bátran
vagdalkozik, Vitézül for-
godik, Piros vérrel ugyan
él, Ha mit kardgyával nyér
s' Haza haszonnal tér, Ízlik
nagy szeretettel.

Afztalnál vitézek, Vig
örömmel esznek, s' Nagy
szeretettel laknak, kőfönt
pohár mellet, Sok jó sze-
rentsének, ők egymásnak
kiváñnak, Jó kedvet mutat-
ván, s' kedvesen iakozván,
Egymást ajándékozzák.

Vérrel fel-költ napra,
Hadakozó óra, Sokaknak
vesztére tér, Akar melly jó

H2

hó

hó pénz, Kit a' hadban fel-
vélz, Mind meg-érdemlet-
ted bér, Sőt a' halálösszűlő
Mint rosszul szántot hóló,
Ha fok-is, kevesetér.

El-osztott fok rendek,
Minden-fele népek, Most
más karban állanak, El-
változott idők, Háborgó
esztendők, Külömbflege-
ket hoznak, Kinek büt,
kárt, gondot, Kinek vi-
szont hasznot, Szerentsés
napot adnak.

Okossan kell azért, E'
rossz időben ért, Allapa-
túkat élni, Szívünknek ke-
servét, Hit nap ránk héven
vét, Hogy le tudgyuk me-
tél-

télni, Az a' jó kormányos,
Ki, ha a' viz habos, Nem
tudgya tengert felni.

Mint habzó tengerben,
Mi-is ez életben, Evezőn-
ket forgassuk. Kinnal mi
lelkünket, Sok gondal fe-
jűnkét, Igen ne nyomor-
gassuk, Isten fok jókat ad,
Tsak szelinknek zúgtát,
Tsendes szivel halgassuk.

M A S.

Es világnak az ő természetiről
és állapotjáról, kiknek legyen édes
annyok, és kitsodáknak kedvez-
zen nekik való daikalkodásával, s'
nagy kintetéssel, kinek szereteceti-
től, s' kedvétől viseltetvén, az em-
berek tsak arra viselnek gondot,
hogy pénzek leheffen minden jök-
nak keresetiben meg-restálnak, és
inkább igyekeznek gazdag gono-
szok,

szok, hogy nem mint jámbor szegénynek lenni, mint hogy e' világon a' latrul kerestett gazdagságnak, s' kegyetlenségnek-is nagyobb bősületi vagyon, mint az igazság követésének keresetiből talált szegénységnek, s' Istenes életnek az embetek között, vagy mondanyai gazban, e' világi népnek hőzött.

Kerekded e' világ gömbölyü mint lapta, Ritkán vált ki ötet kezével jól kapta, S' véle keblét rakta, Es kedvelt javait vidám szível lakta.

Mint hogy álhatatlan, nem szűnik forgása, Fénlik, fetétlig-is napja változása, Nints állapodása, gyakran szél zugásban tetzik-is morgása.

Illy

Illy maga erkölcsü, s' természetü népek, Istentelenségben kik hevernek s' élnek, S' vétkekben nem félnek, Véle jól alkusznak s' benne gyönyörködnek.

Lévén édes anyja minden látorságnak, Mostohán ad kedvet, s' helyt a' jámborságnak, örvend gonofságnak, Szaporitokokat fok háboruságnak.

Légy bár olyan jámbor mint Curius a' Cato, Tudományban oly nag' mint Homerus, s' Pláto, Ki vólt minden láto, Ha pénzed nints lehetz chez tsak bőrgyártó.

H4

Légy

Légy mint Diagorás olyan Istentelen, Claudius, s' Nerohoz hasonló kegyetlen, Vakmerő szemtelen, Tsak légyen sok pénzed ülhetz a' fő helyen.

Pénz tiszteltet, éltet, magasztal, d'itsirtet, Nem hagyhat egyedül sokakkal kifirtet, S' tsak nem szentnek hitet, Fejedelmi nevet ő szerez s' készített.

Pénzen jár e' világ, pénz ő talyigája, Fősvény emberek szerelmet igája, Mert sziveket rágja, Ha erőszények száját kezek gzakran vájja.

Az világ bé-merült a'
pénz

pénz szeretetben, Kevesen örvendek az igaz életben, Jó tselekedetben, S' az Isteni tsendesz lelki isméretben.

Ez vólna peniglen az állandó szép kints, De rajta nem kapunk, mert b'ötsületi nints, Akar hóva te kints, Pénzhez ugy ragadunk, Mint az ephhez kint.

Ki-ki inkább szeret pénzel gazdagulni, Hogy nem életében naponként jobbulni, S' elmében gyogyulni, Maga ezzel szokot ember boldogulni.

El marad ez világ, s'
H5 min-

minden pénz gyűjtemény
Hát ne torkoskodgyunk,
mint vizi hüvelvény, Lel-
kem ne légy kemény, Szól-
gáld Istenedet, nem nyél-
el mely örvény.

M A S.

Az Udvari nyalakodást hozó rosz
életnek, és praedával töltött Kapi-
tánzságu tiszteknek méltó fedde-
sével, s' utálatossággal való utátra-
tásával, ajánlya az emberi elme é-
kefitő böltselegnek meg bötsülhe-
tetlen méltóságát, ki által az ember
vétkéink, s' halgatagságának súrái
fok gazzából ki-irtván s' rítz titván,
az jószágos tselekedeteknek vilá-
goskodó tág piatzára, mint edgy
édmibrtz, fetétségéből ki-hozván-is
magát, néminémű réizént az Isteni
terminészetnek követéjére szabadu-
lást, s' isméreret-is véizen ez élet-
béli szent szabadságával magának.

Ud-

Udvár, s' irégy tisztek
tőlem távozzatok, Ki-
hózzátok méltó azzal la-
kozzatok, Mert hól hivek
vadtok, s' hól dérel bor-
zattok, Kedvet magatok-
hoz nékem ne hozzatok.

Bötsület, térd hajtás, és
fő helyen ülés, Mást elől
halladás, fokaktul kifirtés,
Oda állyon, hól nints lé-
lekben éppülés, Nékem de
elmembé légyen eskesülés.

Isten félelmétől üres Fe-
jedelmek, Kiknek álhatat-
lan mindenekben kedvek,
Soldot nékem bátor ne
nyerjen szerelmek, Isméré
mitsodás ó étkeknek le-

H6

vek

Itt a' nyalakodás azokat
 illeffe, Kiknek lelki jókban
 nintsen semmi része, Mel-
 tó-is tobzodás őket ter-
 helheffe, Hízelkedő békot-
 lábok sörgetheffe.

Bor ivó Hadnagyság,
 s' kortsmás Kapitánság,
 Tisztiben tébolygó éktelé-
 tzigánság, Kiben tsak pra-
 dára vagyon nagy kíván-
 ság, Ha adná magát-is én
 vállamra nem hág.

Nével áll ezeken tsak az
 fő emberség, Elméjekben
 penig nintsen semmi ép-
 ség, Etelre, italra hasok és
 bélek ég, Ebbé fok vétkek
 közt nints nállok semmi vég.
 Te

Te lelkem Istentől fok-
 kal több jót nyertél, Annál,
 mit ezekben nagynak lenni
 véltél, Azt az útat nyomd
 tsak kire mostan tértél,
 Darabos vóltáról tsudá-
 lom hogy féltél.

Kevés láb nyom járja
 ugyan-is az útat, Mellyen
 nyomozhatni Castalius
 kutat, Gond, veriték mun-
 ka lassan hozzá jutat, De
 fáradságodban hidgyed
 meg-is nyújtat.

Elmét ennek vize hiát
 gyönyörösféggel, Lelki há-
 borút ólt, s' táplál tsendes-
 féggel, Tudományt ed-
 gyűt ad kedves bóltsefég-

gel, Közlet embersége kö-
zel Istenséggel.

Itt nyerisz tárfaságot az
szelid Mufaktúl. A' kik
idegenek minden dühött
hadtól, Ne fély ő közöt-
tök vagdalkozó kardtól,
Edgyigyük tsendefek, ü-
ressék haragtól.

Hasonló szövetség, ha-
sonló elmét ád, ő erköl-
tsőkben-isrészragad azért
rád, Kedvével e' mellett
Isten-is szépít s' áld, Min-
den bölts ember-is nagy
bölcsülettel lát.

Kevés jók kedvével in-
káb elégedgyél, Hog' nem
gaz kedvében soknak ör-
vend-

vendgyél. S' lelki gazdag-
sággal jók kenyeret egyél,
Hogy nem mint ennélkül
péppel kövéredgyél.

A' fő emberségnek ér-
deme böltsültet, Erdem-
nélkül pedig hamis nével
éltet, Egy felől a' kiktől
hizelkedtet, féltet, Szi-
tokkal más felől vizsza-
petsételtet.

Ne fufs szerentsének hi-
res vasárára, Szemedet se
vested ő gazdagságára, sok-
oszt pénzt, tisztet, nyaka
szakattára, Irusnak Croe-
sus-is jút állapottyára

Gazdagság sokakban
nevel bolondságot, Fős-
vény-

vénység által nem festnek gonofságot. Magától senkinek nem ad boldogságot, A' tudományhoz csak halhatatlanságot.

Széles szerentsére te se törekedgyél, Vékony hirnév alatt fél-felő helyben ély, Könyvek olvasásból vött jókban örvendgyél, Mi forst Isten ad azzal elégedgyél.

Nagy szerentséjéből soknak kis jó sem jút, Kirtsinyből tudomány fok jókat venni tud, Nem mind jó mit frissen sokszor szerentse nyit, Használt soknak a' ki java előtt el-bújt,
Hű

Hű bátorságotat megne vond azoktul, Kik nem idegenek a' szép lelki jóktúl. Vezéreltethetz-is élet hozó szóktul, Tartsfele tsak gazdag te tők s' bot agyoktul.

Sok helyen fok Szamár visel bársony nyerget, Senki nem érdemem pénzért bötsületet, Ha lelkén nem téstzen sem épületet, Testén-is senyveszti az a' sz. épületet.

Jobb szürrel' fedezzed beñed a' tudománt, Hogy nem tudatlanó viselsz bársony dolmánt, Magadon el ne végy senkitől adománt,

mánt, Szabadságot szeresd
a' rabságot el-hánd.

Ez a' fő böltsesség, üres
légy vétkektől, Félen-
meny lakni sok gaz embe-
rektől, Külömbiséges vi-
felsz az ő erköltsökről, A-
lázd-meg magadat, s' függ
az egy Istentől.

Sok dolgot bár ne tudgy
füstös, aranyasé, Ugy mint
Chymœra-is szarvas, vagy
szárnyasé: Ezt pedig jó
tudnod ha nem szép mon-
dásé, Ki magájé lehet, az
ne légyen másé.

Magadat magadnak áld
még a' böltsesség, Lelki
szépségünkre kiből foly-
elég-

elégység, Az ő kintse fo ha
meg sem rothad sem ég,
S' légyen szómban erről
itt immáron jó vég.

M A S.

A' szerentsének természetiről, és
allapottyiról; Mert írják a' szeren-
tsét a' Kép-irok golyobison edgy
lábbal állani, szárnyokat miért ir-
nak vállaiába, s' mit jegyezhet hogy
homloka hájas hátul pedig kopasz
a' feje; Miért áll edgyik keze hátra
máfik elő: Mi okért halovány á-
brazatu; A' szemei miért vakok
itt meg-tanulhatod.

HItető szerentse nem
kell ajánlásod, Globi-
fos a' lábod, nints helyben
állásod, Szárnyas vagy,
nem tsuda ha múló áldá-
sod.

Haj-

Hajtalan kopafzság bened, nagy tsalardság, Kételegest mutat,z mind, mert nézéfed vakság, Kezed ajandékja hitető álnokság

Rús hajás homlokod merő vakmerőség, Nintsoha karodban vastagság, s'erősség, Szined rút halovány, nagy rettenetesség,

Forgandó szerentse igy miért irattál? Gördülő golyobis lábod alatt miért áll? Nem azért-é? kedved, hogy tsúfz, fogy, még, száll.

Szárnyaid is tetznek vállajdon leñi, Mert tanultal rajtok idestova meñi, nem

szok-

szoktál vatsorát, hól ebéd lesz enni.

Edgyik kezed elő, más hátra tsüg néked, Mert mit elől nyújtafz, meg-vifza te kezed, Zabla nélkül hamerő gyod tartania féked.

Irák hogy homlokod hajás és boradott, S' mint vak, javaidat, nem érdem-

re adod, Sőt az nem méltókat öblődben fogadod. Látszik kopafzság-is hátul a' fejedben, Jegyzi hogy kit te szűlsz kényes Fejedelem, Erteke kaptával lesz végre áll helyyen.

Hig fonnyadt karjaid vallyon mit jegyeznek?

Tsak

Tsak hogy kiket hordasz
bátrak nem lehetnek, Ki
tsiny botlással is ottan el-
eshetnek.

Szined mint hohérnak
balvány nem egyébért, ha-
nem hogy szüntelē ontasz
azokból vért, A' kik te fo-
dodból várnak jutalmul
bért.

Igyit az okofság régen
meg tégedet, Melly meg-
mértéklette mindenben
képedet, Hogy ki-ki fél-
hesse forgó kerekedet.

Bizvásban várhatni nyá-
rat hidegtélbē, avagy tífz-
ta időt zúgó felhős szélbē,
hogy nem állandó jót ter-
természetedben. Ad

Adgya azért Isten min-
den ismérhesse, S' téged
a' mint illik tsak ugy sze-
rethesse, öröm után tö-
led bűt-is reménlhesse.

En-is ki fok jómban
gyakra rettegtelek, Zász-
lód árnyékában forogván
féltelek, Tsak ugy bōtsül-
hetlek mint meg-ismérte-
lek.

Te tökéletes jó meny-
nek, földnek Ura, Ki min-
dent vezérelsz, kit szeretz
jó útra, Igazgas s' ne bo-
tsásf mérges vizű kútra.

Légy te fényes napom,
erős kő oszlopom, Oltal-
mamom, paisom mind gya-
log

log és lovon, Erőfitts, s' ne-
vedet mind örökké ál-
dom.

M A S.

Latus Mediocritatis.

SEnkit a' pénz, és kints
még bóldogá nem tótt,
Könyves szemmel ételt
fok fő Király is ott, Ke-
serves nyögéssel fok fáj-
dalmokat vótt.

Nem mivelheti is pénz,
kints és méltóság, Hogy
ne bántson senkit semmi
nyomoruság, Sőt az arány
közt jár sürűbb szomorú-
ság.

Szél öreg levegőt in-
káblan hat, forgat, Magas

tornyokat is nagyobb ve-
szély rokkant, Mint hegye-
ket menykö, hól magas-
bak ott hát,

A' kitsiny éltet jól, ha
vékony szerű is, Edes ál-
mot nem bont felelem, s'
nagy gond is, Kivánság
tanítvány mit mint végy-
el, vond is.

Az jó szép atanyas di-
tsirt középleget, Valaki
kaphattya, az él tcsengesse-
get, Jozanon futván ud-
vari irigységet.

Rofz szerentséjében ez
jobbat vár, s' reméni, Jó
szerentséjébe aláztatsson
él, Alatsonra esvén, ha-
mar-

marban-is fel-kél.

Magafra ne hágjon ki,
nem tud röpül-i, Mert mi-
kor a' tetőn akarna le-ülni,
Kezd ág romlásával halál-
ban merülni.

Isten adgya a' télt, s' a'
tél után nyarat, Szükség-
után sok kéz bőfegben-
arat, Gonoszúl ha most
van, így végig nem ma-
radt.

Ha vig elmével vagy
ne nyúly gondolathoz
Jövendő nap, s' idő rád
hogy mit szánt és hoz, Vig
nevetéssel mérj min-
dent magadhoz.

Eztigen meg gondold,
s' hid

s' hidgyed - is bizonyul,
Hogy semmi nints min-
den felől jól, s' boldogul,
Sok kitsiny jól álhat: Tiz-
hufz nagy gonoszbúl.

Móddal igazgassad szél-
hez vitorládát, S' a' mint
az fű, te-is erezd úgy ma-
gadot, Meg-vond ha ha-
talma ládd, hogy el-raga-
dott.

M A S.

Minden e' világi teremtetett állatf
közöte az Istenek kedvesb terem-
tetett állattya nintsen az embernél,
kinek birodalma alá ad a egyéb
minden-fele sok teremtetett állat-
is ő felsége: de miként a' mértéklet-
len beteg ember szűkségből tézi
keményre, természet terhelt or-
vosok által magához orvosát,
így föld felé mértékletlen vétkek-

nek szaporított okaival kételenül
 a' bűnös ember Istenét-is, hogy o-
 stora fujtoláinak különb-külömb
 fele fok neveit bővebben érezze
 szüvedgye az egyéb teremtetett ál-
 latinál, kibem mindazáltal ugy mé-
 rékli irgalmaságától magán ő fel-
 sége, hogy keménységét minden-
 kor tellyül halladgya kegyessége, s
 az utolsó orakor-is magához fo-
 gadgya a' hozzá folyamodokat di-
 csőségessé jdvősségre.

Világon, Eg alatt, Nint
 olly fele állat, Kit Isten
 nem legeltet, Mászót, ú-
 szót tsúszót, Kit vagy a'
 föld éltet, Vagy szél égen
 levegett, Alló és folyó viz
 Földi fok részű iz, Hajlék-
 kal a' kit éltet.

Ezek közt az Ember,
 Mint vizek közt Tenger,

Tetzőbb hatalommal bir,
 Ertelem, böltsefé, Kiben
 minden szépség, Ragyog
 jó nével, szép hir, S' kinek
 szükfégeért, Terem, s' éle-
 tejért, Mind földi, s' men-
 nyei fir.

Leg-főbb oltalmával,
 Kedvesb irgalmával, Isten
 ezt igazgattya, Gyakran
 jó kedvével, S' néha suly
 kezével Tanittya, s' riaz-
 gattya, Ur és Atya lévén,
 Szolgát, fiá tévén, Magát
 magasztaltattya.

Sok-fele állapot. Ki na-
 pönként apad, Erettünk
 rendeltetett, Bú, kin, és
 nyavalya, Mint bününk-

nek sóldgya, Mindenikbē
tétetett, Öröm vigasztalás,
Ezek közt kedv adás, Tö-
lünk el nem vétetett.

Szabad hát mindennek
Kegyelmét Istennek, Fe-
jére reménleni, Ki a' meg-
dólt nádat, Füstölgő len-
szálat, Porrá nem hadgya
lenni, Természeti szelid,
Kézf, kit keze sebhít, Or-
vosfággal értetni.

Nyügszik a' Nap, s' fel-
kél, nyarat követ dér, s' tél
Idegen természettel, kőd-
del bé-borúlr ég, Vizben
bé-fagyott jég, Ofzol vál-
tozó széllal, Néha nagy
bóldogság, Bú ér szomoru-
ság, Erdekli egymást éllel.

Nints semmi állandó,
Mindenbē hajlando, Ele-
tünk állapotya, Félelem,
reménség, Közbul magát
kétség, Várasunkban állat-
tya, Hól jóval, ostorral,
Hól esövel, hóval, Magát
velünk áldattya.

Menyei örökség, Igaz
kegyelmesség, Kinek bá-
tran hihetni, Fetrengő él-
tünknek, Vajuvó lelkünk-
nek, Hogy kézf vagy segi-
teni, Ne hadgy olly pro-
báknak, Kikből bút vár-
hatnak, Felettéb sebhíteni

Lám sok ígéréttel, Min-
ket igaz hittal, Ugy ma-
gadhoz folaltál, Hogy

Segítség kerest, S' minden
jó remélnélt, Kivüled so-
húl hadtal, Senkit ki hihe-
tett, S' tőled jót kérhetet,
kértében meg nem tsaltál.

Bátran hát székedhez,
Frigy szerző kezédhez, Im-
én is most békellem, El-
tem virágzását, S' bűm vi-
gasztalását, Te áldásodból
kérem, Meg ne gyűlöly u-
tály, Segély, mellettem
ály, S' te nevedet ének-
lem.

M A S.

Hogy az égekből mindenekre vi-
gyázván, és gondot viselvén, kíván-
nya s' parantsollya-ja Isten, hogy
minden szükségünkben néki efe-
d:zzunk, és csak magához folya-
modgyunk.

AZ

AZ UR az Egbe, mint
Király székebe, Bölts
tanátsából mindent ren-
del, Mindennek szivét, s'
a' mellett szükségét, Jól
láttya, s' kinek - kinek mi
kell, Azért ő hozzá kiál-
tsunk mi fel, Hogy áldását
nyerhesük-el.

Sulyos ostora a' mint
littyuk noha, Keserves se-
beket rajtunk nyit, De az-
zal gerjeszt, bűneinkből
ébredt, S' mint kegyes
Atya téréfre int, Ne fod-
gyon azért bennünk meg
az hit, s' Kezével nekünk
áldást nyit.

Hozzá fiesünk kegyel-

15

mé-

méhez esünk, s' fuffunk
fejenként irgalmához, A-
hitatoson, nagy alázato-
son. Borullyunk artzal Sz.
lábához, Ragaszkodgyük-
is fogadásához, Szoritson
minket ő magához.

Soha az égen a' Nap ol-
lyan szépen, s' Gorfásá-
gal is el nem nyúgzik, A'
mely hirtelen, nagy Atyai-
képpen, Mi velünk az Ur
meg-alkuszik, Ránk vigyá-
zatban nem is aluszik, s'
Gondgyában meg nem
vejuszik.

M A S.

Hogy nyavalyá arról és fejeálmá-
ról, senkinek bizvásbán és hasznosa-
ban nem panaszkodhatik, mint
maga-

magának az Istennek, mert ő tőle
kérdhet ember orvofságot életének.

KInek tégyek panaszt
Ur Isten nem tudom,
Sok-fele kifirtet minden
felől mint nyom, Bú Bá-
nat más felől minden rán-
gat, s' von, Tsendesség-
ben nyugtom nintsen sem
kin, sem hon.

Embert segítégre hoz-
zám nem hihatok, Mert
ezen igában kit-kit lenni
látok, Rakva mindenek-
nek bűn nyalábbal hátok,
Kik között sokakat meg-
is öl, s' fojthatok.

Te kivüled nints itt fen-
ki vigasztaló Irgalmad bi-

zonyos segítséged való,
Természeted penig ke-
gyességre hajló, Nem visz
s' tufakodol azzal az ki
gyarló.

Engem is omlott port,
és kezdnek hamvát, Sok
kifirtetembē segély s' gyá-
molygas hát, Hogy hitivel
minden bizhassa magát
rád, A' ki engem töled se-
géltnék lenni lát.

Reád támaszkodom tel-
lyes reménfeggel, Tsele-
kedgyél velem nagy ke-
gyelmességgel, Sújtollyad
elmémet bár keferűséggel,
Tsak ebből lelkeme áld-
meg idvőffeggel.

MAS.

M A S.

Lelki vigasztalás.

LEgyen jó idő tsak fets-
ke száll házamra, Nints
öldhatatlan nyüg vetvén,
nyavalyámra Ha gondgya
Istennek tsak edgy szál ha-
jamra, Inkáb gondot visel
lelkemre. s' magamra.

Hát miért ostoroz, s'
probákkal miért sebhít?
Mert senkit magához ke-
refzt nélkül nem hit Fia-is
e' földön sok kifirtettel vit
S' ugy fzerzett lelkünknek
jó öröm mondó hirt.

Eső száraz földnek mit
árt, ha meg - hinti? So-
vánságát hó-is mert tsak
kővé.

kóvéri, Igy Isten veszfze
je lelkünket enyhíti, Mint
aranyat a' tűz lángjával
szepíti.

S' mint sötét mutatya
rűznek szép világát, Tereh
alatt viszi palma fa fel-ágát
Igy lelkünk sujtással töld-
gya okofságát, s' kereszt-
viseli lelkünk boldogságát.

No hát én lelkem túrj,
s' tanuly reménleni, Hogy
tudhas uradtul sok jót ér-
demleni, Mert mind kőd
után szép szokott a' Nap
lenni, Rajtad-is bűd után
jód ugy fog fénleni.

Kegyes Isten kinek nagy
hatalma fel-nőt, S' irgalmá
ofz-

ofzlopa többől még ki nem
dölt, Vigasztald lelkemet,
ki búban forrot s' főt,
Küld el-is fetskédet hadd
lássak jó időt.

M A S.

Gyakor nyomorúságunkban oly
szív fuladással való súlyos tereh sze-
kott elménkre rakodni, hogy le-
künknek minden vidámsága meg-
szomorodván véle, és elménk éli-is
meg-tompúvált tőle, könyörgé-
sünknek huzgóságát ugy el enyél-
ti, és fogattya fokszor bennünk
hogy tsak szánkat sem tudhattuk
Istenünkkel való belzélgetésünkre,
és néki való könyörgésünkre fel-tá-
tanunk, sőt még hitűnknek-is alig
szorúl, és nehéz zeh marad mutat
magni részetskeje gyakorlatosá-
gal a' szívünkben, ki mellett mind-
azonáltal az Istennek munkakoa-
dó lelke ugy annyira emelget, s'
gyámolgattya fogyatkozót, s' hād
szadott állapotunkat, hogy az egy

mustár magyi hitből származó
edgy fohaszkodásunk-is tellyes es-
dekéint gyanánt való hasznóthon
Istennek kegyelmétől, és áldomá-
sától reánk. Mind az által minden
sok háborúk, minden nagy fájdal-
mak, s' minden mély kétségek el-
len-is erőssítők, s' vastagító bátorsá-
gra kell minden tehetőségünk az-
ért Isten segítségé mellénk hívása-
ból nekünk erőlködünk s' bizo-
nyos formáju esdekléssel, és kö-
nyörgéssel-is így kell az Isten fűleit
nagy bizodalunkból meg-halga-
tásunkra hajtogatnunk,

KE d v e r ő szemeddel
nézz nagy Isten reám,
Kinek irgalmának száma
nintsen heán, Segély-meg
igyemben, kit te tudhatz
nyilván.

Az én bűm gyötrelme
mert nē engedheti, Hogy
eny-

enyhült Ielkemmél tud-
gyalak meg-lelni, Tartoz-
tat szómban-is, úgy mér
öldökleni.

Te tudhatod inkább meg-
is mértékleni, Mint kinek
mi ügye tudhat érdemleni
Üreisé nem hagyod senki
kértét lenni.

Arra int-is Fiad igaz ef-
küvése, Hogy senki sze-
mélyét szemed meg ne
vesse, A' bűnöst-is nálad
érdeme kellése.

Jót várhatok én-is hát
illy sok bűm közt-is, Ha
fogyatkozással hitem le-
het meg-is, Fel-hát szikrá-
ja is, ha langal nem ég-is.

Mint

Mint habzó tengeren
 melly veszett gallya úsz,
 Kit nem igazgathat sem
 kormány, kalantz, Tsak
 szél hajtogattya, s' edgy
 hal-is félre húz.

Akképpen életem búma-
 nak veszén haboz, Keserü-
 ségében lelkem fogy, bád-
 gyádoz, Habjaival borúl.
 s' veszélyel akadoz.

Rabjává tött mint ha
 nagy szomorúságom, Ki-
 tsinyben sem lehet ked-
 vem vigaságó, Ezer bosz-
 zúsággal fül edgy nyájas-
 ságom.

Jegyül sem tarhatom
 már egy oly napomat, Kin
 nem

nem érezhetném dupla bá-
 natomat, Nints-is jelente-
 ném kinek panaszomat.

A' méreg hatalma sem
 ér keservemmel, Mert ez
 titkon fogyat lelkemmel,
 testemmel, S' nem enged
 szóllanom veled Istenem-
 mel.

Még-is mindazáltal tá-
 plál a' reménség, Hogy
 száll rám még menyből
 olly bóldog kegyesség,
 Kivel mind ezekben lész
 örömmel vég.

A' természet-is lá mert
 minden változtat, A' mit
 edgy ideig edgy kézzel tar-
 toztat, Tél a' mit foszt, s'
 aszal,

afzal, Nyár meg-virágoz-
tat.

Gyakran a' tenger-is hat
után tsendcsül, Homály-
ból a' Nap-is szép tisztá-
derül, Tűzétül hevült Eg-
harmattya által hül.

De a' természetnek ez
tsak szabott rendi, Na-
gyob te hatalmad a' ki meg-
tekinti, Természet ellen-is
erejts jelenti.

Ollyában - is hatalma
mert annak ki-tettzik, Ki-
ben a' természet igen ellen-
kezik, Mészze haladta-is
hirtelen érkezik.

Légyen hát nékem is
ebben kedvedből rész, Mi
nek

nek előtte még én hitem
el nem vész, ebredgyen-
fel lelkem, s' légyen szól-
gálni kész,

Nints mert életemnek
bizottab kormányja, A' te
szent kezedaél, kinek tsi-
nalmánya, Mind lelkem,
s' mind testem, noha sok
hab hánnya.

Azok példájára tégy ve-
lem kegyessen, Kik fege-
delmedet vehetik kedves-
sen, Hervadt örömet add
láthatnom nyersen.

M A S,

*Az inségnék és nyomorús-
ságok enybitésére.*

En-

ENyhitéd meg Ur Istent
bűs szívem keservét. K
régül viseli már súly ke
zed terhét, S' nyeli kinnya
mérget, Buvának nem lel
vén keservében végét.

Ha nem ébrefztene néha
ez gondolat, Hog' a' kiket
szeretkezéd azokra hát,
Sujtolva fanyargat. Eped
vén meg fülnek, s' el-nyel
ne kárhozat.

Igy ha kételkedném
hogy nincs reám gondod,
Sujtolván Atyai oktato
storod, Gyujtanám bosz
szúdat, Mert így is enyim
vag' nagy hiteddel módod

Fiad szent igája kit né
künk

künk ajánlott, S' jegyben
nyájas terhül vállunkra fel
rakott, S' azzal néked val
lott, Ne hozon unásért
rám-is hát szidalmot.

Legyek én-is inkább azok
seregében, A' kik részt
nyertenek Christus érde
mében, Mosodván vére
ben, Mindent el-viselhet
hatalma nevében.

Hivek Sz. Istene könyö
rűlő Atyám, Könyörűlsz
mint Atya epedett mag
zattyán, Viselvén úgy szá
ján, Hogy el ne tévedgyen
vétké tad őrtzáján.

Engedd hogy a' mint
már szivből meg-hittelek,

Es

Es lelkem őrzővé hittem,
mel töltelek, Végig ug
lellyelek, A' mint hived
hez jónak ismértelek.

Akaratod szerint vezet
rely kedveddel, Vigasz
taly, bátoríts, ne fodya
búmban el, Hogy a' ke
zeddel, Rám vetz, vifel
hessem nagy tsendes szivel
el.

M A S.

*A' kétségnek mérges k
sírtezi ellen.*

Hogy feletkeztél el
R. o lam tellyességgel
Mennyei boldogságom.
Látván mind naponként
S; envedgyek mennyei ké
Nő-

Nővén nyomoruságom,
Ki meg epezt engem, Ha
meg nem hajt nékem, Es
dekő imádságom.

Meddig tartoztatod,
Szentféges ortzádot, Vi
gan reám fordítani? Vég
hetetlen bú, s' gond, Ki
szüntelen tsak ront. Fogé
sokká tartani, Rajtam
nyomorúlton? Ki élek va
jutton, S' mint kezdek
maradhatni?

Az Ördög-is tsúfol,
Mondván Istened hól? Ki
meg- szabadithasson, S'
várhadd-é, mond, tovább
Hogy szemet vessé rád, S'
Atyai kedvel lásson? Tsak

K

kár,

kár, mert el-vetett, S' Rád
 olly törént-is tett, Hogy
 el-is kárhoztasson.

Ez illy nagy kifirtet,
 Nem kitsinyésérhet, Mert
 a' lelkemet marja, Hogy
 illy szentelenül, A' te Sz.
 szinedtül, El-esetemet
 várja, S' hogy hitem ne lé-
 gyen, Ki kegyelmet vé-
 gyen, Lesni vigan akarja.

Te azért Szent Király,
 Erödel mellém ály, S' biz-
 talsd epett hitemet, Kevély
 ellenfegem, Hamis szava
 ellen, Vedd-el fogyott
 igyemet, S' mutasd meg. b
 néki, Hogy nem etteted
 ki, kegyelmedből éltemet.

Adgy

Adgy fényt szemeim-
 nek, Vigyazást szivemnek,
 Ne aludgyam halálba, El-
 lenfegem olly hit, Ne hin-
 tsen hogy meg-birt, S' a-
 dattam hatalmába, Lássa
 inkább hogy készit, Remén-
 lettem szép részt, Irgal-
 madnak hasznába.

Igy meg örvendezett,
 Búmból le-vetkeztetz,
 Szivem meg-vigasztalod,
 Bádgyat reménfegét, S'
 kétes idvösségét, Soknak
 lábra állatod, Kiért szent
 nevedet, Ki ránk ki-terje-
 dett, Aldania-is hagyod.

Hatalmaskodók ellen.

HA az Isten nékem, Se-
téttségben fényem, S'
őrsi-is életemet, Mi erő
retteget, S' tsalárdság fel-
rűthet, Hogy ronthatja fe-
jemet? Bár álnokoskod-
gyék, Titkó oláلكodgyék,
nem szegi meg kedvemet.

Egyedül ellenem, Alnok
ellenfelegem, Készítvén tel-
lyes hadát, Hogy engem
nyavalyást, Fogatván
mindgyarást, Vigasztaltal-
fa magát, De a' melly álnok
tört. En nyavalyámra tört,
Magára fordúlt s' akadt.

Bár tellyes tábora, Nyi-
lát

lát már rám szórja, Artál-
mas dárdával, Fenyegető
törét, S' vérben forgó fze-
mét, Rám vessé pártosíval,
Bátran az ő hartzát, Né-
zem, s' nagy taborát, Sem-
mi háborúmal.

Edgyet kértem, s' kérlek
Mind a' miglen élek, Szi-
vem szerint szüntelen,
Minden rosz gondoktul,
Meg-mentvén azontul,
Hogy láthassam szent he-
lyen, Az Urnak házába,
Elvén sellér módra, Nevét
áldván szenteltyem.

Sátora árnyékát, Ott ke-
zével mindgyárt, Rám té-
riti, s' el-titkol, Minden

háborútul, S' tsalárd hata-
lomtul, Távoly téfszen, ki
rám foly, Mint síma kő-
szálon, Epittetet váron,
Le-tévén bé palánkol.

Sőt még most-is engem
Gyarló életemben, Nem
hagy meg nyomorodnom
Tudván hogy fenkihez.
Nálánál egyébhez, Nints
mint fejemet fognom,
Meg-hallya kértemet, Hal-
ván szűkségemet, Ha így
kezdéndek szólnom.

Halgass-meg engemet,
Ki hívom nevedet, Meny-
béli Ur, Jehova, Nyava-
lyával tellyes, Bűnnel lé-
vén terhes, Nem mehetek
se-

sohová, Tégedet tisztellek
Tégedet követlek, Vezér-
lesz valahová.

A' te szent szinedet, Ki
felettem fenlett, Minden
háboruimban, Ne fordíts-
el tőlem, Sőt állasd felő-
lem, Most-is nyavalyáim-
ban, Őrizd életemet, Kit
tartok tenéked, Minden
háboruimban.

Az én Atyám, Anyám,
Kikhez igen bizván, Kö-
telezem életemet, Barátim
egyemben, Kik minden
igyemben, Vötték jómat,
s' kedvemet, Feleitvén el-
hadtak, Magoknak marad-
tak, Látván ellenségemet

Te penig magadhoz,
Kinyomorúltakhoz, Ke-
gyes vagy, bé-fogadtál,
Reményem-élőttél, Nagy
bátorrá töttél, őriztél, s'
oltalmaztál, Sok hartz,
fegyver között, Szemed
hiven őrzötte, S' helyemre
éppen hoztál.

Most is semének senyt
S' lábomnak adgy ősvényt
Hog' én azt bátran járjam,
Az igaz járt útról, Tőled
élőkütről, hog' el ne tébo-
lodgyam, Ellenfejem ke-
ze, kedvemét ne szegje, A'
jót hogy el ne hadgyam.

Ne hadgy hamiságtól,
Alnok bizonyágtól, En-
gem

gem körül vétetni, Mert
lok hazug szája, Eltemet
akarja, Foglos törben ej-
teti, Zabolázd-meg őket,
Kötözd-meg nyelveket,
S' ne hadgy keferíteni.

Mint vivó fegyverét, Ki-
ki hazug nyelvét, Ellenem
élesíti, Magát hazugság-
gal, Rám való szóllással,
Uránál kedvesíti, Sőt u-
gyan jutalmát, Mint nyel-
ve fő sóldgyát, Ellenfe-
gemtől lesi.

Meg-győzetet vólna,
Elmém már regulta, Ennyi
bószszú-állástul, Ha jó re-
ménfejem, Nem kis se-
gitfejem, Vólna biztatá-

fodról, Hogy búfulás után
Mostan vívelt munkám,
Hafznot nyer áldásfodtúl.

Illy nagy háboruban, Te
én lelkem úszván, Ne ke-
fergedd magad, túrj min-
dent békével, tsendeszen
vedéssel, míg Isten ki-ment
s' ragad, Ki meg is erőffit,
Szentek kedvével bé-hint,
s' kegyelme rajtad marad.

Buchananus versel, De-
ákul illy rendel, Ezt a' Sol-
tárbólará, Most penig ma-
gyarrá, Vigasztalására, El-
mém meg-tölmátsolá, A'
Magyar igéknek, Folyásá-
hoz, s' ennek, Ertelmét he-
lyen hagyá.

MAS.

M A S.

*Az Anya-szent-edgyház
tagjainak háborgató ellen.*

TARTS - meg URAM en-
gem, mert el-fogyott
a' szent, Az igazság el-
költ, s' a' hit fél-felé ment,
Mindent nagy álnokság el-
borított s' bé-kent, Sziv
hamissággal fort, jámbor-
ság el-rekkent.

Alnok ajakokat az Ur él-
ofzlasson, Méрге az hivek-
re hogy ki ne hathasson,
Ki-ki mind azon jár más-
nak mint árthasson, Es
hafznot kárából magának
adhasson.

Sokan az hivekre forral-

K 6

nak

nak tanátsot, Nyakokra
nemelyek életitnek kar-
dot Romlásokra többi ke-
nik ajakokat, Alig talál-
hattyák szegények.

Nezi ezt mind Isten, és
igen jól láttya, De bizo-
nyos okért magát tartoz-
tattya, Hertelen a' kon-
kolyt ő ki nem gyomlál-
lya, De nagy büfuitában
ez szókat mondállya.

Ez el tühretetlen sulyos
nyavalyáért, Mely minden
hivónek szivére héven ért,
S' léleekben sok szegényt
mégével bádgyaszt s' fert,
En Isten fel kelek, s' ron-
tom al álnok vért.

Sok

Sok nyomorultaknak
keserves sirása, Szememet
ferkenti, hogy igyeket lás-
fa, Felelek meg-szűnik ne-
vem káromlása, Nem - is
térjed tovább hveim rom-
lása.

Idvösséges helyte té-
szem hveimet, Kik hoz-
zám biztokban viseltek
sziveket S' meg-rontom a'
rajtok járó kevélyeket,
Méltó kárhözattal kik lak-
ták kebleket.

Az Urnak ő szava tűz-
ben meg-főtt ezüst, Hét-
szertisztított, kin rosda
ki nem üt, Probalásban
penig meg nem fogta a'

K 7

fűst,

füst, Tiszta, szép és fejér,
nem illete réz üst.

A' te szódnak azért
tartsd-meg igazságát, Hi-
veidnek Uram enyhítsd-is
rábságát, Add-meg mi lel-
künknek hiti szabadságát,
Es a' kevélyeknek rontsd-
meg tárfaságát.

O birodalmaktul hogy
meg-menekedvén, Tége-
det áldhassunk nevedet
ditsírvén, Kivált-képpen
penig többi közt igen én,
Ament mondgyon erre
mind gyermek, ifjú, s' vén.

M A S.

E' világi életünknek sok rendbéli
ránk rohanó veszedelmes ostrom-
lásit, amelyeket gonosz akaroink-
nak

nak ügyfege, gyűlölsége, és rágál-
mazása szór leg kiváltképpen reánk
tűrésünkel és szenvedésünkel for-
dithattyak inkább nagyobb részént
el magunkról, hogy nem vélek va-
ló ellenkedésünkel, vagy ellenek
való tusakodásunkal. A' tűrésnek
szenvedéinek oláját pediglen az a-
lázatoságnak és szelidségnek hig-
kutyából mérithettyük lágy el-
ménknek tág szájú vödörrel hoz-
zánk, ha jól meletterkedünk e' de-
logban: Meletterkedünk-is kell pe-
niglen, mert csak ez az olaj távoz-
tathattya-el azt a' szívünkhez ra-
gadtot hozszó forralásnak rosáját
völünk, a' melly miatt fonnyad, ol-
vad fogy, köpik, és emesztődik
mind szívünk életünk, s' a' melly
miatt nem minden ígéletinek raj-
tunk való bé-teljesedését-is ve-
hettyük-el sokszor Istenünknek.
Jólint azért az Apostol ama' szavá-
val bennünket: Tűrésre vagyon
szükségek, hogy az ígéletet el-ve-
hessek. Es Christus Urunk ő maga:
Tanúllatok tölem, mert én szeűd
s' alázatos szívű vagyok, és nyugo-

dalmos

dalmát találtok lelketeknek, s' bizony dolog-is az hogy mind lelkét mind elméjét, s' életit-is meg-nyugotta a' tűréssel, s' a' boszszú-tételnek el-viselésével, s' keresztyén-ségnek nem kicsiny jelét-is adgya. Kész szelidségével ember, Istenre bizván a' boszszú-tételnek, és méltatlan szenvedésnek meg-torlását, s' jutalma adását, melyet magának kíván maga-is engedni tőlünk az Ur Isten. Ki-ki azért a' szelidség mellett meg-nyugodván tsendész lelki ísméretin, s' el-hívén magában hogy igaz jutalom térítője a' boszszú-tételnek azok igyében az Isten, a' kik a' boszszú-tételnek ő Sz. Fel-ségére bizzák állapottyát. Így énekellyen azért afféle állapotyakor ki-ki magában.

AZ jó hitű ember szelid e világon, Senkire nem támad bár sok boszszút vallyon, Meg-elégszik azal hogy égbe kiáltson,

S' in.

S' inlegében fejét az Istennek hajtson.

Mondván: Oltalmaddal Uram hajoly hozzám, Mert ha meg-tekinted nagy az én nyavalyám, En szegény fejem-et anyira alázám, Hogy ellen-ségemnek földig magam hajtám.

A' szelidség ellen mostan-is nem vétek, Tűrésemmel inkább mind holtomig élek, Tudván habjaimban hogy el nem merűlek, Mert segítségedből kész meg-mentést érek.

Azért te szolgáltadnak fies oltalmára, Hogy gonosság miatt ne jusssak halálra,

Tsah

tsak tégedet várlak lelkem
váltóságára, El-tiprott i-
gyemnek boszszú állására.

Vidamits-meg immár
hitem szerint edgyszer,
Hogy el-vegye soldgyát a'
versengő ember, Hived
romlását ne örüllye töb-
szer, Ki miatt epedtem én-
is sok ezerszer.

Vigasztaly-meg engem
szólgádat Ur Isten, Mert
lelkem te hozzád emelem
szüntelen, Tudván hogy
ép és bőv kegyelem kezed
ben, Mindenekhez a' kik
élnek igaz hitben.

Végzetetlen a' te jó-vól-
tód mi hozzánk, Menyből

is e' földre néz hiv két sze-
med ránk, Segitségül azért
űies jöni hozzánk, Hogy
meg ne emélszen számta-
lan nyavalyánk.

Sok Isteñek közzül ki-
ket e' világ néz, Nints sen-
ki hasonló hozzád, ki tsu-
dát tész, költsen erőt más-
tól, és hatalmat nem kérsz,
Mert minden szűkségre
karod eréje kész.

Oktafs útaidra engemet
Ur Isten, Hogy hiven él-
hessek te ismeretedben, E-
rőssits engemet a' te felel-
medben, Hogy én szivem
áldgyon téged igaz hitben

Ditsirlek-is téged örök-
ké

ké szivemből, Mert jó voltod hozzám érzetté mindenből, Hála legyen neked én tőlem vég nélkül, Hogy meg-mentél engem halálos infegtől.

Sok irigy barátim imé elomlának, Kik gyűlölségek ből reám támadtanak, Kik ből ki-állani hogy nem is tudának, Mind fejeként tőled ki-gyomláttanak.

Mert te Uram jó vagy, s' kéz a' kegyelemre, Kik te hozzád térnek, s' néznek intésedre, De sok türes után ha térsz büntetésre, Gonofzok hajtanak veszedelmes részre.

Te

Te nagy jó voltodért ály fogadáiba, Es könyörű rajtam sok nyavalyámba. Szolgádat részelted szent áldomásfídba, Es szolgálod fiát ne had habjaiba.

Hogy a' kik gyűlölnék s' életemet bánnyák, Legyenek előtted azok gyáláztattak, Sok jelckből rajtam szemekkel is láfsák Hogy sizeretz, s' vermemet ök heában áfsák.

M A S.

Az kilentzedik Pálmasból, a' régi időre bóidog áliapottyát veri, e moitani idő álla pottyának bóidogtalanságával és soványságával ő szive, török bédvén könyörgése által Isten előtt, hogy ő szent fellege karagjának meg- enyhítéséből pihenés

nék

nést adryon fok nyavalyánkban,
meg-örvendeztetfèn bánatinkban.

KEgyes Jehova tekint
reánk menyből, Kik
reád kiáltunk keseredet
szivből, Ments-meg éltün-
ket a' fok undok bünből,
Nagy kegyelmedből.

Légy azon kedvel hoz-
zánk romlottakhoz, A'
mellyel vóltál régi Atyá-
inkhoz, Kik folyamodtak
ugy te irgalmadhoz, Mint
értz oszlophoz.

Eltek fok idöt, szép ékes
vénséggel, Tagjok erős
vólt, gyomrok egésséggel,
Ó szomszédgyokkal lak-
tal békefféggel, Nagy
tsendefséggel

Sze-

Szeretet köztök zöldelt
nyájafsággal, Törvéntitel-
tek tiszta igazsággal, Té-
ged szolgáitak szorgalma-
tossággal, Hála-ádással.

Allott nagy rendben fi-
ok és leányok, öleken
tartván édes unokájok,
Bort buzát bővön teremt
ő munkájok, Termet gyü-
mölts fajok.

Sok száz elztendök mi-
kór igy el-múltak, Kedves
halálban mint ha el aluttak
Koporsójokban, mint ű-
jült hunnyokban, Vigan
járultanak.

De a' frigyedet mi ve-
lünk meg-szeged, Mert
fok

sok bűnünket szemünk
közé vetéd, Minden jó-
téted rólunk el le-szedéd,
S' ládádban rekeszted.

Mi jönkat mondgyuk te
reád támadván, Vesző-
dünk bolygunk, vagyunk
nagy bádgyadván Meztel-
lenek szégyenben bujdos-
ván, Sok bűt kapdosván.

Szörnyű gyűlölség köz-
tünk névekedik, VÉR Ő VÉ-
rével, pörölös' ellenkedik,
Elő-menetin bűsul, s' irigy-
kedik, Kegyetlenkedik.

Mi esztendeink folynak
gyorsasággal, Mert hara-
godat érzik buzgósággal,
Edgyek álnunkal hasonla-
tos

tosfággal, Altal mulással.
Ha kiközzülünk nyóltz-
van esztendő't él, Nagy
bóldogságot annak sok
nép itél, De mely sok bú-
val adasék ez kistzél, Lát-
tya a' ki él.

Rakodtak vagyunk min-
den nyavalyával, Erőtlen
testünk szívünk fájdalma-
val, Ellensegünk ront né-
ha szidalommal, S' néha
kardgyával.

Számlálhatatlan kinunk-
nak nagy vólta, Te hara-
godnak méltó rajtunk
vólta, Fénlik te nálad tit-
kosbennünk vólta, Mint
nap fény vólta.

Ah Uram Uram térj meg
kegyelmedre! Régenten
szokot kegyestörvényed-
re, Adgy egy kis időt meg-
pihenésünkre, Tsendesse-
günkre.

Ne tedd nagyobbá bü-
nünk, irgalmadnál, Go-
nofságunkat a' te jó-völ-
todnál, Mellynek szikrája
tisztab e' világnál, S' un-
dokságánál.

A' mely kis időnk ide el-
vagyon, Illy romlásunkra
kérünk ne maradjjő Ar-
vóltod beűnk fel-támad-
gyon, S' reánk áradgyon.

Födgyűk azokban e-
nyavalyáinkat, Te vig vó

todból szomorúságinkat,
Kik ez ideig nyomdostak
nyakunkat, Es tagainkat.

Mi érdemünkért, igaz,
semmi jóval, Nem vagy
adossunk, de sőt hév po-
kollal, Arra ne siesz, hogy
a' szerint fizess, Nagy ke-
mény sóldal.

De a' Christusért, kit mi
értünk adál, Es bűneinkért
meg-halni nem szánál, E-
meld-fel fejünk, és irgal-
mazz nekünk, Mi jó Iste-
nünk.

Ditsiretedet hogy vigan
számlálván, Kevés napin-
kat elménkben tartván,
Te rád mind éjjel és nap-

pal kiáltván, Hálákat ad-
ván.

M A S.

*Oltalomért, és a' kiser-
teknék el-távoztatásáért valő
esedezés.*

NIntsen segitsegem ki-
vüled Istenem, Vagy
én hiv vezérem, jó teted
hirdetem, Őrizd életem,
neveld hitem, Félnem ne
hadgy, s' búlval élnem.

Vagy ülök, fenn járok,
fekszem, vagy ballagok,
Lovon, avagy gyalog,
honn, vagy kinn sétálok,
Rád kiáltok, tiéd vagyok,
Es oltalmat tőled várok.

Tégy velem kegyessen,
ki

ki kérlek kedvessen, Ne
hadgy szerelmesen, bün-
beni sekélyesen, ördögtől,
jó kegyelmesen, Tört rám
fojtván ne vethessen.

Keseríts de ne sebhíts,
lelkembe ne rémits, Vét-
kekkel ne huríts, de szent-
seggel újíts, Aldgy vidá-
mits, el ne taszíts, Építs, és
kedved szerint taníts.

Te Fiad érdeme nekem
ezt meg-nyerje, Kinek ő
szent vére, lelkünknek ép
bére, Mindent meg-nyér,
a' miket kér, Nem vér, de
vigan hozzánk tér.

Ez következendő éneket Báthori Sidonod Fejedelmnek tsinálta volt, és Kátai Györgytől küldöttéből, kevés napokkal ez előtt néki, hogy Havással földéből Szinán Vezér Balsát 1595. eiztendőben kikergette, diadalmat vévén hadán az Duna mellett Gyirgyonai.

JÓj mellém Szent Isten,
Mert kivüled nintsen,
Reményem, fegedelmem,
Lásza ellenségem, Tellyes
hadam, népem, Hogy
vagy hű Fejedelmem, Ki-
nek nagy nevébe, Es ve-
zérlelésebe, Köt szablyát
fel-seregem.

Emely te-is záfzlót, Ne
légyen rémült; hol, Szi-
vemben lengő hitem,
Hogy

Hog' azt követheffe, Szün-
telen nézheffe, Szemmel te-
kintetem, Elmémet vezér-
lye, Mihelyt valamire,
Szándékomat téritem.

Ha ezt meg nyerhetem
Ottan nem felhetem, El-
lenségem fegyverét, Nem
kell-is kívánni, Hogy fiesse
adni, Szomfzédóm segit-
ségét, Semmi, s' köz erővel,
Túrhetem veled-el, Ellen-
ségemnek fejét.

Nem éles kard éli, Tu-
dom gyözi, s' veti, Ellen-
ségem seregét, Hanem a-
te karod, Az holott aka-
rod, Hogy ki-nyújtsa ere-
jét, Mihelyt meg-ijeszted,

Szörnyan el-terjeszted, S'
fútván hánnya fegyverét.

Szoktás arra azért, hogy
tudgyak mindenért, A' te
erődhöz esni, ki tzalha-
tatlanul, Hozzánk meny-
ből járul, nem szokott-is
meg-késni, Annak, ki hiti-
vel, S' kész készületivel,
Tudgya járt után lesni.

Te légy hitem tzéllya,
Lelkemnek pántzéllya,
Szablyám éli atzéllya, S'
igy bátor lehetek, Semmit
nem felhetek, S' dolgom-
nak nem lesz héja, Terjed
mérészségem, Rémmül el-
lenségem, Romolván kard
gya, s' ija.

Né-

Fordító 2 levelet.

véle jár nem hadgya.

Ezt Dob Trombitaszó
mindenkor vidittyá, Az
ellenfeg ellen örömel in-
dittyá, Kopia röntáfra
karját vastagittyá.

Roppanást, sikoltást, lö-
vést semminek vél, Meg-
bátorodot már Istenében
s' nem fel, Festett pogány
vérrel, szagjával ugyan él.

Sem halál kin rabság őt
nem tartoztattyá, Hartzó
ellenfegét nem-is távoz-
tattyá, Vig szivből, mert
menyből Istene biztattyá

Ekes diadalmán szive
buzog, s' örül, Forgódnak
baráti mellette és körül,

L5

Segi-

Segíti Istene, rajta mert
könyörül.

Kedves életnek ezt va-
laki nem vallya, Ditsősse-
ges nevü hírét az utállya,
S' hazája oltalmát semmi
jónak tartya.

Kérjük az Ur Istent mel-
lettrünk maradgyon, Vig
Tavaszt, tsendes Nyárt
nékünk érnünk adgyon,
Bő őszszel, jó Tellel ben-
nünket meg-áldgyon.

M A S.

Mikor Füleket, Szétsént, és ezek-
kel a' több vég váratat reménség
kivül Isten a' Pogány kézből meg-
szakaditana, akkor tsinálta ezt az
Eneket.

Min-

Minden dolgok közöt
láthatz viszáltatást, E-
gen Földön, Vizen via-
dal, s' hartz tartást, Hadat
és pártolást, Ragado-
mányt, halált, veszélyt és
kár vallást.

Halál életet ront, bús
sziv vig kedvet bont, Zi-
por nagy hegyeket, szél
nagy tókéket ont, Vadak
és madarak, Vizben lakó
halak változtatnak helyt
s' hont.

Tündöklő hír nevét
gyakor gyalázat ér, Mint
fenyves atzélhon fokszor
rútosda fér, Munkát foizt
méltó bér, Szegénytől is

gaz-

gazdagságot sokszor költsön kér.

Nap fényt homály burit, tűz viztől oltatik, Tsendes idő szélből, nyár téltől bontatik, Vassal kő rontatik, Vig ortza bánattul eped, s' fonnyasztatik.

Nints de szörnyeb baja semminémű félnek, Mint a' testtel vivó értelmes léleknek, s' Kétséggel az hitnek, Kit Isten beszédi nem tartnak, segítnek.

Tsak azt hiheti el gyenge gyarlóságunk, Kit tapasztalással érhet okosságunk, Mindgyárt borzad hajunk, ha mit erőnk felet ránk rohanni látunk.

Népe sokságában, Szekereszamában, Ambár ő ditsekedgyék, Neved erejében, Akarom mindenben, Hogy én lelkem örvendgyék, Nagy bátran élhetek, Nyertes-is lehetek, Tsak kedved nékem fenlyék,

Christus fő hadnagyom Ki nevében vagyok. Szándékom eredeti, Te birj és vezérelj, Tanátsomban nevelj, Folyon jól dolgom rendi, Tarts-meg szeregedet, Szenteljed népedet, S' légyen elő-megreti.

Az jó emlekezeti vitéz sebben és
Istene életben gyönyörködő, Te-
kintetes és Nagyságos Homonnai
István Uram kértére csinálta e' kö-
vetkező két Eneket.

Ad notam: *Sirelmes nekem ide-
gen föld, &c.*

IGaz által út, Jókkal for-
ró kút, Tsak te vagy Ut
Isten, A' ki veled jár, S' ál-
dást tőled vár, Abba hűt
sziv nintsen.

Eleget forog, S' tsak nem
tántorog, Szorgos gondo-
latunk, De mi hazznunkra,
Kivűled jónkra, Modot,
s' helyt nem látunk.

Eg, Tűz Tenger, Föld-
s' Ezekben mi költ, Mind
hatalmadban áll, kiből mit
akarsz

akarsz, Terem. s' terjed az,
Kedved hátra nem száll.

Méltó egyedül, Hogy-
téged szivből, Hát minden
szereffen, Kedvet táplálást
Mindenben áldást, Tsak
tőled vehessen.

Engem-is Uram, Tá-
plály untalan, Lelki ke-
nyerettel, Ald éltem foly-
tát, Ne hadgyad fogytát,
Bőseges kedveddel.

Hittel erőssits, Tarts, ö-
rizz, s' épits, Mellőlem el-
ne áll, Fegyeres hartzon
Kétes piátzon, Hitemtől
el ne áll.

Az hitnek éli, Bátran
metéli Ellenfegek tagját,

Vesztitompittya, Töri, és
röntya, kopláját kardgyát.

Jephte, Gedeon, Dávid-
dal, Samson. Ez által élte-
nek, Sok ellenséggel, Ke-
veset kézzel, Vini nem fel-
tenek.

Ha rám-is néz, Ebből
mi kis téfz, Szent áldomá-
sodból, Tölem el ne vedd
Söt nagyobbá tedd, S'
neved áldásodból.

M A S.

Ad notam : *Aldott Szép Pünköszt-
nek, &c.*

KAtonak Hadnadgya,
Istennek job karja, Kit
ő segít, annak vagyon éles
kardgya, Segíti, s' éppíti,
véle

Igy tetzhetik de még
Istennek ereje, Láthatlanul
mellénk tsatlott szent se-
rega, Ajánlott jó kedve,
Fogyatkozásunkban ter-
jed győzedelme.

Ki mert volna vallyon
köztünk aňak lenni, Hogy
mellöttünk Isten így tud-
gyon meg-vinni, Mint mi-
nap akar ki, A' pogányt-
boszszontván mondhatta
vakarj ki,

Ez fel-tettzet jelünk,
hogy Isten vezérünk, U-
tánna fiesűnk, ne legyen
felelmünk, Meg-marad
mellöttünk, Jöjen-meg vi-
tézirégi Magyar kedvünk.

Az

Az egek Királya kegyelmét ajánlya, Szívünk bátorságát, s' hitünket meg áldgya, Fiát mellénk adgya, Jericho falait elötünk le-rontya.

Nagy a' neved Isten mert nagy nevekkel bírlz, Mindent kedved szerint rendelsz, igazgat, irsz, Segit-seget nem hisz, Tenéked könyörgünk hisz, s'ük hog' meg-segilsz.

Ellenségünk szivét, mint kezdéd epezd-meg, Lakó helyeinket nekünk tértsed-meg, Hogy meg-telepedvén, Sz. áldozatodat áldhassuk vigan meg.

MAS.

M A S.

*Christiana pietatis &
a ma fidei succineta com-
mendatio.*

Nem lehet szebb dolog a' Keresztyénfegnél, Az Isten igijén fundált igaz hitnél, s' az a' mondás igaz lehet mindenkénel, Hogy az igaz ember igaz hitiből él.

Az hit indit bennünk Isteni szerelmet, szeretetből való szelid engedelme Igijéhez való fiúi felelmet s' jó tselekedetre való kés; figyelmet.

Hittel követhettyük Isten akarattyát, Vévén igijével

jével ajánlott szent fiát, Ki
 nélkül senkinek idősséget
 nem ad, Ahoz való ez-
 közt mert csak ő belé zárt.

Isten ajándéka, s' meny-
 ből száll ez szép kints, Hól
 ez gyökeret vér ott semmi
 kétség nints, Bártsak Abra-
 hámnak példájára tekints,
 S' hasznos magot onnan
 lelked kertében hints.

Nem rest az igaz hit, és
 nem hivalkodik, A' szere-
 tet által épít, s' dolgozódik
 Az Ur szavátul ért, s' azon
 forgolódik, Távoztassa
 mivel igije kotrogik.

Sok szép igiretit vizsgál-
 ya, s' szemléli, Hiv fogad-
 dá-

dásiban bizodalmit veti,
 Kikben kétségekkel lelkét
 nem terheli, De sőt remén-
 ségét ellenek nevellí.

Hízi bizonyoson bűne
 bótánattyát, Kit ingyen
 hiveknek Attya Fiáért ad,
 Tudgya hog' azoknak ör-
 dög, s' pokol nem árt, Ki-
 ket Christus vére förödö-
 jében márt.

Ez szép förödőben tisz-
 tul, s' mosakodik, Vétke-
 inknek szennye mikor so-
 kasodik, Egyéb érdemmel
 is csak ebből rakodik, Ki-
 vel ditsőfégyben lelke bol-
 dogodik.

Bótsületben légyen ná-
 lunk

lunk az igaz hit, Kedvre Isten előtt mert mindent csak ez vitt, S' ennélkül fellege nem szeretet senkit, Bizonyságul erre ha béveszfzük szentit.

Sidókhöz irt levél bővön meg-mutattya, Melly gyümölsős légyen a' hit állapottya, A' ki nyereségül ezt menyből kaphattya, Magát ditsősségben véle avathattya.

Méltó hát e' kintsért szivből törekednünk, Es egyebet érte mindent hátra vetnünk, Kiben naponként is ugy kell nevekednünk, Hogy gyümölsöz-

hes-

hesflek idvősséggel lelkünk Ezt az idvősséget Christusban lelhettyük, Ha bizodal munkat érdemében vettyük, Lelki jutalmunkat tőle merithettyük, S' élő kenyerünknek csak magát hihettyük.

Atyával, s' lelkével övé a' ditsősség, Kegyelmeffégekben nints s' nem-is léfzen vég, Ha vádol egy felől minket rút szégjenség, Biztasson más felől benne ép remenség.

Igy az igaz hittel jól kereskedhetünk, S' Istennek kedvével meg ékcsfedhetünk, Aldást azok helyett

lel-

lelkünknek veherünk, s'
a' veszedelmektől meg-
menekedhesünk.

M A S.

Gantica Beatae Mariae

*Virginis paraphrastica expla-
natio.*

SZÜZ Mária lakozván
Názaretbe, Eletét viseli
szép szelidségbe, Esek in-
gyen az Istenek kedvébe,
Küldvén Angyalát hozzá
követségbe.

Almélködő nagy hirt
mondatta néki, Hogy lé-
lektől kezdene terhese-
ni, s' fogna tőle Isten fia
születni, Ki Dávid széki-
ben kezdene űlni.

Id.

Ivöz légy mond Má-
ria, és légy áldott, Mert az
Urnak kedve reád áradott:
Te méhedben áldott gyü-
mölsöt adot, s' Bé. töltöt-
te így mit régen fogadott.

Szüztől akarta legyen
születése, A' ki az Izraelt
idvözithesse, En szöm
azért szivedet ne rémitse,
Sőt örömrre te elmédet
ébritse.

Ejté gondban, Máriát
e' követség, De szívében
nem esek semmi kétség,
Nem lön áldásra is ő be-
ne restség, Így szólítá őtet
a' szép szelidség.

Az én lelkem az Ura-

M

mat

magasztallya hiveihez irgalmasnak-is vallya, Követséget engedelemel hallya, Es tettzését mindenekben javallya.

Meg tekinté alázatofságot, Kit kedvéből én erkölcsomben adott. Mellyért engem boldognak-is mondatott, Kegyelmeből fel-is magasztaltatott.

Elő vévé így ő a' szegényeket, Levetvén székekből a' kevélyeket, Javaival betölté az eheket, űresítvén gazdagoknak kebleket.

Irgalmáról magát emlékezteté, Az Izraelt azért ked

kedvében vévé, Mint fáját gyermekét tartá nevelé, Es királyi ditsőffegre emelé.

A' mint meg- eskütt vala Abrahámnak, Es utánna az ő maradékinak, Nem lön hija igaz fogadásának, Mert bő-vóltát ki-nyújtya áldásának.

Ez áldásért azért ő tiszteltetésék, Kiben minden hívő-is részeltetésék, Szívünkben öröm gyökerezetésék, s' lelkünk idvőffeggel ékefittetésék.

M A S.

Az Evangelium recitálása után, minck-előtte az igének magyarázatyához kezdéne a' Tanító, azt a' három verítéskét és éneketekét az

8 nyelveken éneklék a' Tsehek,
mellyeket azon Ige magyarázott-
azon Notára, így magyaráztott-
meg.

Az első Vers az Atya Istennek
személyét. A' második a' Fiú Isten-
nek. A' harmadik a' Szent Lélek
Istennék személyét illeti.

MI Urűk s' édes Atyánk
Add nekünk Sz. Lel-
kedet, Sz. Fiadért közöld-
is, Ugy velünk bő kedve-
det, Hogy ísmérhessük ép-
pen, Te igaz törvényedet,
Es hamis tudománytól,
ojuk-is szent igédet.

Christus ki hiveidnek,
Küldöttél menyből sz. Lel-
ket, Kiket Atyád öröktűl,
választot és el-jedzett, né-
künk-is azon Lelket, Mo-
stan

stan közinkben küldgyed,
Ki által Szent Igédben, Ii-
mérjünk éppen téged.

Oh szent és édes Lélek,
Légy mi kedves vendé-
günk, Ki fok kintsel gaz-
dag vagy, Lakozzál ed-
gyütt velünk Készíts nyel-
vet szállásra, Adgy kedves
tanulásra, Hajts fület a'
hallásra, Gyújts szívemet meg
tartásra.

M A S.

Post Concionem dicendo.

ADgyunk hálát Istenünk
nek, velünk jól tött
teremtőknek, Iffiak, me-
nyek, kis gyermekek, Hal-
gatói igéjének, Ki most

M 3

min-

minket legeltetett, Szent
Igéjével életet.

Mi is oróg népek, s' vé-
nek, Szolgálynk ő felle-
gének, s' Könyörödjünk
Sz nevének, Kedvezzen
éltünk vétkének, Mond-
ván Uram vagy hatalmas,
Légy azért nekünk irgal-
mas.

Vigasztal - meg keser-
vünkben, Segély minket
szükségünkben, Emelgess-
is esetünkben, Tölts-bé
nekünk fogadásod, s' Tar-
tsad rajtunk áldomásod.

M A S.

*Orania postobitum fingit majora
venustas,*

*Majus ab exequiis nomen in ora
venit.*

AZ

AZidő ósága nevel ma-
gas fákat, Mint Tél u-
tán Nyárhoz kórokra vi-
rágot, Így koporfo ter-
jelzt hitnek, névnek ma-
got, Halál sötéttyéből
hozván rá világot.

Ne várd hát éltedben,
Bár nag'értelmű légy, hog'
itt holtod előtt nagy bő-
tsületet végy, Hitedet ne-
vedet tapodgya sok irégy,
Mindazáltal jó légy, s'
Mással is sok jót tégy.

Bizd az jövendőkre ér-
demed jutalmát, Ha szől-
gáltad időd vékony alafát
ád, te a' tzelra vigyázz, s' a'
centrumot találj, ne várj

M 4

ha

halandóktul, S' az Ur Isten
meg-áld.

M A S.

A' Tekintetes és Nagyságos vi-
téz Urnak Gyarmati Balás Balint-
nak Eiztergom alá való kézfűleti, s'
Imádsága; mit példázott légyen
az ő verelyes Kamukából tsinál-
tatott Zafzlója, kin Hárfával Dé-
vid Király vagyon térden le-tele-
pedve, őszve fogott, s' fel-emelt
kézel írva.

Vers fejek.

Balafios fratres Rimai decorat.

Botsáfd Szent Lelkedet
égből Ur Isten mellém,
Ki vezérlyen, s' gonoszt
ne hadgyon jöni felém,
Félelmem ne légyen, Ol-
talmában végyen, s' Hoz-
zon Sz. szivet belém.

A' te jó.vóltodért tá-
voztáfd

tafd-el vétkemet, Ojam
magam tőle, s' gyűlöllyem
mint mérgemet. Ne vess-el
előled, El se üzz mellőled
Hald kegyessen kértemet.

Látván szép hazámnak
hog'ki-ki őltalmára, Fegy-
vert kézfizt s' mégyen szép
szabadulására, Szivem re-
pes, vidul, S' tsak nem láb-
ra indul, Olly vig min-
den javára.

A' te Sz. Fiadért láfs en-
gem is oly jókkal Szólgál-
hassak néki értekkal és ha-
szonnal, Lássim szabadsá-
gát, Bár érje halálát, Vigan
élttem azounal.

Semmi vér hullásom
M5 drá-

dráganelegyen érte, Mert
nékem mind javát, s' mind
saját elegy mérte, Az az,
hol vidított, S' hol meg-
szomorított, Kedvemet
búval érte.

Szokás de anyának ron-
gálva édesgetni Fiát, hogy
erkölsre tudassa ékesget-
ni, Hogy lehetnék szelid,
Engem is búval ért, S' így
akart kefergetni.

Illy szűkségen napján tö-
le megszűze nem válom, Ha
egyébbel nem is jó pél-
dammal szolgálom, Fo-
gyatkozott érték, S' érté-
ketlen mérték, Nem botsát
sokra, s' bánom.

Ol-

Olvad mert érteke nem-
zetemnek, fogy, s' apad,
Bötsület, szerentse rátsak
gyengén sem akad, A' mi-
hez kapna is, Közi nagy
vólna is előle más el ragad

Sok bú éri, s' gyötri vé-
getlen reménységét, Titkos
ohajtással kefergi szegén-
ségét, S' az inkább kinos-
za, Hogy ölben hordoz-
za, Halálos ellenfegét.

Fejet kell hajtunk
nyomorodott igyünkél,
Tőled kell oltalmat, s' e-
rőt kérni hitünkél, Erőnk
mert hol fogyott, Te se-
gélj, s' hartszold ott, Va-
gyon régen hitünkél.

M6

Rak

Rakva lévén hitem irgal-
mad erejével, Epit edgy
Zászlotskát elmém ő ke-
zeivel, Kit kövessen bá-
tran, Lelkem, s' fáradatlan
Ha vi ellenségével.

A' Zászló kamuka, fejét
szépen Vércselyes, Rajta
Dávid írva, Hárfával nagy
zengés, Keze fel-emelvén,
Szive ki-terjedvén, S' abba
buzgó könyörgés.

Téj fejér szín jegyez lágy
szívet, s' engedelmet, A'
vercselyé jedzi az én fok ve
szélyemet, Kiben mennyi
szeglet, Beñem annyi dög-
let. Sebheti én szívemet.

Régi vitéz Király Dávid
mél-

méltán hadnagyom, Mert
ő életében részem fokkép-
pen vagyom, Számkivetet-
séggel, Számtalan inféggel
Eletem hozzá vagyom.

ő véle emelvén Eg-felé
jel kezemet, Soltárát é-
neklem, hogy bortsáfd-
meg vétkemet, Aldgy-is jó
vóltodból, Végy ki fok
gondokból, S' rémitsd
ellenféggemet.

Sok keserves búmat haj-
tsa-el Hárfá hangja, Tsen-
desfedgyék azzal szívem
sebhetű lángja, Mint Saul
korfasága, Szívem bosz-
szúsága, Múllyék pengé-
set halva.

Reménsegem lévén szál-
lyon lelkem sérleme, Lám
meg-lágyult szivem, mint
kamukának selyme, Vala-
mint akarod, Ugy hajto-
gathatod, Te légy-is sege-
delme.

Igazgafd, s' vezérelj én
igyekezetemet, Meg ne
utáld szómat, s' fel-emelt
két kezemet, Kikkel lel-
kem magát, Adgya néked
s' néz rád, Vigasztalván
szivemet.

Meg-nyúgodván szivem
hadnagyomnak példáján,
Sok keferve után ki viga-
dott bő javán, Gyakorta
völt utált, Szenvedet fok
bút,

bút, s' kárt, Elt könyves
étke faván.

Az én életem-is szenved
foktúl utálást, Ki-ki ő ma-
gától el-táaszt, s' ád meg-
váltást, Sok szememben jól
szóll, Máfutt tsapkod ar-
tzul, S' fáaszt búval nya-
valyást.

Irigységnek helye már
hogy rajtam nem lehet,
Kit a' jó szerentse, s' nagy
kints magán viselhet, Gyü-
lölség terhel. s' úz, Kit íze-
génység rám főz, S' alatta
alig mehet.

De légyen kedvednek
rajtam jó szánt tanátsa
Tsak lelkemet átok és kár
ho-

hozat ne bántsa, Lelke-
met hitemél, Es idvössé-
gemél, haragod el nerőtsa

Ennek penig mint hogy
Christus fundamentoma,
Es te igaz hited, ki nem le-
het meg-bontva, A' Chri-
stust tisztelvén, Es hited-
nek hivén, Nem lehet rám
nem ontya.

Csókkal, s' áldásokkal
szent kezedhez békélvén,
Mar útra indulok, Duna
mellet le menvén, Vég Esz-
tergom alá, Kinek most
kő fala, Reng, álgyukkal
törervén.

Ott vár Nemzetemnek
szép Satoros Tábora, s' e-
gyéb

gyeb fok rendeknek sűrű
nag Zászlós hada, Ki
Sántzot ás, épít, Ki kárt s'
szivet kézfít, Igyekezvén
ostromra.

Régtől várta szivem e-
zeknek történetit, Hogy
érhesse ezzel hazámnak é-
pületit, Nézvén szabadsá-
gát, Rabságból váltságát,
s' újuló épületit.

Azért bizván megyek,
és nagy buzgó örömmel,
Nem gondolván semmit
kedves veszedelemmel, Am
váltsa bár magát, S' nyerje
szabadságot, Holtom ho-
zó febemmel.

Tartsa jelül magán érte
ki.

ki folyt véremet, S' azzal
egybe vegye hiremet és ne
vemet, Hogy mivel tartoz-
tam, Vigan rá ofztottam,
Hivén szent Istenemet.

M A S.

Az ofstromra menvén penig Ba-
lái Bálint, Minerva futamodik Pal-
láshoz sietéssel, s' efedezik azon,
hogy az Urat az ofstromkor sebesi-
tse haláloson, mellyel jó hirt, nevet
hozván reá, e' földnek színéről é-
letét az égbe emelje, és rendekben
helyheztevén, halhatatlanná is-
tegye.

M I N E R V A.

HAd vezérlő Pallás, Te-
kints, s, tisztodhez láls
Jelents itt meg magadat,
Erre tisztod-is int, Kér-is
hived Bálint, Hogy ne
hadd

hadd mint szolgádat, Ki
záfzlód alatt élt, Bótsül-
lót, tisztelt s' felt, Sokak
felett magadat.

Elete bújának, S' nagy
háborújának, Ezennel lé-
gyen vége, Hogy ő háza-
jának, Mind édes annyá-
nak, Szóljalhasson ő vére,
Mellyel az ég alatt, Mig
tart békeség, s' hadd, Fol-
lyon jó hire, neve.

En valamit tudtam, So-
ha meg nem untam, Azt
elméjében rakni, Ezt-is
penig igen, én ékes nyel-
vemen, Szólni, mint rajta
látni, Kivel egeket-is Föl-
di népeket-is, Könnyen
meg-enyhithetni.

Haffon előbben is, Mu-
tatván ebben-is, Hozzá-
s' hozzá kedvedet, Kö-
nyörgése hafzna, S' én el-
mémnek szava, Hajtsa
meg személyedet, Hogy
közöttünk lévén, S' örö-
münkkel élvén, Szemlél-
heffe szívemet.

Háládatlan rosz föld,
Itéld kapja őt, S' bötsül-
Iye-é elméjét, Kit én ékes-
gettem, S' attam veled
ketten, Vitéz karja erejét,
Néki fokbáártván, s' Gya-
látatban tartván, Benne
mind kettőnk nyertét.

Ragadgyuk hozzánk fel,
Most jött ideje el, s' Hely-
hez-

heztefsük rendünkben Im
hol jó nagy sebbel, Lódd
halálos sebbel, S' akadgyó
mi közinkben, Ha ostrom
sebheti, Jó hir-is követi,
Rész-t-is nyér nemzetünk-
ben.

PALLAS.

HAlván e' szót Pallás,
Monda: E' kiáltás, En
előttem kedvet lólt, Nagy
szánakozásom, Ki vólt ez
szolgámom, Búval már
tsak meg nem ólt, Hogy
a' rosz hitván föld, Ki rá
tsak mérget tólt, véle sem-
mi jót nem tótt.

Továb már sok jómat,
s' kegyes szándékomat,
Nem

Nem méltó hallasztanom,
Sem ő szegény fejét, Ki
ennyi sok kint ért, Töb-
búval aggasztalnóm, So-
kat tött érettem, Mellyet
meg értettem, s' Kell már
fel-magasztalnóm.

Lachésist hivatóm, néki
májd meg-hagyom, Hogy
élete fonalát, Tovább ne
ereszszé, De gyengén el-
melle, Látván el-jött orá-
ját, Mert Atropos-is már,
A' ki nagy búval jár, El un-
ta ő hordását.

Sőt tettzik még ez-is,
Hogy vitéz ötsét-is, Ne
hadgyuk ki közzülünk Kit
már vénfegyébe, ő ez életé-
ben,

ben, Végyen el kedven tö-
lünk, ulye mi székünket,
Bövitse rendünket, Lak-
jék ott hol mi velünk.

M A S.

Meg-febesedvén a' vitéz Ur, s'
halálához közöl lévén, hazajárul,
barátitul s' az ötsétül butszúzik, I-
stennek oltalma, s' gond-viseleté alá
ajánlván őket.

Imhol édes hazám, Ez a'
jele hogy szán, Eletem
igen téged, Hogy vérem
hullását, A' kit két szemed
lát, Nem kéméllettem tö-
led, Jobb immár meg-hal-
nom, hogy sem búdat lát-
nom, Vagy el-szőknöm
mellőled.

Keserves kinaid, Olly
ne-

nehéznek bár hid, S' olly
 nagy méregnek téfznek,
 Hogy e' sebeimmel, Kiben
 még lelkem él, Sokkal éle-
 ben metznek, Azok ölnék
 is meg, Mondván jer foj-
 tsuk-meg; s' Halálomra
 kéredznek.

O Vezértül fosztott,
 S' roz tanátsra osztott,
 Arva, s' pufzta hajlékom,
 Reménfégével tsalt, Bo-
 londságtul rilt falt, Test
 nyugotó árnyékom, Ha-
 tár-meg nyavalyád, Hol-
 gondodhoz az lát, Ki nőt
 fel tsak játékon.

Im én már meg-halok,
 s' Nehéz hogy nem látok,

Sza-

Szabadságodban módot,
 Mert a' kit vitézül, Añya
 világra szül, Hogy igaz-
 gassa jódot, nem izó hat
 dolgodhoz, S' ha szól ha-
 ragot hoz, Félben vész a'
 mit mondott.

Adgya az Isten bár,
 Hogy meg-szabaduly már
 De nehéz azt el-hinném,
 Noha koporsómban, Ki-
 vánt lelki jómban, Kell
 már testemet viñem, Mert
 maga hasznával, Præda-
 kapásával, Szívét hizlal-
 lya minden.

Jó vitéz barátim, Meg-
 szükült Magyarim, Isten
 légyé hozzátok, Lelkétek

N

javá-

javáért, Sok jótok áldás-
ért, Vétkem meg borsás-
sátok, Házatok oltalmát,
Mint Isten erőt ad, Ne
hadgyátok, látsátok.

Minden atyafira, Kinek
már fok héja, S' te-is jó va-
téz ötsém, Nemzetem
szépsége, s' Hóltom ékes-
sége minden kedvem
szerentsém, Kitől való
váltom, Mind nehezebb
átkom, Ugy tettzik tet-
hem fintsen.

Az Ur Isten áldgyon
S' veletek maradgyon, Szí-
vetekbő biztasson, Jó hír
halálomban, Tőletek vál-
tomban, Ti fületek halha-
son

son, Ertem szátok áldást,
örök magasztalást, Az I-
stennek adhasson.

Mondván: Idvözitsed,
Jobban részefitsed, Ur I-
sten az ő lelkét, Mert te
benned bizott, S' te igéd-
del hizott, Véged magasz-
talt, felt, s' kért, Noha vét-
kes fia, Meg-is hozzád hi-
jad, Mert lám bűnéből
meg-tért.

Mit mondatok? ékem,
Hól bátran, hól feltem,
Kedvel, búvál, panaszszal,
Hól méltó vádlásbá, Tőb
ragalmazásbá, Mert egész
föld foly azzal, Vétkeni-
ben rettegtem, Jőmbá ör-

vendeztem, S' vigadtam
az igazzal.

S' mind e' föbb éltem-
ben, Hogy itt-is fektem-
ben, Istent meg-követhet-
tem, Mindé utált gonoszt,
Ki Istentől meg-foszt, Szi-
vemből ki-vehettem, Dá-
vidnak könyvéből, Merit-
vén szivemből, Im ezt é-
nckelhettem.

M A S.

Halála előtt való betegségben a'
meg-nevezett víz Ur, ezt a' Psa-
lmuft fordította a' Beza verseiből,
mellyben Istent így követi meg.

VEgetlen irgalmu, Oh te
nagy hatalmu, Isten
légy már kegyelmes, Onts-
ki

ki mindenestől, Jódát rám
kedvedből, Láddé mely
veszedelmes, Bűnöm miát
tettem, Kit titkon rág en-
gem, Mert nagy sebbel se-
relmes.

Mosd-el rólam immár,
Kit lelkem alig vár, Mosd-
el vétkem rutságát, Ed-
gyütt a' rút hirrel, Mint rút
büzt, enyhítsd-el, I
mem bűdös szagát. ifme-
rem bűnömet, Kiért nap-
engemet. Rettent, mutat-
ván magát.

Tsak néked vétkeztem,
Bűnt ellened töttem, Oh
kegyelmes Ur Isten, Kit
semmi ravaszág, Nem
N 3 tsal-

tsalhat álnokság, Rejtve előtted nintsen, Mert a nagy kék Egből. Mint Királyi székéből, Látod, mit mivel minden.

Ha érdemem szerint, Reám eresztesz kint, Vesszek, jaj hová legyek? Hatelyes éltembé, Büntöttem mindenben, Bizony Ira megyek, Mert meg lettem előtt, Testem meg fertőzött, Oh Istennem már medgyek?

Engem mert vétkével, Anyám éltettett-el, Méhében hog' hordozott, Vétket pedig te bánysz, Igazt szeretz, s' kívánsz, Ki tisz-

ta szívet hozot, Hogy életre adál. Azonnal oktatál, Mint értenem titkodat.

En rút háladatlan, Azért foghatatlan, Isten hozzád kiáltok Tisztítsfopoddal Irgalmassággoddal, Mert láúndok vétkemből, Megtisztulván, belől, Legyek szebb hogy sem vagyok.

Legyek fejérb' hönál, Örömmondásoddal, Töltsbé az én szívetem, Vigasztald lelkemet. Kűdvén örömedet, ne szárazd ki velömet, Tsontomból bá-nattal, S' ne nézz rám haraggal, Mosd el inkább vétkemet.

Teremts ismét bennem
 Teremtő Istenem, Tiszta
 szívet kegyessen, Fűd be-
 lém ismétint, Hogy nagy
 szíve szerint, Lelkem igazt
 szerezzen, Engem romlott
 szegint, Rossz érdemem
 szerint, Haragod ne ve-
 szessen.

Ne fosz meg lelkedtől,
 Sőt idősségétől, Mondg'
 örömet már nékem, Szen-
 telő lelkeddel, Hadd épül-
 lyön meg fel, Mint az előt
 bús lelkem, Hogy sok té-
 velyedtek, Te hozzád tér-
 jenek, Követvén bizvást
 engem.

A' kövér áldozat, Jó
 ked-

kedvet nem hozhat, Jól tu-
 dom. Uram, néked, Mert
 ha a' kellene, örömet tisz-
 telne, Bús fejem azzal té-
 ged, Töredelmes szível.
 Buzgó könyörgéssel, Be-
 széllem azért néked.

Imé ki-áldoztam, S' te
 elődben hoztam, Fene öt-
 te sebemet, Kit tsak te
 gyógyíthatz Eltre fordít-
 hatz, Szánd kezes szíve-
 met, Bűneim kinnyával,
 Testem fájdalmával, Ne
 gyötörd életemet.

Ha elébb nem hadtad,
 Sőt hozzád fogadtad, Te-
 hát mostan se hadd-el, Jó
 vóltodból segényt, Jó szo-

kásod szerint: Sion falát
támadz fel, Hogy mind ál-
dozatot, Adgyak úgy há-
lákot, Ki néked leg-inkáb
kell.

M A S.

*Hac ex Psalmo dictus Dominus
Valentinus Balassa poësis scri-
psit, (uti videre est supra pag. 82.)
relitqua per inventionem poeticam
Johannes Rimai addidit.*

Mint Agyu golyobis,
Temérdek kö-falt-is,
Szokott meg-hasítani, Ez
könyörgésnek-is, Elei, s'
vége-is, Kezde menyégbe
hatni, Tsendeség lön
menybe. S' az Isten ekkép-
pen, Kezde szájával szólni
Mitsoda nagy erő, Hit-
tel

tel rakva, s' merő, Hará-
meg füleimet? Miképpen
tűrhessem, Hogy földre ne
vesssem, Most az én szemci-
met, Es meg ne tekintsem,
Vagy illykor ne mentsem,
Meg az én hiveimet.

Nints kedvesb áldozat,
Többet semmit nem hat,
Nints s' keseredett sziv, Ki
hivén hitemnek, Sok eskü-
vésemnek, Szükségében
hittel hiv, Minden kétfé-
gével, Pokollal, s' vétkével,
Igyem fegyverével viv.

Meg esküdt az én Izám,
Mely orában hozzám, Fel-
kiáltánd a' bűnös, Nem
lehet olly vétkes, Olly un-
dok,

dok, s' fertelmes, Es meg-
senyvedett bűdös, Hogy
kedvel ne lássam, s Róla
azt mondhattam, Hogy
jómra nem érdemös.

Menny-el te Raphael,
Lelkét még a' ki él, Vedd
tszendessen el tőle, immár
hozzá készült, En nékem
meg-feszült, Elöttem ki-
terüle, Vigy néki kegyel-
met, Es ne hadgy felelmet
Sohul lenni körül.

Az Eg meg vidúla, Raj-
ta fog tűz gyúla, s' Raphael
el-érkezék, Mint testi ru-
hából, Minden tagaiból,
A' lélek le-vetkezék, Méne
fel mennyégben, Abrám
ke-

kebelében, Kin meny meg
örvendezék.

Sok szép sereg Angyal,
Nagy hálá-adással, Isten
székit meg-gyülé, Az Ur-
nak jó tétét, Bűnösnek
meg-tértét, Vigafsággal
ürülé, Föld meg-szomoro-
dék, Holtát a' vitéznek,
Siratá, s' keferülé.

M A S.

A *Tatárok bé-jövése*
és a' Nagyságos vitéz
Urnak Balasi Ferentz-
nek, halála iratik-meg.

Pallás nem nyúghatik,
ő követé inté, Irift szél
lábain, Tauriában küldé,

Pontus tenger szelit mind
bé kerülteté.

Nagy hadat támaszta,
népe Nefzter között, Ta-
tár nemzet közzül, Tö-
rök-is a' között, Sok nyil-
lal, puzdrával kardal fey-
verközött.

Jó szertelenséggel ollyá
reménfeggel, Hogy Ma-
gyar országot dúllyá ször-
nyűfeggel Füzvén pradá-
ból magát nyereséggel.

Meg-zendüle a' föld,
s' ki-ki oltalmáért, Fegy-
vert készít, vini akar hazá-
jáért, Ferentz is meg-hal-
ni, Mint Hector Trojáért.

Az óra el-jöve, igye
hartz-

hartzra kele, Hartzá közt
fok pogány érkezék ellene
Tsak egyedül szakadt,
nintsen fegedelme.

Sok pogányt sért keze,
nem szánnya halálát, Vég-
re egy nyil hatá kereszt
tsontya táját, Bélivel fog-
laltván őszve ő ágyékát.

Több sebével őszve lón
ez-is halálos, örök életére
ditsőfegyes hasznos, Mert
lón földön poklon, telken
diadalmos.

Ir Cronikám többet má-
sút hat módgyáról, Abban
emlekezem bővebb halála-
ról, Es fokakkal együtt
érdemlett, dolgáról.

Ditsiret erköltsel él em-
lekezeti, Terjed is hirében
bótsület nevezeti, Hólt-
meg Istenének, Menyben
fel-vezeti,

M A S.

Diana a' vadászásnak Isten Afz-
szonya Baláfi Ferentznek halálát
halván, Delos szigetéből ki-jő az
Nyírségre, fir, rettenetes átokkal
illetvén a' földet, kefergi az Urfinak
halálát, kihez Márs a' hadakozásnak
Istene is alá-érkezvén az Egből,
Dianának keferűségét enyhíti sza-
vával, sok okokból mutatván-meg,
hogy ditsőfféges halálának bótsü-
leti érdemével fellyül múlta az Ur-
fi az emberek kefergését, kit Phœ-
bus-is, vagy Apollo bizonyítván,
az Ur fiak felől való Isten végezését
hozzaközben, hogy jószágos tsele-
kedeteknek érdeméért, régi men-
nyei végezéséből rendeltetnek az
halálra, melly által az Isteñek gyö-
lekezeti társaságában foglaltának

bé,

bé, mivel hogy az emberi rendet,
és a' földi lakást érdemekkel fellyül
múlták volna.

Delos Szigetéből e' mi-
nap Diána, jöve Nyir
földére rongyoson, s' fá-
radva, Keferves panaszát
igy kezdé el írva.

Keferűségemre termett
vad föld határ, Kiann hadát
folytatá széllyel dühött
Tatár, Neszállyon rád so-
ha ékes szavú madár.

Eg-béli Holdom-is von-
nya-meg világát, Ne ontsa
egy fü-is rád soha virágát,
Hogy ily vöd-el éltemi
ragyagó villámát.

Házamban fel-nevelt fő-
vadász mesterem, Ki va-
dá-

dá-

dáfszim között volt főbb
hivem, s' képem, El-vez-
téd előlem rontván tsuda-
képpen.

Tudó károdát úgy soha
nem kereste, Hogy ezt ér-
demlette volna tőled te-
ste, Mint im történt szór-
nyű febekben el-este.

Végzetetlen átok száll
rád sok nemzettől, Kik lak-
nak nap nyugtik, kezdvén
napkellettől Gyümölsőd
rontatik kő esős fellegtől.

MARS ezeket halván
fegyverben öltözék, Dar-
dája kezében, Egből le-ér-
kezék, A' nap-is azonban
homályban öltözék.

S' mon-

S' monda: Bánatodat
Diána enyhítsd meg, Lá-
tod ezen a' Nap mint há-
borodék-meg, En szivem-
is miat jég úgy hűle bűm-
ban meg.

A' kit firatz nem tsak
téged szolgált, s' tisztelt,
De én hiven-is volt zászló
alatt-is élt, Szablyája éli-
nek én köszörültem élt.

Ennek vitéz karja vala-
mely-felé tért, Ellene sok
ember vagy meg hólt, vagy
meg-tért, Meg-ölte harag-
ja ha kihez közel fert.

Ennek ő bátya-is udva-
romban lakott, Vitézség-
hez mi kell mindent tu-
dott,

dott, s' látott, Jelt arról
 éltében gyakran-is muta-
 tott.

Nem érdemlett a' föld
 ilyen fő két személyt Mert
 mindenikéből magunk sze-
 mélye élt, Meg-halladták
 volt már ők az emberitzélt.

Közinkben valók ők,
 Meny legyen ő házok,
 Térjen munkájoknak így
 immár meg-hasznok, S' ne
 bánnyuk hogy el-jött földi
 szép halálok.

Hogy penig ennyi nagy
 fok seb esik rajtok, Kit az
 ifiabbikon szemeimmel
 látok, Azt se véld hogy
 volna ártalom, vagy átok.

Tu-

Tudod földi vérből kell
 annak könyülni, A' ki
 menyországot kezdi hág-
 ni, s' ülni, Kellét ő nekik-
 is úgy ahoz készülni.

Könnyebben hághat-
 tyák már meny-ország, út-
 tyát, Így nyitván testeken
 nehéz erek kútyát, Bo-
 tsátván testekből ki vérek-
 nek rútyát.

Phoebus-is érkezék, s'
 kezdé-el beszédét, Sirá-
 stoknak (ugy-mond) had-
 gyátok ti békét, Mert én
 elmémnek-is ezek birták
 felét.

Minden köztünk való
 tudományom kaptak, A-
 zok-

zokkal gráditsot ide felénk raktak, Az emberek között már untig laktak.

Vitézség, böltsesség ki-
ben öröködik, Meny. ot-
szághoz vonson, s' arra
igyekezik, Mi nyájajásá-
gunkbá lelkek ditsekedik.

Hogy éltek változott
Jupiter kedvéből, Lött az
mindnyájunknak egy vé-
gezéséből, Közzénk jö-
nek majdan föld kerekse-
géből.

Megyek hugaimmal ő
koporsójokhoz, El-készít-
tem nekik mi kell ő útok-
hoz, Ti-is mennyetek má-
vigan házatokhoz.

MAS

A' melly Musák, (tudni-illik az
tudománynak kilentz Isten Afz-
szonyi) Clio, Calliope, Urania, Pe-
tyhimnia, Terpsicore, Thalia, Er-
terpe, Melpomene, Erato, s' Apol-
ló, a' Balásfiak koporsóját őrzik, a-
zoknak a' koporsó látogató embere-
rekhez való szavok, Clio felelt pe-
nig mindennek a' ki oda mégyen a'
többi képében.

K Erdhedd e' koporsót,
miért illy szoros bört?
S' e' két benne lévő sebes
test hogy ki vólt? Sebesen
s' véresen mint kettő így
miért holt?

Az elsőre hald-meg im
ez a' felelet, Edgy test, vér
szeretet, gyálobó, s' tág
helyet, őszve foly, s' im
itt-is foglalt egy kis vermet

Kik

Kik legyenek penig
 héz meg mondanom Me
 én nem csak földi néma
 nak valhatom, Fellyül ha
 ladták azt bizvást aján
 hatom.

Pallásnak elméje, Uly
 sesnek nyelve, Mit gon
 dolt, vagy szóllott, volt
 azokban része, Mind ket
 tőben tettet Antenorak
 efze.

Aneas példája, Achil
 lesnek karja, Cupidonak
 ija, Herculesnek bajja,
 Volt beñek örömmel bá
 nak-is nagy jajja.

Sebbel, vér hullással ök
 ugyan tartoztak, Mert bü
 nők-

nökből sebbel s' vérrel ki
 változtak, Christusnak seb
 s' véért, seb, s' vérrel ál
 doztak.

Meny-el azért immár,
 s' ezt a' kis koporsót, Szit
 kodtól, s' átkodtól igé meg
 ójad ott, Sőt szép áldásod
 dal, s' bősülettel tóld fold

Miért hogy kértünknek
 voltak tisztelője, Böltse
 ség virágink szaga viselője,
 Apolloval vagyunk te
 steknek őrzője.

Egy út készítettik melly
 vezérel menyben, Ki vég
 hez vitetvén vérszűk mi
 közinkben, Helyheztet
 vén őket éltető örömben.

Terjed bősületi e' ne-
mes két testnek, ő piros
vérekkel eget s' földet fest
nek. Kiben részt nem lehet
tudatlannak, s' restnek.

M A S.

*Deploratio Fratrum Ba-
lassorum.*

TSudálható nagy dolog,
Szerentsénk mint fog-
rog, Bűnünk ebben tsak a
ok, Hogy bennünk sok,
sten hozzánk nem fog.

Sok ostor szokta verni,
Ki nem tud meg-térni,
stenét, sziből felni, Kedvé-
élni, Után menni, s' kelni.
Láthattyuk már szemün-
kel

kel, Mit nyertünk vétkün-
kel, Földünk mint pusztu-
la-el, sok rendeknek, nagy
veszszedelmekkel.

Tsak két Urfi halála,
Gondold nagy kárará, E-
sek nyavalyájára, Orszá-
gunknak, Kik éltek javára.
Nemzettel Baláfiak, Idé-
ekkel iffiak, Rendekkel
váltak urak, sok jót tudtak
s' naponként tanultak.

Okos vitéz mind kettő,
Katoná nevelő, Minden
rendet bütsüllő, Közte
elő, s' miben nem ditsirő?
Tsak hogy a' gonosz
szerentse, Nem fizet ér-
demre, Oszt jót emberte.

O z ken.

lenre, Mint hirére, Több
részt mért mint méhre.

Időnk, is háládatlan,
Mérge halhatatlan, Nem
örül senki javán, De sőt
kárán, Vesztén, s' nyava-
lyáján.

Emberben tsak vétke-
mér, Jótingyen sem ismér,
Nagy érdemet földhöz
vér Egypénzt semér, Vag'
miért fedni mér.

Meg-tetzhetet ön kén-
tén. Ez Ur-fiak élén, Kik-
nek fok szép jó tétén. Nem
örvendett, Nékiek bút té-
vén.

Javát szükön osztotta,
Ertektől foztotta, Búval
öket

öket kénoztta, Reménség-
ben Tsalárdul hordozta.

Maga ök nem magok-
nak, Hanem országoknak
Eltek, sem tár-házoknak,
Vagy hasoknak, Ki szo-
kás másoknak.

Ök abban örvendeztek
Ha kivel jól töttek, Sze-
gény legényt felvettek,
Segítették, Mint arra ter-
mettek.

Siralmas azért lehet,
Hogy éltek nem lehet,
Földünk fokká ki helyett,
Mást nem lehet, Es nem-
is nevelhet.

Bár töb ostor ne volna,
Ránk Istentől hozva Tsak

ez-is sulyos pózna, Hogy
ők lóttek, Tőlünk el-tá-
vozva.

Jollehet Országoknak
Mint édes anyyoknak, ők
s' mivel tartoztak, Meg-ál-
doztak, Vért vérért ha-
hoztak.

Ditsősséges halálok, J
hir örök árrok, Idvősséges
jutalmok, Isten Attyok,
Igy tért meg ő károk.

Mint fogontak egy mé-
ben, Nyúgosznak egy sír-
ben, Hasonló történetben
Véres sebben, örök re-
ménységben.

Isten ki adtz sok jókat
Ald-meg halálokat, Szen-
teld

teld koporsójokat, ő hun-
nyokat, Hól várják bá-
tyokat.

Bátyok Christus fő-
bajnok, Ki vólt bizodal-
mok, Mindenben oktató-
jok, Kalauzzok, Kiből ál-
dás buzog.

Ne hadgy segély min-
ket-is, őrizd földünket-is,
Botsásd-meg vétkünket-is
Erefzhesük, Hogy ha-
talmad nem kis.

In Lividum.

REttenetes rút gyáft,
Mint egy ijesztő vázt,
En elmémbe viselvén, Ez
két vitéz Urat, Kiket lel-
kem ohajt, Verfeimel ke-

312 RIMAI ENEKI.
fergém, Minerva anyám,
mal, őket Laureával, Mint
tudám ékesgetém.

Momus, Aristarcus,
Mint ép tagon vad hús, A'
ki akaríz itt lenni, Zoilus-
fal káromlást, Nem Plato-
val áldást, Szeretz inkáb
hinteni, Conus táblájával,
Ne fellyeb kaptánál,
Túd téged meg-
inteni.

Ezeka' meg-nevezett fő személy-
nek RIMAI JÁNOSNAK Ene-
ki; Innár következnek más
egynehány szép Enekek.

ELSŐ

(313)

ELSŐ

*A' Szerentsének álba-
sallan völtárból, s' Szenientia-
nak bűziből á ván.*

FERENDUM ET SPE-
RANDUM.

Incerto Authore.

F Orog a' szerentse, Mit
bizunk ő benne, Semiben
nem állandó, Tsak ideig ked-
vez, Tündöklő üveghez, Min-
denekben hasonló, ki mint
hogy el-törik, Igy ő-is vál-
tozik, Allapottya romlandó
E' világi fok kints, Mely-
ben semmi jó nints, Múlhatik
szerentsétől, Tündöklő ura-
ság, Tiszt-béli méltóság, Füg-
ennek erejétől, Ha meg szü-
nik kedve, Kűld idegen föld-
re, Régi lakó helyétől.

05

Ro-

Rólam vehet ebből, mint
edgy szép tükörből, Magá-
nak minden példát, Mert a'
mint rám ofztá, Tőlem ugy
el-fosztá, Szerentse adomá-
nyát, Ki kedvemre éltem,
Kell imár szenvednem, Szám-
kivetésnek kinnyát.

E' rosz tsalárd világ, Ki
merő hamiság, Engemet jaf
mint veszte, Mint halat ho-
rogra, Ugy tsala fok búra,
Hizelkedő befzéde, Etkével
taplála, Melyben rejtve vala,
Iszonyú tsalárd mérge.

Nem-is kerülöm-el, Szent-
leges erköltsel, Hizelkedő po-
hárát, Nem jutván efzemben,
Hogy Isten mindenben, Jelen-
ti igaságát, A' mint fokjók
után, Erzem imár nyilván,
Istennemnek oftorát.

De miért tsudálom, Isten
dolga-

ga tudom, Hogy gonofz jó-
ra fordul, Vétkünet el-tűri,
De reánk-is küldi büntetését
oftorul, Segítségét tőlünk,
Rantya, ha nem térünk, Régi
gonofzságinkból.

Ugy én bűneimért, Istennem
engem sért, El-hagyott és
meg-utált, Hatalmas embe-
rek, Mindenütt üldöznek; El-
lenségim rám kiált, Lesbén
meg-allanak, Fejemnek akar-
nak, Szerzeni szörnyű halált.

Mindentől meg-váltam E-
gyedül maradtam, Barátim
el-hadtanak, Iszonyú kőszik-
lák, Erdők széles pufzták, Fe-
jemet lappangattyak, Idegen
emberek, Engem el-kerülnek
Magok hozzám sem adgyák.

Ellyeké nem tudom? Mert
késik halálom, S' kinaim ne-
vednek, Kétségben esem-é?

316 ISTENES

S' halált szerezzek-e, Nyomorodott fejemnek? Azt nem mivelhetem, Mert elveszti lelkem Haragja Istennemnek.

Tűrnöm hát jobb léfzen, Mert még elől véfzen Istennem Sz. Fiáért, Bűnöm el-felejté, Pokolra sem veti, Lelkém, ki hozzá meg-tért, Noha kereszt által, Keservefen próbál Fertelmes életemért.

Szenvedem hékével, Magamat is ezzel, Biztatom mindenekben, Többet én meg-váltom, Szenvedét jól tudom Idvössége mért testben, Nem egyedül vagyok, Földön ki nyomorgok, Szenvedik azt is többen.

Példáját fokaknak, Igefogyottaknak, Látom arva fejemen, Mert szerentséjekben

ÉNEKEK. 317

bén, Szám-kivetésekben, Réfzes vagyok fok-képpen, Távol lévén tőlem, Jut eszemben keservek.

Ektelen köfzikiák, Mint féfzkek úgy álnak, Hazája Ulyffesnek, hofzfú életivel, Jó szerentséjével, Tetzik még-is kedvesnek, Midőn azt ohajtvá, Hogy tsak fűftit láf-fa, Régi-lako helyének.

Répülő madarak, őfzel hatávoznak, Meg-jőnek ismét Nyárban, úgy félelmes vadak, Mefzfze hogy ha futnak Térnek szokott barlangban, Tsak egyedül nekem, Nem szabad meg-térnem, őfsem hajlékában.

A' Tél mikor múlik, Vig Tavasz érkezik, Föld mindéneftül ójul, Levelekkel erdő, őrvend a' sík-mező, S' virágok-

kal bé-borúl, Tsak én szegény
lélek, Sirok és kefergek, Mert
örömem nem újul.

Nyughatatlan fok gond;
Imé a nyira ront, Hogy nem
fokká meg-eméltz, Hanem
szánnya lelkiem, Teremtő I-
stenem, Sok bú, síralom el-
veszt, Sőt én ellenfejem, Tsu-
dállya hogy engem, A' föld-
is el nem fillyeszt.

De meg-szán lstenem, S' en-
nyi fok síralmim, Tudom
jómra fordulnak, Múlnek o-
hajtasim, Noha most könnye-
im szemcimből tsordulnak,
Mind nap eső után, így búna-
tim után örömmim meg-ujul-
nak.

Véget ér el-hitem, Az Idő
mindenben, Bánatnak vége
szakad, Nagy erős kősziklák,
Idővel romolnak, Idővel re-
ger

ger apad, Így fok infegem-
nek, Számkiverésemnek, Idő-
vel vége szakad.

Mikora' madarak, Fákon
fészket raknak, Tavaszszal
zöld erdőben, Bé-járván fok
földöt, Bújdosó fejemet,
Meg-nyúgotám egy völgy-
ben, Ezeket úgy fszerzém, I-
gyemet kefergém: Az ezer
hat száz négyben.

M A S.

Bűn-bossánatért.

OH szép drága zálog,
Igaz fenyves tsillag, Chri-
stus ádvőtség feje, Ditsőült
fokjónak, Mennyei karók-
nak, Tiszta színű tüköre, Min-
den bűnösöknek, Fertezett
sziveknek, Edgyedül vagy
reménye, Te elődben borúl?
Mert vétkezetemtől, Imsá-
gom ideje.

En még akkor veszek, A
 rám hogy el-efsek, Az aran-
 nyas időben, Anyám-is se-
 relmét, Sűrű büdös szenyét
 Borítá rám méhében, E' vi-
 lágra hozá, Itt-is motso-
 rútya, Kerekedek szívem-
 ben. Már tsak ozom, Napom
 fényét várom, Mint Rab feté-
 tőlmlőtzben.

Tudom kegyes váltod,
 Haragod meg-öltöd, Bűn-
 sők firalmára, Szemeid az ég-
 ből, Szánakozás nélkül, Nem
 nézhetnek a' kinra, Ha ki oly
 erőtlén, Hogy áll tsak helyé-
 ben, Fel veszed vállaidra, Ma-
 gad újaiddal, Bölts oktatá-
 soddal, Vezérled útaidra.

Vétkeztem ellened, Azért
 tsak tenéked tartozom meg-
 vallani, Tudom minden vét-
 kem, Kut illatu szénjem, Fel-
 se-

szeged el-örüli, Szomorú szí-
 vemet, Ki gyötri lelkemet ör-
 rõmmel fel-övedzi, O melly
 igen hafznos, A' ki fut az Ur-
 hoz, S' bűnceit el nem fedi.

Iffúságom vére, Gonosz-
 ságom téje, En bennem fok
 bünt nemzett, Fel-füvalko-
 dással, Irigység s' haraggal,
 Veszettül kevélykedtet, Go-
 nosz boszszú állást, Sem ke-
 ves kár-vallást, En elmém ki
 nem vethet, Jóra való rest-
 ség, S' szomorú fősvényiség,
 Neheziti kedvemet.

Ezek mély örvényből,
 Mint vizek tengerből, Arad-
 nak-ki mindenre, Frifs étel és
 ital, Kiért ember kárt vall, Iz-
 gat éktelenségre, A' bűnnek
 ízavai; Mint fának ágai, Im
 mint tsűgnek lelkemre, Kön-
 nyebitfd Cbristum, S' tá-
 mazd

mazd gyároságom, Hogy
ne jussak vézfélyre.

Vajha az el-veszett, Drág
sítózetet, Még egyszer fel-
vehetném, Az én Istenemet.
Ki lelkével éltet, Vetek nélkü-
tisztelném, Nem esném eny-
szbr, Vólnék igaz ember.
Mint Angyal tündöklenem.
De jaj miként veszek, Hogy
almában évék, Eva leg-első
szülém.

Nints már egyéb ruha
Tsak ártatlansága, A' Chri-
stusnak én rajtam, Azt-is föl-
vétkekket, Mint szép bársony-
szénnyel, Gyakran meg-rút-
titottam, Gyönyörűségek
Világi életre, Mikor maga-
mat adtam, Azért ennél ne-
kem, Szivemből jól érzem.
Nintsen nagyobb nyava-
lyám.

Haj

Hajlandó a' nád száal, Tsak
ilyen gyengén áll, Az ifjú-
ság világát, Adomány és
szép szó, Mint madarat Sip-
szó, Hízkelvén meg-tsal-
lya, Világnak szépségét Tet-
tő ékeflégét, Néki kedven
ajánlya, Az mérget két kéz-
zel, Gyarló természettel,
Sokszor nagy kárral fogja.

Rútságtól melegszi, Bű-
nökktől hívtözik, Iffúság for-
ró heve, Ezekékes alak, Mint
vizekben halak, Usznak gyö-
nyörűsege, Kedve mulan-
dókra, Szemei játékra, Vad-
nak néki süggelztve, Gyenge-
lág ruhára, Fertelmes a-
gyakra, Nagy gyakran von-
za szive.

Vadtul vévén példát, Ok-
ealanul magát, Bujasággal
hervasztja, Hír vesztő sereg-
hez,

hez, Gyanós vendégekhez,
Tisztaságát botsáttya, Tud-
gya a' Scorpio, Igen mérges
kigyó, Még útait nyomja,
Későn veszélyére, nem id-
vősségére, sebeit orvosollja.

Elméje meg-veszett, Nyug-
hatatlanná lett, Keresné - is
gyógyítót, Nyavalyákkal tel-
lyes, Fekélyekkel tűzes, A-
zért nem lel orvoslót, Magát
búval köti, Kivel inkább veszi-
ri, Mint eső ferges diót, Meg-
száradt gyümölcs - fa, Tsak
le-dőlét várja, Mert nem le-
het harmatot.

O meg-törött edény, Lám
még-is vagy kemény, Hogy
Istenedtől nem félsz, Sőt in-
kább naponként, Főződ ben-
ned a' vért, Sok hitetlenséget
tész, Büntől szabadulást, Bő-
nattul tágulást, Jó orvostól

te nem kérsz, Minden tagaid-
dal, Erős és nyers nyakkal,
Olyan vagy mint repedt
értz.

Sirában fajzott, Kigyók-
nak kőlykei, Mérgéket meg-
rágván fogokat, Fulákkal
meg nem fertik, De te bujasá-
god, Szédítő maflagod, Te-
sted véreddel hizik, Végy er-
ről már példát, Ne kövefd az
héját, Ki más vérével hizik.

Ennek nyomán indult, jó
útból ki-fordult, Az én ifjú-
ságom-is, Egyebekkel ed-
gyütt, Hinárosban merült,
Gondolattýában hamis, Nem
hasonló jóhoz, Sem rosa bim-
bohoz, Mert mérges mint
egy Alpis, Tselekedetiben,
Præda kérésésben Armeniai
Tigris.

Őzelidits-meg hozzád, Va-
gyon

gyon ahoz páltzad, Uram a
szörnű Mevét, Hogy ma-
nak ne ártson, Nyaka függőn
lántzon, Törd-ki fogai élet,
Fusson martalékul, Igéző la-
rástul, Vedd-el szem-fény-
vesztését, Sőtét mély bar-
langból, Bűnnek homályából
Hozd jó útra életét.

Lám a' Királyoknak, Ud-
variban laknak, Szelidült or-
roszlanyok, Fene, Párdu-
rzoikkal, Mint kedves társok-
kal, Játznak gyenge virágok,
Te-is oh nagy félfeg, Kiélt
minden szépfeg, Ki feszített
agyarok, A' kiknek rád szí-
vek, Szellidekké léfsznek, No-
ha hitekbengyarlók.

Vagyon edgy kis szikra,
Mint mustárnak magva, Jóra
bennem világot, A' bűnnek
fekélyét, Savanyú kökényét.

Tudgya hogy izzel poklos,
Azért mindenkoron, Mint
régí rút korom, Előtte utála-
tos, Elezd azért beñem, Hog'
ne légyen lelkem, A' vétkek-
től homályos.

Mutasd-meg valóban, Ne
tarts már homályban, Idvös-
ségem pohárát, Tamasz ram-
olgy szelet, Vehesselem, lelke-
det, Hadd érezzen-meg sza-
vát, Szélésfeszdel bennem,
Siros kövér vétkem, Mint
szerübéli polyvát, S' szépen
Kriktál szinnet, Lelkemet ru-
házd-fel, Hadd lássam tisztá-
ságát.

Hajts-alá füledet, S' az én
kérésemet, Tölts-bé fiad ked-
véjért, Iffúságom útát, Bir-
jad minden nyomát, Ne
szomjuzzon gonosz vért,
Magát szabjajokhoz, S' esek
lá-

lábaidhoz, Szeretvén igaz
törvényt, A' te úráidra, Bol-
dog menyországgra, Tanúl-
lyon igaz ósvényt.

M A S.

*Bűn bocsánatért. Sz.**Ts. M.*

I Fiúságom vétke gyakrá-
jút eszemben, Ki bánatot
indít s' siralmat szivemben,
Hogy tőlem álnokul meg-
bánatott Isten, Várom bünte-
tést fejemre véletlen.

Nintsen bátorságá nyo-
morúlt fejemnek, Retegése
penig nagy vagyom szivem-
nek, Mint a' tenger habja el-
lene tévésznek, Ugy én vétke-
im-is keservés lelkemnek.

Naprol napra árad s' ne-
velkedik kinom, Bűnnek ter-
he alatt nints semmi oszlo-
pom,

pom, Lelkem ismérési újit-
tya fájdalom, Halálra mel-
tónak ítélgondolatom.

Nem hiszem tengerben,
hogy számossabb légyen, Fe-
nekére szállott főlyeny bő-
vebb légyen, Avagy több ma-
darat a' kék Eg visellyen,
Mint én bűneimnek foksága
éltemben.

Mind ezekben engem tá-
pláltsak reménség, Noha fé-
lelmet szór lelkemre a' két-
ség, Jól tudom Atyámnál ya-
gyon kegyelmesség, Ki en-
gem meg-őríz ne ártson a'
vétség.

Azért szómat hozzád fel-
emelem menyben, Oh irgal-
magságnak kút-feje jó Isten,
Halgald-meg kérésem ne bo-
tsátd üressen, Fohaszködő
szolgád utadra had térjen.

P

Bo.

Botsánatot kérek tőled
mindenektől, Kiket meg-
tettem neved hitetlenül, Em-
lekezzél Uram régi Kegye-
lmedtől, Melly által ki-vitted
szentid serelmekből.

Mert ha Uram velem mint
szólgáddal perlesz, Igasá-
god szerint életemről itélsz.
Nem álhat - meg fejem mint
az erős vitéz, Nálánál erőflet-
hadban ha reá néz.

Nem volt e' világban senki
vétek-nélkül, Ki a' természet-
nek lőtt rendeléséből, Ki nem
vétetet volna erőtlenségéből.
De gyógyults is vőt esak
tőled istentől.

Amaz álnok kígyó meg-
tsalá Adánót, Fényes palo-
tából le hozá, Dávidot, Bün-
re ősztonözé bőlts eszes Sala-
mont, Te engedelmedből

min-

mindennek árthatott.

De kik szent Fiadnak halá-
lát jó-kedvel, Magokhoz
kapsolták érdemét örömel,
Szabadulások löt kegyes te-
kintettel, Mert őket értetted
jó gyógyító ir et.

Ald-meg Uram kérlek Fiad
által lelem, Vigasztald igéd-
del kétfezes életem, Szomo-
ru főlyhőkben ne marad-
gyon fényem, Indítsad ő-
römré keseredett szívem.

Például adgy engem min-
den nyomorultnak, Kik bü-
nök jutalmát érzik nagy su-
lyosnak, Pœnitentiára hogy
utat magoknak, Keressenek,
völtát látván irgalmadnak.

Illy könyörgesemmel unta-
lan Atyámat, Bűnmaek fok-
sága mikor on bánator, S' ke-
serves fajdalmát én szívem-

rehozott, Légyen áldott ne-
ve mert már meg-gyogyi-
tott.

Mint halász rút viztül,
meg-száradván szépül, Ny-
relegét látván vígan beszell
s' örül; Így szívem vigsgá-
bún hágyván őregbül, Lel-
kem ismérteji mindenap kö-
nyebül.

Ezer földött hat száz tizen-
hatod idő, Minden részeiben
szépen kedveskedő, Ezeket,
hogy irám fel-tettzett esz-
tendő, Vólt nékem örömmel-
bánatot-is szerző,

M A S.

Az idvőség ki-mulására.

EGekben lakozó szent-
séges Háromság, Kinek
nintsen semmi dolgában ha-
mifság, Kegyelmesfégedből
áll földi uraság, Tsak tenéked
szol-

szolgál mennyei fokaság.

A' fényes Nap és Hóld té-
ged tart Urának, Tündöklő
Planeták ismérnek Hadnagy-
nak, Sebes tenger habja szol-
gál mi vóltodnak, Engednek
a' szelek parantsolatidnak.

Királyok, Tsáfzárók, Böl-
tsek, Hatalmasfok, kitsinyek,
őregek, szegények s' gazda-
gok, Nap keletre, délre, Nap-
nyúgotra lakók, Tsak téged
imádnak e' földön bújdosók.

Aldást a' kemény föld ed-
gyedül tőled vár, Felféged-
ben bizik meg-szalláskor vég
vár, Reád veti szemét filemile
madár, Nálád nélkül mindent
követ siralmas kár.

Bizodaltnam vagyok né-
kem-is tsak benned, Remén-
fégem nintsen főhul te kivü-
led, Idegen helyekben mert

334 ISTENES

te vezérletted, Szarándok
szolgádat s' javaddal értet-
ted.

Gonosz ellenfegnek szivet
rettegéssel, Szemcít bé-fogád
sűrű sőtétésszel, Földre ta-
szítottad fenyegetésseddel,
Hogy nekem nem ártson fe-
gyverre élivel.

Rajtam érdem nélkül ki-
mutatád színed, Fiadhoz je-
lentvén hogy nagy te szerel-
med, Nem vészted szegényről
te két fényes szemed, Ha tel-
lyes létekből követ téged.

Jollehet e' testben nagyon
fok szükségem, Mellynek bé-
töltése csak nálad Istenem, De
e' könyörgésben kívált-kép-
pen lelkem, Egy dolgot kér
tőled halgass-meg kérésem.

Jól tudom határát földi é-
stemnek, El-végezted Uram

mint

ENEK. 335

mint több embereknek, Mu-
tandó orái napjai fejemnek,
Nálad nyilván vadnak tsele-
kedetimnek.

Járásokban idő, foha meg
nem álnak, Mint a' sebes vi-
zek szintén ugyan folynak,
Röpülő madárhoz ök hason-
littatnak, Kik nagy gyorsasá-
ggal ég alatt futósnak.

Hirtelen esztendők mint a'
füst és pára, Mint mezőben
szépen tündöklő viola, Avag'
újult fának veszendő árnye-
ka, Melly kevés ideig tart
minden jól láttya.

Virágnak széksége melly
hamar el-múlik, Gyenge fű-
nek színe rút földé változik,
Igy rövid életem ki mostan
tündöklök, Rövid idő múlva
itt nem találhatik.

A' kegyes természet nem

P 4

adta

adta vég házul, E' testet én-
nekem hanem tsak szállásul,
Rövid ideiglen való kis sáto-
rúl, Melly tábornak helyén
hirtelen meg-avul.

Mint a' vizen járó ha ki-
szall hajóról, El-jött úját né-
zi nem isméri partól, Ezen-
képpen lélek ki- menvén tes-
tsemből; Nem emlékezik-
meg többé ez életről.

Kérlek azért Uram ha el-jő
az óra, Mellyben e' világból
szolgádnak utára, Kelletik in-
dulni, nézz boldogságára, Vi-
selly lelkemnek- is gondot
oltalmára.

Engedgyed itillyem az ha-
lált ájtónak, Ki által kell men-
nem nekem nyomorútnak,
Pccententiára adgy időt bu-
sultnak, Vessm-le rút szen-
nyét én álnokságimnak.

Mond-

Mondgyam Sz. Fiaddal:
Kezedben ajánlom, Lelkemet
oh Attyám! vedd hozzád ki-
vánom, Házája szolgádnak
légyen Paraditsom, Kiben
mind örökké légyen mara-
dásom.

Ezt küldém Uramhoz szi-
vemből mennyekben, Kétse-
gem nints benne vette fűlei-
ben, E' földön látogat jókkal
életemben, Hóltom után vi-
szi lelkem seregében.

Magafatalás, áldás, adas-
fek, ditsófség, Mert egyedül
te vagy halhatatlan felség,
Mindenkor kezedben áll föl-
di kerektség.

M A S.

SZegény fejem Uram-
hoz ohajt, Töredelmes
szívet néki hajt, Oh Istenem,
melly fok vétkem, Mutass

P 5 né-

338 ISTENES

nékem, olly olajt, Hogy po-
kolbanne kiáltsak véghetet-
len jajt.

Köny-hullásban szemeim
estek, Eget földöt vétkeimél
festek, Ellenféggim fogyásom-
ra s' romlásomra mit lestek,
Oh halandók, s' földből va-
lók ti-is el-estek.

Bús szívemet, fúttya fok
vétek, Mint méreggel fel-for-
rot étek, Vétkeimtől felten
felek, tsak rettegek s' kefer-
gek, Ugy tettzik hogy rám
szakadnak a' magas égek.

Anyám mikor hozza világ-
ra, Ez bűnnel tölt árnyék ha-
zamra, Kis koromba az orá-
ba hogy nem tött bé a' sirba,
Bűnnek halma nem jött volta
apro tsontomra.

A' szép Nap-is homálban
jő fel, Gyárlo testem hogy

rák-

ENEKEK. 339

rakva bűnnek, Szerelmeddel
töröld-el, Bűneimből hadd
kelyek - fel hogy ne vesz-
szek-el.

En keferves meg-törődött
szű, olyan vagyok mint
meg-herwadtt fű, Istenemtől
élelztő szél hozzám vallyon
mikor jű, Reménségem segít-
ségem mert bizony tsak ű.

Emlkezze a' te Fiadra,
Vétkeimnek szép váltságára,
Melly nagy kinnal, siralom-
mal, ment jaj szóval halálra,
Bűneinkért döntözött vért a'
kereszt-fára.

Mély sebekkel teste virág-
zott, Két szép szeme siraftol
ázott, Mérget ivott, hogy
bajt vivott, értünk mikor
szomjuzott, Vétkeinkért
szép alutt vért sebérdől rá-
zott.

P6

Lám

Lám nem küldéd az igazakért, A' szép mezőn járó juhokért, De a' puszta kikel-vesztek s' el-tévedtek azokért, Válságunk volt, lám meg-is holt szabadságunkért.

Emlkezzél ez Fiad felől, Ne rekefsz-ki kegyelmed melől, En Uramat szent Fiadat hived közt vidd elől, Hogy bé-mennyek én-is ennek jobbeze felől.

M A S.

A' Gonosz természet meg-romlásáról, Tagainknak minden gyarlóságáról, Sokan irnak meg-fogyatkozásáról, Szóllunk nyelvnek ő rágalmazásáról. Szent irásban három gyilkosság vagyon, Szívben rejtett gyilkosság edgyik va-

gyon,

gyon, Nyelvel való öldöklés másik vagyon, Az harmadik a' fegyver miatt vagyon.

Nints ártalmasb az három öldöklésben, Mint ki nyelvel meg-öletik éltében, Minden napon holt-eleven szívében.

Bólts Salamon írja az ő könyvében, Nyelvek hogy vadnak Istennek kezében, Hálál az élet tselekedetiben, A' ki nyelvel meg-öletik éltiben

Jöllehet ez-kitsiny tag mi testünkben, De nagy dolgot tselekedik mindenben, fenki őtet nem tarthattya kötetben, Tsak ki fele Istent híven szívében.

A' nyelv által származik, a' gonoszság, Arútatás, hízkelkedés tsalárdság, Hír nevveltső silylesztő fok álnok-

P 7

ság,

342 ISTENES

ság, Atyafiak között sok haboruság.

Vagyunk immár most oly gonosz időben, Maradásunk nintsen tisztességünkben, Gonosz nyelvek miatt vagyunk infégben, Meg-öletnek jámborok és hirekben.

E' világból ki kell már annak múlni, Ki tisztességében akar maradni, Ha nem akar itt minden-nap kinlódni, Nyelvek miatt nagy gyakorta meg-halni.

Mert udvarát Uraknak? Királyoknak, Bé-töltette sereg, hazugoknak, Bótsületi nagy vagyon fondoroknak, Elő-menetelek nints jámboroknak.

Edes nyelvek mint méz hízelkedőknek, Alhatatóságok nints beszédcknek, Va-

gyon

ÉNEKEK. 343

gyon nagy mérge és kettős nyelveknek, Azért meg-lásd a' vizre ne vigyenek.

Vadnak olyyak kik ajánlyák magokat, Hízelled szókkal barátságokat, De ha ki-vehetik tőled titkodat, Meg-ölnék hiredben; hát őd magadat.

Tisztesség adásék az oly személynek, Ki zaborját talál az ő nyelvének, Nem akar engedni a' természetnek, Inkább akar engedni Istennek.

Es nem örül más szomorú esetés, Sem tudakozik más ember életén, Inkább örül másnak és tisztességén, Híren néven, minden jó szeren-tsején.

Még ha másról neki gonoszt mondándnak, El nem hízi, sőt ellene mondának,

Mert

344 ISTENES

Mert nem örül más nyomorúságának, Ez ám természetek a jámboroknak.

De te tzel tsap mire hogy nem nyughatol, Másnak min ártás azon gondolkodol, Nem gondold hogy nem jót szomjuhoz, Mert érte végre bizony pironkodik.

Lásd azért meg ne verjen az Isten, Tökéletlenségédért ugyanitten, Mert nem hagyja az igazakat Isten; Téged pedig el-vezet hamis hitedben.

Lám hallottad régi példabeszédben, A' ki másnak vermet es életében, Nem sok kerülheti-el cletében Maga nyaka szakad belé véletlen,

Laddé hitván ember mely nyomorúlt vagy, Nyelved miatt mely nagy változás-

ban

ÉNEKEK. 345

ban vagy, Jámborok közt mely utálatos te vagy, Mert a' szádban nyelvéd néked igen nagy.

Könyü a' szót szádból kibotsátanod, De azt nehéz az után hátra hinod, Mint szél olyan a' gonosz hír jól tudod, Illenek azért magad meg-tartanod.

Rágalmazó ismérd-meg te magadban, Mely nagy vétkek vadnak minden dolгодban, Ne ítél-meg más embert dolgaiban, Tsak magadat viselheffed jó módon.

Meg-botsáfs nyelves ha ellened vagyon, Mert te szódra nékem feddém vagjon, Ha haragszol bolondságodról vagyon, Ha jól meg-gondolod hasznodra vagyon.

Ha kegyelmes bíró vagy

te

te magadnak, Rettenetes íté-
letet tévz másnak, Nem gon-
dolod gonofzságát magad-
nak, Hogy bohéra vagy fe-
lebarátodnak.

Ott átkozott nyelvnek faj-
talansága, Miért vagy jam-
boroknak nyomorgatója,
Minden tisztességnek pusztí-
tója, Magadnak-is miért vag-
árulója?

A Kigyóknál vadaknál ke-
gyetlene vagy, ki ember rá-
gásban telhetetlen vagy, Ki
csak másnak bűne büntetője
vagy, Az Istennél jaj melly
utálatos vagy.

Ha teremő Istenedről te
nem félsz, Kárt és szegyent
te magadra nagyot vész, Szi-
dalmazást ortázást mert te
fel-vész, Kissebséget nyelved,
del magadon tévz.

Mert

Mert egyebek - is téged
meg-ítélnek, S' emberek mar-
dolojának bészélnék, Utála-
tos nevezettel illetnek, Ez lé-
szen jutálma ítéletednek.

Azért kérünk téged hatal-
mas Isten, Zabolázd-meg
nyelvünket itt e' földön,
Hogy ítéleted ne legyen fe-
jünkön, Kiért téged minden
ember ditsirjen.

M A S.

TEged Uram valamikor
lelkem kezd kiáltani, Ki-
áltásid s' ohajtásit ne nehéz-
teld hallani, Szent igéddel
mint jó irrel sebeit bé-kö-
tözni.

Szent Jehova, hives Atya
tudom nem vagy mostoha,
el-esteknek s' tévedteknek hi-
szem vagy kegyes Atya, En-

ge-

gemet-is tántorodtat végy-
fel jobbik válladra.

Életemnek mert el-fogy-
tak miként a' füst napjai,
Tsontaim-is meg-ásztanak
mint aszszú fa ágai, Bánatim-
nak nézd hól álnak nagy sok
számu feregi.

Pusztában mint magánla-
zó Pellikány olyan vagyok,
Bánatimnak őrvényében vi-
gasztalást nem hallok, Sőt ez
után őrvendetes napot én
nem várhatok.

Haragodnak kemény-vól-
tát már el nem viselhetem,
Hogy ha tettzik s' jómra e-
sik vedd kezedben én leikem,
Mert immáron mint fázaz
föld szintén olyanná löt-
tem.

Avagy olyan mind a' kert-
nek főlből fet-nőtt virági,

Kik

Kiktsak addig nap-világnak
mig fel-jönek erei, Nem ál-
hatnak sőt el-hulnak mert ég
ragyai.

Nem küldömben életemnek
kevés idején járek, Mert i-
dömnék a' miim látom javára
sem juhaték, Az Istennek ha-
ragjától tekints - meg mire
jutek.

Veled való fokot szálló ba-
rátidnak te ne hídgy, Mert
tsak addig pénz tart meddig
léfzen köztetek a' frigy, Ha
az kél, torkában kél, méreg-
gel tellyes mirigy.

Sok barátim s' ismérőim
engem addig kedveltek, Mig
dolgoim szerentséssen min-
denben nevednek, De hogy
veszék végső válét mindenk
énekelnek.

Mostan azért életemet mint
vét-

vétkefnek kiáltják, Hogy ha látnak ő szemeket csak reám sem fordítják, Sőt életem vas rostával kiméltelen rostállják.

A' buzának el kell dűlni kit minden felől szél ér, A' dió-fa kit gyakorta menyütd-kőverten vér, Noha szépen felágazik de sok időket nem ér.

Romlani kell életemnek - is kit irigiek szele vér, Itten lelkem meg-maradni Esau földén nem mér, Akkor leszen nyugalma ha Cánán földére ér.

Uraságod pedig néked soha meg nem változik, Nagy hatalmad erős karod meg nem erőtlenedik, Sion fala hitek akla általad ujittatik.

Sies hamar mert ideje, nézz kegyessen Sionra, Mert

hi-

hived könyves szemel néznek romlott fallára, Bár megfzánnyad s' tekints imár ennek bomlottságára.

M A S.

A' Musák szállási Nymphák kút forrása, Poéták Laureája, De a' mennyei kút, kire számos nép fút, nem Pegasus ásványa, Melly az én lelkemet, mint harmat zöld fűvet gyakorta meg-újítja.

Nagy örömem ezen, hogy Isten szép mezőn legelelteti lelkemet, maga lött vezérem, ki állhat ellenem, ő adgya nap fényemet, Vagyok szárnya alatt, tész fegyver nem árthat ugy élteti lelkemet.

Gyönyörű forrásra zuhogó tsorgásra mint pásztor nyáját viszi, Elmém szomja-

sá-

ságát bűnöm számos voltán
szép hives vízre küldi, Fe-
jem két vödrével, hangos fi-
leimmel igéjét meríteni-

Noha bánat gyötör; igen
nehezen tör; de meg-vidít
tya lelkem, Jó úton víz
hordoz, nem árthat a' go-
nosz bátorságos életem, Tit-
kos mordály lövést, mint jó-
földből tövüst, szépen ki-ir-
előttem.

Erre csak a' vízi hogy ter-
jedgyen izi szentfűges javá-
nak, Látom vezéremet, s
biztatom szívemet vigadván
ez nagy jónak, Utánna kell
mennem mindenütt követ-
nem nyomdokát az nagy-
Urnak.

Sárga halál révén? életem-
nek végen mikor költözöm
által? Ha betegséggel sujt

mé-

mételyével meg-sujt, még-is
hasznos ez ital, Nem félek a'
bűntől s r d d g i szerzettől,
mellettem a' szent Angyal.

Markodban vött vészszó
kivel a' bűnt ázód, engem rád
mosolyogtat, Mert mint ke-
gyes atya, ki fiát meg-sújt ya,
tudom hogy jóra oktat, Ha
ladd engedelmem meg-szá-
mod serelmem, le-térsz o-
storodat.

Irigyem meg-alélt, mert
csak testemmel élt, nintsen-
vidült ortzával, De én meg-
képültem b d - asztalnál ül-
nem, meg-kentél Balsamom-
mal, Most is tsűröm rakva
mint raj méhek héza, viga-
dok barátimmal.

Oltalmom sisakja, békefűg
százlója csak te kezdedben va-
gyon, Az te szent újaid, ki-

e

ket

ket ditsír Dávid, engem az
alá irjon, az örök életben,
holott végség nintsen, szent
Fiad sóldot adgyon.

En-is vitézkedem, de te
légy segítöm, hogy házat
meg - tarthassam, Mulandó
szépségért, aranyért ezüst-
ért soha ei ne árullyam, En
buzgó könyörgést, idvösle-
ges intést szent Dávidnál ta-
laltam.

M A S.

Jó szerencsés útért.

Jarulok az Urhoz, men-
Jnyei Atyámhoz, Mostan
szűkfegemben, Mert tudom
meg-halगत, ha szöm-is fel-
hathat eleiben mennyekben.
Eldtre meg-állok, bátorsá-
gal szóllok, az én könyörgé-
semben.

Oltalmam mindenkor meg-
szorulásomkor tsak ne vól-
tál énnékem, En édes Istenem,
kegyelmes vezérem, most-is
te légy énnékem, Mert tsak
te read néz, mikor indul szél-
vélz minden igyem énnékem.

Abrahám istene, életnek
kút-feje, ald-meg az én úta-
mat, Mert valahól járok,
vagy ülök vagy allok, read
biztam magamat, Hogy ha
te velem leléz, Egyes szem-
mel rám néz véghez víszem
dolgomat.

Ne bortsásd Ur Isten, lábo-
mat véletlen, veszedelmes
helyekre, Mert én gyarló va-
gyok, s' igazgataást várok
mind hegyekre völgyekre,
Mikor reménylégem, Meg-
fogy segítségem, tsak nézek
az egekre.

Nagy kietlen földön, kö-
sziklákön erdőn, te hordoz-
tal engemet, Hogy még ma-
dár sem vólt, én szívem he-
lyén vólt, mert biztatál en-
gemet, Most-is én Istenem,
melly úton kell mennem, ve-
zérély-el engemet.

Eliseust régen, Jordán vi-
zén éppen, egy páltzával el-
vivéd, Egy tűzes szekérben,
mikor illyést Egben, tsuda-
képpen fel-vivéd, Mofest e-
gességben, Mádián földében,
csak egyedül vezérléd.

Sőt a' nagy Abraham, szől-
gáját indítván, Mesopotá-
miában, Angyalodat adád,
vezérül botsatád, 6 melleje
útában, Raphael Angyallal a'
kis Tobiással edgyütt méne
Kagesben.

Fekete földökben, sötétes

kö-

ködökben, a' Nap ha el-rejte-
zik, Hideg nedvefféggel, szo-
morú esőkkel az ég ha veri-
tezik, Bús szívem enyhítsed,
lelkemet ébresztszed, ha el-
nem feletkezik.

Az én ellenségem, ha meg-
kerül engem, ne árthasson
énnékem, Labiad allasd-meg,
szívét-is enyhítsd-meg, hog'
ne rohannyon nékem, El-vé-
gezett dolgát, fordítsd-el
szándékát, hadd örüljön én
lelkem.

Reám törő népek, mint az
irott képek, nem arthatok tő
semmit, Irigyem mérgétől,
és fegyverétől nem rette-
gek én semmit, Igymet Iste-
nem fel-vótte énnékem, bé-
köté szívem sebet.

Kegyetlen ördögnek, mint
szalárd mesternek, távoztasd-

Q3

el

358 ISTENES

elhálóját, Borsáfd én Istenem
 Angyalodat velem, ki meg-
 győzze hatalmát, Sátánnak
 sulákját, minden tudoma-
 nyát meg-törje tsalárdságát.

A' Napnak fel-jöte, és mint
 alá-mente, légyen egésségem-
 re, járásom, kelésem, jövé-
 sem, menésem, essék tisztesse-
 gemre. Te Sz. nevednek-is
 Szent-edgy-házadnak-is lé-
 gyen ditsősségére.

Sok járásim után, fáradsá-
 gim után, nyúgodalmat ad-
 nekem, irgalmasságodnak,
 oltalmazásodnak, a d g y a
 gyümölsét nekem, Munká-
 imnak jutalmán, járásomnak
 hafznán, nyúgodgyék - me-
 én lelkem.

Légyen nagy ditsősség
 mennyei Urnak az Atya U
 Istennek, Légyen hálá-adás

ENEKEK. 359

Jesus Christusnak, és Sz. Lé-
 lek Istennek, Mondgyunk di-
 tsiretet a' Sz. Háromságnak
 sogy bizony Istenfégnek.

M A S.

MEg adgya még Isten
 örömet szívemnek, El-
 vélszi sulyságát vállamtól
 terhének, Ki-nyújtta vilá-
 gat sötétült szívemnek, hog'
 lássam szép voltát tsillagom
 fényének.

Mi nem azért sújtol hogy
 ugyan el-veessen, Es attyai-
 képpen soha ne szeressen, De
 hogy szeliditvén kezéhez té-
 rítsen, Az el-révedésből jó-
 útra vehessen.

Nem azért vagdallya ker-
 tész gyümölsétét, Sem az-
 ért meteli mivés szőlő fáját,
 Hogy maga kárával veszelesse

munkáját, De szépen mivel-
vén várhatta több hasznát.

Ha mindenkor volna földhő
nélkül Nap-fény, A' föld háta
lennie mint erős értz kemény,
Nem termene semmi gabona
vetemény, El - fogyna szi-
vükből idvösséges remény.

Sötétség murattya tsilla-
goknak fényét, Fényes Hóld-
nak éjjel nézhedd tündökle-
sét, Nappal emberektől tit-
kollya személyét természet-
nek itt-is láthadd bőltsefé-
gét.

Az jó vívész ségnek ellenség
próbája, Gályas mestereknek
szél vész Oskolája, Nyava-
lyában forog Orvos tudomá-
nyája, A' lelki jóságának ked-
ves ő igája.

Ki hinné az halált hogy é-
tetet adgyon, Mint a' Phoenix

ma-

madár sebes tűzben száll-
lyon, Testét meg-égetvén új-
szülést talállyon, Veszede-
lme után meg-újulást várjon.

A' ki izraelnek égből adott
Mannát, Főt hússal tartotta
meg-éhült taborát, Ki a' kö-
sziklából támaszta bő for-
rást, Isteni erőből a' vízből
bort formált.

Bizony el - fordittya ro-
lunk nagy haragját, El-vérszi
nyakunkról az felelmes szab-
lyát, Bé-tölti javával terem-
tett allattját, Meg-vigázztal
minket, adván szent malasz-
tyát.

Tanulságunk legyen az
Hattyú példája, Gonosz időn
örvend melyből az jót varja,
Mikorön közelget utolsó o-
rája, Szép ének szózáttal ő
halálát várja.

es

Mi-

Mikor vér az Isten akkor
fzeret minket, Hogy ha jó
fzerentsét ad elődben néked
Erőtlenségéder az erőstől fel-
tsed, Az Ur talentomat hogy
jó helybe költsed.

Azert mikor rajtad Isten-
nek ostora, Hittel remény-
gel légy mint egy köszikla,
Avagy ollyatén légy mint
Palma fáága, Ki fellyebb al-
lapik terhenek alatta.

Adgy hálát Istennek Job Pá-
triarkával, Vedd eszedben
magad Dávid Prophetával,
Könyörögj Istennek Manasses
Királlal, Meg-halgat az I-
sten ő Sz. Fia által.

Ditsőség, tisztesség, adaf-
sék az Urnak, Kit a' Sz. An-
gyalok tisztelnek, imádnak,
Hogy véget érhefsük sok

nya-

nyavalyáinknak, Gyakorla-
tossággal efedezünk annak.

M A S.

Fragmentum cuiusdam
Carmionis.

Nota: *Uram bened. &c.*

Vígtségom mint fordula
banatra, Allyon elő a' ki
ezt gondolhattya, Hogy illy
méltatlanság most fejem láf-
sa, No ám legyen az Urnak
akarattya.

Szomorúságosb dolgokat
éltemben, Nem szenvedtem e'
világra löttemben, En tárfo-
mon való kesergésemben.
Nem tudok mit tenai nagy
inségemben.

Fajdalmát szívemnek U-
ram enyhítsen, Előbbi örö-
mem viszsa térítsed, Vi-
galztaló lelked hozzám e

Q5

resz

364 ISTENÉS
csízed, Busultomban esell
bűnöm felejtse.

M A S.

GAzdag bő kegyelmű,
Kegyes természetű Sz,
Jehova Istenem, Kinek jó volt-
taból és nagy irgalmából
nyúgszik-meg remésem,
Vedd hozzád kérésem, es efe-
dezésem, Kit most néked
nyújt hitem.

Pœnitentiára s' idvösség
utára igyekező lelkemet, Az
jó remétséghez szent és igaz
hithez támaszkodó szive-
met, Uram JESUS segéld, Bű-
bánattul kéméld, világi éle-
temet.

El ne taszits tőled, sőt hajts
hozzáim füled bűzgó könyör-
gésemben, Tekints-le az ég-
ből, Királyi székedből hal-
gals-

ENEK. 365
gals-meg kérésemben, Téríts
rám kedvedet, gyújtsad ke-
gyelmedet, Segély illy szük-
ségemben.

Téstemet rútitó, Lelkemm
undokító vétkeimnek rútsá-
gát, Méregnél hátalosb, fe-
kétynél fajdalmasb, bűneim
poklofságát, Rólam el-tisztít-
tsad, tengerben taszítsad a-
zoknak undokságát.

Szent Fiadnak vére, lelkem-
nek bő bére azokat el-enyézf-
sze, Vétkeimért veszföböd,
haragos kezedet én r-ám ne
eresze, Sőt büntül tisztítván,
s' attul szabadítván, lelked
lelkem éleszsze.

Engemet eröddel, a' te sz.
Lelkeddel irgalmasságod
tartson, Hogy a' gonosz Sá-
tán, ki les hívek után, bűn
sárjában ne rántsion, De illy

bűnös fiad inkább hozzád hi-
jad, semmi gonosz ne bánt-
son.

Lám régen Dávidot hoz-
zád folyamodot kegyelmed-
ben fogadád, Péter Apósto-
nak, keresztfán látornak vét-
keket, meg - bocsátád, Több
sok bűnösöknek, hozzád
meg - térőknek, irgalmasá-
god nyújtád.

Igy mostan-is azért téged
kegyelmedért csak valaki ke-
ressen, Akarod meg - tértet-
és örök életét, csak tégedet
szeressen, Igireted szerin-
hozzám-is tekintvén, midom-
nem hatz el-vefz nem.

Imé még-is kérlek, ha meg-
nem terhellek Istenem kér-
semmel, Adgyad hogy fel-
lyek, s' téged tisztelylek
tiszta teilyes éltemmel, Gy
löl-

lölhessem vétkem mint halá-
los mérgem minden tetsé-
gemmel.

Múlándó világban itt a'
nyavalyában meg tartod é-
teremet, Magadnak bizlá-
lyad tőled ki - jött lelkemet,
Feltetéb se kifizsd, inkább
meg - erőfisd, Uram gyenge
hitemet.

Reménlett országod, örök
boldogságod hogy így én
meg - nyerhessem, Sok Sz. An-
gyaliddal, boldog fiaiddal
hol szinedet nézhessem örök-
kéő vélek engedgyed Sz Lé-
lek nevedet dicsirhessem.

En szerető Atyám, szent-
féges Jehovam, ezek fő - ki-
vántágim, Kiket engedgy-
nékem, Sz. Fiadért kérem lá-
tod én ohajtásim, Mert léz-
nek éltemben ezekért hitem-

ben gyakor szokásokodásim.

Ezer hat száz nyoltzadikban jutván esztendő forgás szerént, Bóldog-Afzony hóban Pápa városában Istenhez szive szerént, Edgy iffiú imádaft, ilyen szokásokodást, nyújta rhytmusok szerént.

M A S.

Nota: Légyen jó idő csak, &c.

EL-jő még az idő tsillagom fel-tamad, Kinek rejtésését szivem igen bánod, Napomnak-is fényét lelkem még meg-látod; Kinek szép világát ohajtással várod.

Mj nem azért sujtol Isten hogy el-veessen, Es mostoha kézzel soha ne szeressen, De hogy mint Dávidót jó útra vihessen, Es niints Ezechiást kezéhez vehessen.

Ezt

Ezt ne tsudáld tehát hogy így bánik veled, Hogy ő sz. ortzáját elfordittya tőled, Kemény ostorával hogy sa-nyargat téged, Mert ugy érdemletre te sok gonosz vét-ke.

Rutnénak izetlen s' keferő vizével Orvosol ez ital Sál-lyá levelével, Tisztul az a-rány-is, tűznek erejével Igy Lelkem-is jobbal Isten vel-széjével.

Joab Hertzeg szűzzel jobb eszre fordula, ő fejedelméhez sietve járúla, Engem-is Istenhez fordit az nyavalya, Hog' hamar meg-térjek térszi ke-ressz langja.

Chét-hal nagy Báléna Sós tengerben lakik, A'kék Del-phin hal-is ugyan ottan bi-zik, Ez az édes vízben edgyik

sem

fem lakhatik, Igy á' mi lel-
künk-is kereszttel tartatik.

Vidul a' szép ravasz az er-
rös telután, Ujulnak a' mezők
kemény der el-múlván, Na-
punk-is fenyesseb felhők el-
távozyán, Igy éltünk-is job-
bul nyavalyaink után.

Sok-fele tsapások Dávidot
jobbiták, Manasses Királyt-
Istenhez fordíták, Szent Jób
Patriarchát égig magasztalá-
lak, ilyen hasznalattya'k ke-
resztnek ök látták.

Rósa etzet fejük forrosá-
gát óltya, Euphrasia vize sze-
münket tisztította, Az erös
Flastrom-is sebünket gyó-
gyította, Igy testin yava-
lyánk lelkünket jobbitta.

Erös szerzám szókra fené-
meg-fojtani, Keserű ital-is
gyomrot tisztítani, Igy a'

nya

nyavalyák-is szokták or-
vosolni, Lelkünket Istennek
és meg-újítani.

Cedeont az Isten tsépről
el-szólítá, Josephet tömlőt-
ből úraságra hozá, Dánielt
veremből am fel-magasztalá,
Juhász Dávidot - is Királyá
választá.

Igaz Lelki hartzból böl-
dőség származik, Gyözd-
delem után korona nyújtatik
Illyés-is tűz-által meny or-
szágban lakik, Illy drága
nagy jószág kereszttel adatik.

Vitéz Jóluenak fok hartz
ada földet, Tejjel mézzel fo-
lyó drága szép nemes helyt,
A' szegény méhek-is nagy
munkával mézet, gyűjtnek és
az után éfznek édesléget.

Szép kedves kenyerünk a'
tűzzel süttetik, Jó izü bo-
runk

runk-is, sa tóval nyomatik,
Savanyu vad gyümöls der-
rel édeledik, Így a' mi te-
stünk-is búval szelidedik.

Pyrites gyemánt kő verve
adgya tűzét, Mikor meg-tó-
retik mutattya erejét, Dió-fa
veréssel hulattya gyümöl-
tsét, Embernek - is keresz-
t hozza-meg szentségét.

Erdő Adamás kő vérrel
meg - szelidül, A' kemény
atzei - is refzelővel szépül,
Phönix madár tolla tűzzel
meg-fenyvesül, Így a' nyava-
lyakkal ember-is fel-éppül.

Csillagot szépségét val-
lyon s' ki láthatni, A' sűrű
sötétség ha nem ostromlaná,
Höld-is kedves fényét tőlünk
el-titkolná, A' sötét éj-ötet
ha környúl nem fogná.

Szintén így Sz. Jobnak bé-

ke-

keség-tűrését, Abrahám At-
tyáknak hitit reménseget.
Edgyiknek sem tudnók nagy
keresztvénségét, Ha nem
tudnok rajtok Isten kifirtését

Edes atyák tisztí hogy
velszdöt tartsanak, Kedves
magzattyokhoz hogy azzal
sújtsanak, Várott gyermek-
tséket jóra tanítsanak, Ily jó
vége vagyon ostromozásod-
nak.

Lám az Ur Isten-is meg-fa-
nyárgat téged, Mint jó Or-
vos Doctor úgy bánik te ve-
led, Hogy meg-gyogyithas-
sa nagy halálos sebed, Es
meg - jobbithasa te nyava-
lyás lelked.

Jonatásnak szeme mézzel
gyogyittaték, De vén Tobi-
ásnak méreggel nyittaték,
Mindenik ekkeppen meg-or-

ko-

vofoltaték, Szemek világa
 így Istentől adaték.

Ugyan azon formán bánik
 Isten velünk, Hól jóval hol-
 penig gonoszul lát bennünk,
 Hala-adó szível illik hát
 szenvednünk.

Sok nyavalya éri ki nem
 tud meg-térni, Istenét szívé-
 ből ki nem tudgya fejni, Vég-
 re-is affélet pokol fog el-
 nyelni, A' ki az Istennek nem
 akar engedni.

Eszünkben juthat hát Ca-
 innak példája, Gonosz Pha-
 rahonak ifzonyú romlása,
 Saul Királynak-is szörnnyű
 ki-mulása, Aráló Judásnak
 el-kárhozása.

De viszont Istennek a' ki
 kedvére jár, Ezt meg nem
 szédíti akar mi súlyos kár,
 Sőt a' méregből-is illy ember

mézet vár, Ki szép szeliden
 jár mint galamb szép madár.

Eltében a' Sz. Pál Sátán o-
 storozá, Iffú Timotheust I-
 sten oskoláza, János Apo-
 stolt-is keresztel tsápdosa.
 Több fok hiveit-is illy úton
 hordozá.

Bizony jónkra vadnak te-
 hát az nyavalyák, Mellyek
 kefervesen szívünköt fujtol-
 lyák Lelkünk fene sebet szé-
 pen orvosolják, Az örök é-
 letre lelkünket gyógyították.

A' Purgatorium e' vilá-
 gon vagyon, Jó Istenünk tü-
 ze bár itt fanyarítson, Mint
 ötvös aranyat minket itt
 tisztítson, S' pokolbéli tűze
 bűnünkért ne tartsion.

Téged óh Sz. Isten azért
 minden áldgyon, Job Patri-
 archával sziből halat ad-

gyon,

gyon, Draga orvos kezéd
 nálunk maradgyon, Erre
 minden kegyes ember Ament
 mondgyon.

M A S.

Könyörülő Sz. Istenhez
 Sies lelkem idvösítséghez,
 Kerefs orvost sebeidhez, Ha-
 lalos betegségednek, Vedd e-
 lejt hamar ennek, Sietvén le-
 stenedhez.

Jaj mert nagy gyakran el-
 esvén, Gyarlóságomból vét-
 kezvén, Ördög - is utánnam
 lesvén, Sebszedém halálosan,
 Mozoghatok már csak las-
 san, Haláltúl meg-ijedvén.

Reám magam nehéz tellek,
 Bolondságimért míg élek,
 Hogy sérülé benem lélek, Jaj
 jaj melly igen faj sebem, ho-
 vá légyen szegény fejem,
 Orvosságot hól vegyek.

A' szé-

A' szegény tékozló fiú-
 ként, bújdosván ki szenvede-
 ként, Hozá térek magam ün-
 ként, Atyámhoz ortza pi-
 rúlván, s' méltó-képpen pi-
 ronkodván, Megyek hízsem
 reám tekint.

Lám ó maga még régenten,
 bűnösökhöz hiyaltal ten, A-
 zért ahoz bizván már én,
 Imé nehéz nyavalyámban,
 én lelki pokloságomban, Fu-
 tok reád ó Sz. Isten.

Juhaid közzül én edgyik,
 El-hittem ama' századik, No-
 ha vagyok leg - hitvánbik,
 Kérlek Uram végy válladra,
 Vigy haza hamar oklodba,
 Lelkem hozzád vagyodik.

Erődből elevenülvén, Nyav-
 valyámból fel-épülvén, Sz.
 Lelkedtül meg - szépülvén,
 Adgyad Uram Sz. Angyalid,

R

Hadd

Uram Isten, Kin bátran járjak
míglén élek itten, Hogy jó s'
gonosz szerentse közt éppen
Juthassak Uram elődben nag'
szépén.

Légy gyámolitóm jó és
gonosz között, Melly már én
hozzám nagy gyakran érke-
zett, Engedelmedből hoz-
zám férkezett, Kifirtó - kép-
pen és belém ütközött.

Jó szerentsémben fel ne
fuvalkodgyam, Háborúim-
ban le ne nyomattassam, Sőt
mind á' kettőt én meg-bir-
hassam, Tsendesz békével lel-
kem meg-tarthassam.

Kivánom hogy tsak az
örvendgye lelkem, A' mi te
hozzád Uram vízzen engem,
Vízont tsak azon bánkod-
gyék szívem, A' mi te tőled
el-szakaszthat engem.

Igye-

Igyekezetem minden jóra
légyen, Senki kedvéjért go-
noszra ne térjen, Senkitől
lelkem semmit ne félyen,
Hanem tsak tőled, hogy ö-
rökké élylen.

Reád vigyázó szent és igaz
hitből, Hadd tselekedgyem
mindent szeretetből, Míglén
ki - vészed lelkem e' testből,
Kereskedhessem giráddal jó
szívből.

Adgyad Istenem hogy a'
málandókat, Uraihassam meg
te érted ez jókat, Mindenek
főldtt sőt jó-vóltodat, Szom-
juhozhaszá édes irgalmadat.

Legyenek nékem Sz. Pa-
rantsolatid, Etem és itom
áraga szép hagyásid, Elez-
szék lelkem vigasztalásid,
Mindenek főldtt biztató
mondásid.

R.3

In-

Indits - fet szivem a' Sz.
igasághoz, Kedveslenits-
meg minden vigasághoz, S'
nálad-nélkül való vidámság-
hoz, De kézzitfd lelkem örök
boldogsághoz.

Istennek áld-meg én hiva-
talomat, Tedd gyönyörűsége-
sű jó munkámat, Erte'd fel-
vállalt minden dolgomat,
Tedd szerentséssű s' áld-meg
gondaimat.

Munkaim közzm gyakran
búzosággal, Emeld-fel szí-
vem ahitatosággal, S' ma-
gadhöz foglald minden jó-
szággal, Szegény lelkemet
lásd illy boldogsággal.

Rút bűncimnek meg-sirá-
sára, Adgy vizet szememnek
áfsztatására Eletemnek meg-
jobbitására, Adgy szent ma-
lasztot igazulására.

Epits-

Epits-fel bennem amaz i-
gaságot, Adámban el-ve-
szett ártatlanságot, Teremts
én bennem új tisztaságot,
Virrafsz-fel reám illy irgal-
maságot.

Mint szomjú Szarvas ki-
ván hideg forrást, Mint Pu-
blicanus ohajt igazulást,
Ugy én-is bűnből fel-szaba-
dulást, Kivánok tőled illyen
boldogulást.

Vidullyak - meg minden
tséltapság nélkül, Gyorsab
legyek tisztben fáradság-
nélkül, Alázatosb kép-mu-
tatas nélkül, Es igaz-mondó
szin-mutatás-nélkül.

Ne győzessem-meg kétség-
ben-eleűstül, Adgyad fellye-
lek illyen veszély-nélkül, Re-
ménsegem vakmerőség-nél-

R. 4

kül,

kül, Légyen benned fel-fu-
valkodás-nélkül.

Kegyes szivből és kép u-
tálatos nélkül, Adgyad sze-
reflek mindent jó lélekből,
Inthessem vétéktől boszszú-
nélkül, Eppithessm ötet ke-
vélység nélkül.

Adgyad engedgyek ellen-
mondás-nélkül, Szent inté-
fidnek unakozás nélkül, Tsa-
pásidat zugolodás - nélkül,
Szenvedhessm békével s
boszszú-nélkül.

Job Pátriárcha békefeg-
tűrését, Közöld én velem bol-
dog reménfegét, Hogy tart-
hassam lelkem tsendefegét,
Ismérhessm - meg örök id-
vőfegét.

Adgy read vigyázó fzi-
vet Istenem, Adgy álhatatos
és tisztát én belem, Mellyet

gonofz kivánság én tölem.
Elne vonhasson semmi ki-
árterem.

Adgy olly értelmet melly
téged ismérjen, Olly serénf-
get melly téged keressen,
Olly bõltsefegget melly meg-
islellyen, Olly életet melly
nálad kedves légyen.

Igaz hit által te szent halá-
lodban, Részeltess engem ér-
demes kinodban, Ez által Sz.
Lelked javaiban, Végre meg-
szerzett nagy boldogságod-
ban.

M A S.

EN nyavalyás lelkem
serkeny - fel álmodbúl,
Vedd eszedben magad kefs
fajdalmodból, Fel-gyogyul-
ni siesz lelki nyavalyádból,
Ki-tisztulni bünöd rút po-
klofságából.

Mi nem kirsiny hidgyed
te lelki ferelemét, Meg-erted
jődn tsak Istentől értelméd,
Kérjed-is azt jódra, s' meg-
látod te vermed, Mellyből
jőhet read, Jaj! nagy vesze-
delmed.

Emlited-é lelkem rút gon-
dolatidat, Isten ellen való rút
kívánságidat, Karhozatra
méltó tantorodásidat, Mel-
lyen kesereghetz, érts bo-
londságidat.

Rút kevélyseg s' ebből
származott kérketség, Gyű-
lölség, versengés, pör patvár
irigység, Harag tartás, átko-
zott főivénység, Ektelem-
részség, mellyből fertel-
messég.

Jaj vagyon még több-is!
há győzнем számlalni, Kiket
ámmár kezdtem benne ta-
pasz-

pasztalni, Kiknek undoksá-
gát kezdtem utálni, S' kik-
től tellyes szivből kívánok
meg-válni.

Christusom kívüled nints
kihez járulnom, Illy beteg
vóltomban nints kítől gyo-
gyulnom, Nints illy feké-
lyemből ki által tisztutnom,
Veszélyes vermemből-is fel-
lzabadulnom.

Világnak fiai itt nem segít
hetnek, De sőt a' mint kezd-
tek veszélyben ejthetnek,
Meg-útván engem szegént
gyötörhetnek, Sémci mód-
gyára meg-keserithetnek.

Sérelmes vóltodban lel-
kem ezokáért, Eredgy Orvo-
sokhoz, s' mit adtz a' fla-
stromért? Mit adhatná in-
káb illy orvofságodért? S; e-

gény effel térdre meg-gyógyuláfodért.

Reá fogadást tégy hogy ha meg-gyúlhatz, Hogy te szánt-szándékkal vétkekre meg-gyulatz, Sőt indulatidban hogy hamar meg-fulatz. Új betegségekre, új okokat nem adtz.

Ebben tsak az Isten lehet jó gyámolod Lelke erejével lehet kéz oltalmod, Azért az Ur Christus menyben-is szószóllód, Nyerjen erőt néked édes hű páíztorod.

Gyújts-meg szövétnékét áldott szent igédnek, En bennem virrazd-fel napját kegyelmednek, Igaz útát mutass nekem szegényednek, Járhassak kedvére te szent Felségednek.

Imé szegény fejem te elődben

ben hoztam, Mert sok bűndök alatt ugyan meg horgattam, kik miatt kétséggel sokszor tufakodtam, Mint a' Publicanus szivemben kínlodtam.

Várlak Uram azért remékedő szível, Miként a' vigyázó virradást vár éjel, Hozd-fel szép napodat nekem-is jó reggel, Hogy szolgálhassalak ferényebb elmével.

Samaritánus-ként borral s' olajoddal, Gyogyíts sebémet irgalmassággoddal, Tégy jól velem kérlek illy bolygó juhoddal, Kiért ditsirjelek nagy háfa-adással.

Ditsirteffel Atya Isten magságban, Mi Urunk Christussal mind egy méltóságban, Es a' szent Lélekkel mind edgy hatalomban, Három-

ság edgy Isten áld-meg dol-
gainkban.

M A S.

EGykor egy vén jámbor
talál egy iffiúra, Tekint-
vén ő reá mint édes fiára,
Kérdé hogy ki volna Attya
és az ő Ura?

Mond ő: nékem Atyám s'
fő Uram az Isten, Az után az
szülem ki fel-tartott engem,
Te-is szép vén jámbor At-
tyám lehetz itten.

Erre való képest monda a'
vén ember: Jól felelél fiam,
Illy jó szód fokot ér, Vigyen
jóra azért Urunkból folyt sz-
vér.

Rövid szóval fiam intlek
illy Atyákat, Meg - bõtsúly
és halgasd drága mondáfo-
kat, Kövéssel serényen hafz-
nos tanátsokat,

Illy

Illy szavát az iffiú halvám
az embernek, Monda: édes
Atyám örülök én ennek, s'
kérlek tégy eleget hát ez kér-
désfemnek.

Tsak ezt mond-meg né-
kem, e' kerék világon, Mel-
lyen által éltél, s' jár sz imár
istápon, Mi módot kell né-
kem jól mennem ez úton?

Végső-hátarához fiam éle-
temnek, Im nem megszűz va-
gyok s' látod vén fejemnek,
Fejérféget s' egyéb nyava-
lyáját ennek.

Sokszor fiam higyed én
el-tántorodtam, Imide s' am-
oda sokszor hanyatlottam,
Jakob ként fok búval eddig
vándorlottam.

Kerek forma ugyan látod
Im e' világ, De igen darabos
ennek úta lok ág, meg-sújt és

így

igy ember jobbra nehezé hág,

Jó tanátsom azért im ez
rövideden, Isten igéjéhez ne
legy tsak idegen, Utad vége-
zdik el-higyed nag' szépen.

Reád dühösködő világnak
habjain, Az ördögöknek-is ő
mérges nyilain, Altal me-
hetz bátran félelmes útain.

Az Abraham, Isák, Jákob-
nak Istene, Pufztában Sidók-
nak ki vala vezére, Te lábaid-
nak-is léssen vezetőie.

Lámpás gyaóánt fiam en-
nek Sz. igéjét, Tarts előtted,
kövesd útadban intéfét, Ugy
el-éred ofztán Cánának szép
földét.

Illy tanátsát iffiak vegyék
ez embernek, Valakik kíván-
nyák áldását Istennek, Hogy
leheffen bóldog vége életem-
nek.

MAS.

M A S.

NE hagy Ur Isten két-
lek el-vesznem bűnöm-
ben, Sőt légy kegyelmes és
engedelmes énnékem, Te sz.
Fiadnak Jesus Christusnak,
Szent haláláért fogadásáért,
Mert ha meg nem ízánfz, e-
lőled el-hánfz, jaj nékem.

Tsalárdóságomért, álmok-
ságomért olly óra, Nints
melyben szivem tellyes éle-
tem halálra, Hogy nem ret-
tegne és nem reszketne, hogy
bűnöm halma gondolatimra
Omlik mint egy hegy, kin
szivem tsak nyeg ohajtva.

Légy meg-szánoja, szaba-
ditója árvádnak, Hozzád ki-
áltó kegyelem váró fiadnak,
Oltalmazója erős hadnagya,
légy szolgálódnak bűnös fia-
nak,

nak, Nagy zokogással, tége-
szép szóval áldónak.

Végy-bé kedvedben és ke-
gyelmedben Sz. Atyám Min-
a' Dávidot Péter szolgáló
Jehová, Te Sz. Fiadnak JE-
sus Christusnak halálát néz-
vén kit értem - is tén, Telle-
szakadván, S;ent vére hulván
kereszt-fán.

Drága intésed, ritkán töb-
vényed szivemben, Erzet-
tem Uram, kiért várom rám
szüntelen, Istenfegednek mint
Teremtőmnek haragját, fel-
vén gyakran s' rettegvén,
Melly harám omlik jaj mint
el-bomlik életem.

Meg-szabadító kegyelem
adó bölts Isten, Alázatossan
bizodalmassan szüntelen, ad-
gyad el-nyernem, Felleged-
kérem, Szent orfvágodat,
néz-

nézvén ortzádat, Mert rom-
lásomra, vagy on nagy búm-
ra e' világ.

Tsillagok szerzős, Nap,
Höld építő szent Isten, Lé-
gyen Ditsősség és nagy tisz-
tesseg mindenben, Istenfe-
gednek mint Teremtőmnek,
Ki uralkodot földön és men-
nyen az nagy tengeren erős-
sen.

M A S.

Jaj tenéked ki praédálsz.
Esa. 33, 1.

Praédának ki örül er-
szénye meg-örül, Mert
Istennek átka forgodik a' kö-
rül, A' korbórtó ember bi-
zony meg-széggyenül, Roszul
gyült szerdekje roszul if-
mét el-dül.

Edgy rüt féreg terem pra-
dának gyomrában Kinck jaj
a'

a' neve a' Sz. Bibliában, So-
kárt tész e' fereg ember Jób
szágában, Minden jó szeren-
tsét meg-fojt marhajában.

Tsuda mely édesnek tet-
szik az más java, Kit magá-
nak foglal ember húzva von-
va, De bizony illy mézből
mérég leszén folyva, Melly
embert meg-gyaláz minden-
estül fogva.

Ennek igaz voltat Sándor
bizonittya, Kinek sok pra-
dából mérég lón itala, Es
nagy birodalma sok - fele
fel - eszla, Szintén mint a'
Troja gonoszul el-bomla.

Lest hány a' büntetés a'
gyors hamisságnak, Többsik
nyakában minden gonossá-
gnak, Késneké valamit? adgy
helyt igazságnak, Idvösséges
útát kövesd Zacheusnak.

Isten-

Istennek haragja sem siet
sem feled, Nem siet hogy
meg-térj és jól tegyen veled
De ha nem térsz, sem mit bü-
nödben nem feled, Sőt kegye-
lem nélkül tűz módon rád
gerjed.

Jonás időt hamar Ninive
meg-tére, Istennek - is rólok
haragja el-tére, De hogy Je-
rusalem sokara sem tére, Ez-
ért mind el-nyelé ötet faját
vére.

Magyar kérlek téged hadd
el az pra-dalást, Országunk-
ban való szörnyű nyuzást,
fosztást, Szegény neimzetün-
kön való nagy koborlást,
Hogy nyújtsón az Isten reád
bő-áldomást.

Régi Mátyás Király hog'
ha fel-kehetne, Es szép sze-
meivel ha reánk nézhetne,

Mint

Mint a' sebes eső rajtunk
könyvezhetne, Es sok gon-
nosz tévőt méltán büntet-
hetne.

El-költ az igazság meg-
holt Mátyás Király, Kegye-
lten csak te fejünk fölibe-
állly, Sok gonofságinkert
minket meg ne utály, Sőt Fi-
ad kedvéjert erőddelel mel-
lénk szály.

Ezer hat száz után har-
mintz edgyedikben, Mikor
Magyar Madgyart praedalma
frigyecken, Iram ezt nagy
bűmban mint egy kék m-
rignyben, Isten jobbitson-
meg miaket illy igyünkben.

M A S.

PAissa szegény fejemi-
nek, En istenem légy él-
remnek, Bátoritója szivem-
nek, S' vigasztalója telkem-
nek,

Oh én lelkem ély Jésus-
ban ély

Engem azért fohaszko-
bót, Szivből hozzád folya-
modót, Végy kegyelmedben
ély juhót, Onts-ki menyből
ream sok jót, Oh én lel:

Lám igirted irgalmadat,
Szent igédben jó voltodat,
Azért küldéd szent Fjádát,
Hogy velünk közlöd maga-
dat, Oh én lelkem:

En bűnömnek fokságát, Ne
nézd Uram álnokságát, Vedd
el inkább sok rútságát, Es tö-
röld-el poklóságát, Oh én
lelkem:

Tsuda melly igen ohaj-
tya, irgalmáságodat várja,
En istenem szomjuhozza,
S' szegény lelkem ugy kév. n-
aya, Oh én lel:

Igy szólván: Nem aka-

rom én, Hogy egy bűnös-
el-vefzzen, Sőt inkább hoz-
zám meg-térjen, Es örökre
velem élyen, Oh én lel-
kem:

Igy tselekedél Dáviddal
és Sz. Péter Apostollal, A
postollal, A' szegény Magda-
lénával, Es több bűnös fiad-
dal, Oh én lel:

Mikor bűnökért sirnának,
Szívek szerint bánkodnának,
Kegyelmet tőled várnának,
ők jó valászfaljarának, Oh
én lel:

Reménségek nem tsalaték,
Irgalmafságod nyújtaték,
Bűnöst nem utálsz meg-tet-
ték, Kik meg-térnek bizo-
nyodék, Oh én lel:

Engemet-is ugy kegyessen
Végy kedvedben szerelmef-
sen, Bűnben ne hadgy feké-
lyes

lyessen, Sőt tisztíts-meg ke-
gyelmessen, Oh én lel:

Kegyelmes menybéli Ki-
rály, Kérlek engem meg ne
utály, Sőt táboroddal mel-
lém szály, Es erőddel kőr-
nyülem ály, Oh én lelkem:

Irigy ördög ne árthasson,
Hogy kifirtet ne bánthasson,
Csak hozzám se járúlthasson,
Es bűnökre ne hajthasson,
Oh én lelkem:

Repűly s' örül azért lel-
kem, indúltyon hozzád bú-
szívem, Hála-adást mutat hi-
tem, Néked mig, léfzen él-
tem, Oh én:

Az Ur Jesus áldozattya,
Lelkemnek nemes záloga,
Bajtam légyen fel-költ Nap-
ta, Es tőled meg-nyerje s' ad-
nya, Oh én lel:

Aldott a' te neved légyen,
S Szent

Szent Lelked minket segél-
lyen, Minden jóra vezérel-
lyen, Erre minden mondgya
Amen, Oh én lelkem ély Je-
fusbán ély.

MAS. S. K.

Nota: Téged Uram valamik.

Bűn testéből s' töm-
lőztéből ki szabadt meg-
engem, Melynek mérget sú-
lyos terhét éjel nappal ke-
fergem, Jaj mit tegyek s' U-
ram medgyek édes szép re-
ménységem.

A' bűn alá mint terh alá
adattatott vagyok, Mert a
törvény lelki de én testi
vétkeim nagyok, Kiket be-
nem én Istenem, refzketne
minden tagok.

Lelkem ellen kimilletle-
testem is túsakodik, Lelkem
főmra test gonofzra s' ár-
tal-

talmára vágyodik, Két baj
kötött meg-ütökötött szívem
csak fopánkodik.

Velem jár két testem míg
élnoha rosz ellenfelegem, Oly
hasonló mint edgy vad ló
fokszor el-ragad engem,
Mert ha kedvét téfzem el-vét
csak nyomát-is rettegem.

Mit kést tennem bűnös te-
stem tölem el nem vethetem,
Ha hizlalom bűvát vallom
még-is meg nem ölhetem,
Mert természet ez az élet
melléje kötött engem.

Világ java s' ékes szava
mosolyogván fenyeget, A-
maz mérge lelki fereg bűn
tetélre éhfeget, Hárominség
ily ellenség vallyon s' kit
nem szédelget.

Mint meg-fáradt magán
szakadt bolygó juh olyan

vagyok, Mint a' Sárkány
vad Oroszlány torkában si-
vok rivok, Jaj ki leszen ki-ki
vérszen Uramhoz miglen ju-
tok!

Lelke! Ura fő Páfztora ke-
resd-fel juhotskádat, Ki el-
veszett bünre lépett hozd
vizfsza te szóigádat, Mosd-
ei szennyét, Kösd-bé sebé-
hadd halgassa szent szódat.

Mire való hangitsáo en-
gemet hívó szép szód, Ki a'
bündöst nem érdemest kegyel-
med mellé vonfszod, Vigafsz-
talód hól meg-sujtod mikor
jobnak áránzod.

Bünt meg - dállya föllyöl
mállya irgalmasságod árja,
Meg-téréfre új életre a' bü-
nös embert várja, Békesse-
nek s' kegyességnék tárházat
bé nem zárja.

Te-

Tekints azért Szent Fiad-
ért rám kegyes szemeiddel,
Christusomért én Uramért
bűneimet töröld-el.

Engem szegényt bűnös e-
dényt ha kegyelmedben bé-
véfsz, Mint jó Atya-áaira kö-
nyörülő szivel néz, Bűn-
söknek kik meg-térnek ezzel
nagy reménség lesz.

En meg-adtam Uram ma-
gam kötözz-meg Sz. Lelked-
del, Bűnök táján rút pusztá-
ján ne tévelyegjek széllyel,
Hogy végtére még időre ne
térjek-meg veszéllyel.

Bár meg - kimély magad
fegély hogy testemet fezi-
tsem, Világ, ördög, melly
mint rút dög, ellen magam
késztsem, Mint jó bajnak ö-
rökjajnak fegyverét el-téri-
tsem.

R 3

Ha

Ha velem lész ő erős kész
ellenfelegem hátat ad, Mert el
nem dül meg sem szédül ki
magát bizza read, Sőt rea
száll mellynálad áll menyei
szent Coronád.

Szent vagy Uram szent
vagy Uram szent vagy és di-
tsósséges, Mérhetetlens' veg-
hetetlen jó-vóltod és mély-
féges, Adgyad nekem hogy
életem lehessen idvősséges.

M A S.

Könyvem forrási, áradá-
si indúllátok, Nyolzo-
lyámat ásztafsátok, Kezek,
lábak, Minden tagok bűnei-
met sirafsátok.

Mardosó fereg, Bűn mint
méreg, epezt s' győdtör, Le-
kem testem közt van nagy
pör, Edgyik a' másik ellen tör
Sebten íebhet mint éles tör.

Mint

Mint földnek pora olly
szapora bűnöm árja, Mint
tengernek sűrű habja, Szél-
vész mikor meg-indittyá,
lelkem tsak el nem burittyá.

Oh én hamu s' por, kit
majd el-szór ízélyel a' szél,
miért szívem olly mint atzél
istenből nem retteg s' fél, ha
majd torkában két.

Mint szárnyon járó bár
mint Ráro el-repüllyek, ten-
ger mélyében merüllyek, bár
mindent távoly kerüllyek,
kösziklák közt félén üllyek.

Nints hová mennem én I-
stenem szined elől, Nyugo-
dalmat lelkem nem löl, mert
rám vigyász minden fetől,
rajtam szemed kívül belől.

Jöve! Ur JESUS tölem ne
fúls kegyelmeddel, félelmet
szívemnek vedd-el, s' győ-

R 4

gyits

gyíts sebem sebeddel tífz
íts-meg piros véreddel.

Sebeid mélye, szegek helye
mint erős vár, minden
bűnöst magához vár, én-
abban rejtezem már ug' nem
követ végetlen kár.

Szent tested vére, lelke
bére, s' gyógyító ír, Fülemben
zengő boldog hír, idvöl-
féget az által bír, a' ki téged
azért ditsir.

Végylát kedvedben, sze-
relmedben szent Jehova, Ki-
ből ki ne essen soha, Ha meg-
bántalak valaha, ne légy hoz-
záram mint mostoha.

Jó szerentsémnek, életem-
nek ránts zabláját, Ronts-el
szivemnek dorgallyát, tö-
röld-el jóknak akadallyát, ne
fussam e' világ javát.

Itt vágj, itt égess, itt ús,

itt

itt mész, itt őszitődzz, itt
fujts, öklődzz, itt köpölyözz,
Bátor kemény irral kötözz
csak örök életet szerözz.

M A S.

NE szállj pörben én ve-
lem oh én édes Istenem,
Mert nem igazul hát előtted
én lelkem, El-kárhoztathat
megem.

Mert én anyám méhében
fogontattam vétekbem, E' vi-
lágra löttem eredendő bün-
ben, Meg-fertezett vétekbem.

Néked bünöm meg-vallom
Mert én azzal tartozom, Te
botsáthatod-meg bizonyal
jól tudom, Segítségedt vá-
rom.

Az ördögnek kezéből bü-
neimnek töréből, Ments-ki
meg-érdemlett nagy vesze-
del-

R 5

del-

410 ISTENES

delmemből, tekints reám az
égből.

Sz. Fiad haláláért keserves
nagy könnyáért, Aldott Sz.
vérenek elki-folyásáért, Ke-
gyelmezz-meg mind ezért.

Az ő tisztaságért és ártat-
lanságért, Szent kezem való
sebeknek helyéjért, Tövis
Coronájáért.

En fertelemességemet és
nagy fok vétkemet, Kikkel
ferteztettem undokul kezem-
met, Rútítottam testemet.

Botsállad-meg Ur Isten oh
áldott Attya Isten, Kegye-
lemmel bővös irgalmas jó
Isten, Nagy törhető Sz. Isten.

A te áldott Sz. Lelked kér-
lek rólem el ne vedd, Sőt új-
jitsd-meg bennem hogy di-
rsirjem neved, Szólghatlak
zenéked.

Reád

ENEKEK. 411

Reád biztam magamat te
visellyed gondomat, Igaz-
gald jó útra az én lábaimat,
Es minden szándékomat.

Vigasztald-meg szívemet
bűban epedt lelkemet, Ne
hánd szememre undok vét-
keimet, Es tselekedetimet.

Tsak tégedet ditsirlek mig
é' vitágon élek, Tudom nyu-
godalmat én te nálad lelek,
Mikor innét ki-kelek.

Már öröklé áldással és fel-
magasztalással, Aldott At-
tya Isten az te Sz. Fiaddal, Sz.
Lélek malasztyaival.

M A S.

M agasztallak én Iste-
nem Uram és Attyám,
Mert Attya gondod vagy ő
teremtőm reám, Sz. Lelke-
det Uram ővedzéd hozzám,

R 6

il-

Illik azért magasztalnom s'
neved áldanom.

A' ganéjból, porból, sár-
ból lám fel-emelél, Erdemem
kívül engem bűndst Uram-
tisztelél, Phiarahó átkátul, s'
tűzétül mentél, Irgalmason
tartál Uram el-is nem vesz-
tél.

Tapfolással, tombolással
vizsem ládádát, Vigaságod
nagy örömmel Sz. Tabláidat,
Meg-örizem Uram parantso-
latidat, Igyekezem meg-fo-
gadni hagyományidat.

Tharé fiát Abrahámot
meg-szabadítád, Az 8t Ki-
rályt hadaival kezébe adád,
Sodomából Lothot mentéd
s' ki-hozád, A' fok latrot tűz-
esővel égetéd s' rontád.

Holosernes meg-öleték
gyenge Judittul, s' nagy ha-

da

da meg-bódula az egy asz-
szonytul, Rethuliát mentéd
raból hadátul, Ily kegyelmes
gondod vagyó az igazakrúl.

Illyélt mikor a' Jezabel asz-
szonykergetné, A' fok hamis
Baál Papokért hogy meg-ö-
letné, Meg-akarád Uram sze-
gényt tartani, Egy fa alatt
Ángyaloddal adatál enni.

A' Danielt Dáriusnak ám
bé-vádolák, Nagy hamissan
a' tanársok hogy el-árulák,
Oroszlánok közzé ám bé ta-
szíták, Azoknak is parant-
solád, hogy ne bántának.

Sydrách, Mésach, Abde-
nágot hamis bálványért,
Nabugodonozor Király az
imádságért, Tűzes kemen-
tzebe igaságodért, Bé-ve-
tete de meg-örzed ditsire-
tedért.

R7

Tsu

Tsudálatos nagy örömet
s' vigaságozzon, Szabadítál
áruóktul nagy hatalmasson,
A' tengeren Uram engem szá-
razon, Altal hozál s' meg-
szállítál nyugodalmasson.

Zengedezd zimbalom szó
s' hegedű szó zeng, En al-
tam Panafusnak nagy hegye-
is reng, Lybanus havassan é-
neklésem tseng, Minden-felc-
musikaim szólnak ugyan-
penig.

Eg teremtd, nap, hold szer-
ző tsillag építő, Te vagy U-
ram földnek szintén a' legel-
tető, Gonosztul őriző ke-
gyessen mentő, Mindeneket
rendi szerint el-is végező.

Méltó azért, méltó azért,
méltó ditsírní, őrvendezni,
vigadozni s' fel magasztal-
ni, Sz, nevedet Uram áldani

s' fel-

s' felni, szabadultnak nékem
Uram, hálákat adni.

Enekellyen a' virgína, ci-
tera, hárfá, Nagy organa,
Trombitáknak harfógo sza-
va, Mert az Ur Istennek ez a-
karattya, Minden által kit
teremtett hogy őtet áldgya.

Keserűség s' bánat után vi-
gaságot ad, Rágalmazó nyel-
vek ellen vigyáz te reád, Sze-
gény lelkem. Ura, imhol jő
hozzád, A' Királyok és Tsá-
szarok Urát majd meg-ládd.

Igassággal s' vétek nélkül
való szállással, őtet várjuk és
ki-menyünk hozzá lant szó-
val, Mi szívünknek tiszta ál-
dozattyaival, A' Gloria és Ho-
Janna övé Fiával.

M A S.

Miként Egyiptusban
edgy Pellikan madár
Nem

Nem tudgya mi legyen a
mennyei udvár, Kiben az id-
vősség érdemünk nélkül jár,
Az Ur JESUS Christus abban
igaz Sáfár.

Noha az Ur Isten e' men-
nyei kintsét, Nem adta ő né-
ki amaz okos lelkét, Sem az
idvősségre vezérő szent Lel-
ket, Mert csak az embernek
adta mind ezeket.

Még is keservesen. Izrael
Pásztorát, Hangitsálván ál-
dgya menynek földnek Urát,
Hogy háládatlanság ne illet-
né dolgát, Elteti táplállya te-
remtett állyattját.

Fiainak madár eledelt ke-
resni, Mindenben ő nekik se-
gítéssel lenni, Igyekezik
Izegény gondgyokat viselni
Gyakran ő fészketől meszt
kell távozni.

De

De míg fiaihoz meg-tér e-
ledellel, Alig varja lássa mé-
gyen nagy örömmel, Gyenge
fiainak legyen segítséggel,
Hát mind edgyig régen meg-
hóltak méreggel.

Mert egy mérges kigyó
bé-ment nagy véletlen, Pelikán
fiát sebhete fészekben,
Méreggel edgyenként meg-
ölé helyekben, Ki miatt halá-
lok esék nagy véletlen.

Látván ő fiait mind halva
fekünni, Nem tudá mit tén-
ni kezdé keseregni, Szerzett
eledelét hová kellyen tenni,
Meg-hóltak fiai kinek ad-
gyon enni.

Bevában Pelikán az ő ma-
ga mellyét, El-kezdé szaggat-
ni hogy botsátaná vérét, Vé-
rével öntözné ő meg-hólt fi-
ait, Fel-elevenité s' így adná
meg éltét.

Az

Az Ur Jēsus Christus szin-
tén ezenképpen, Adámot el-
Evát teremté nagy szépen.
Paraditsomban a' nagy fe-
nyességben, Bé-áltette vala
szép gyönyörűségben.

Pokolbéli őrdög nagy hi-
telenességgel, Ki terhelvén va-
gyon ezer mesterességgel, An-
tyánkat, annyánkat meg-öle-
a' bűnnel, őrdök kárhozatnak
iszonyú mérgével.

De a' Jēsus Christus min-
igaz Pellikán, Fiaért halál-
szenvede kereszt-fán, Az ő
szent vérével minket moso-
gatván, Fel-clevenité magát
meg-áldozván.

Adgyunk halát azért a' Je-
sus Christusnak, Ki meg-sza-
badíta torkából halálnak,
Mérget-is el-rontá az álnok

gígyónak, Ki meg-ölte vala
ait Adámnak.

Hát emlekezzél-meg ki e-
zeket hallod, Hogy a' régi
Kigyó az első Adámot, Egy
almával veszté e' széles vilá-
got, Ki miatt fiai valának
mind rabok.

M A S.

V Arom Uram Isten fe-
jemre keövedet, hozd-ei-
fiettséggel hajts-le az egeket,
szály-le vidámits-meg bána-
tos szíyemet, ki bűnei miatt
szenved nagy gyötrelmet.

Szűkölködik lelkem te ke-
gyelmed nélkül, mint a'
szomjú szarvas hideg forrás
nélkül, erőtlen én erőm fege-
delmed nélkül, jól tudom
nem vagyok gonosz vétek
nélkül.

Bizonyyal ismértem testem
gyár.

gyárlóságát, meg-nehezíte-
vén lelkemnek fájdalmát, k-
éért szegény fejem meg-alá-
ta magát Felfegedtől kéri
bűne botsánattját.

Annyira rettegi Felfeged
haragját, nem mér bátor-
kodni úgy szegyenli magát,
hogy gyárlóságából meny-
nek földnek Urát, meg-tar-
totta értvén háládatlanságát

Le-függesztvén nézi föld-
nek apró porát, ahoz hason-
lónak ismérí ő magát, azért
Felfegedet véle jól tött Urát,
erőssen rettegi, látván hamis
vóltát.

Igen nagy gyakorta akar
meg-követni, te Sz. Felfeged-
del szövesseget vetni, de bü-
nei miatt nem mér szemben
lenni, félvén haragodat ta-
lám meg-emészti.

Nyil-

Nyilván most ismérém kö-
nyű a' bűnt tenni, mint a' ne-
hez könek tengerben merülni
de nehéz belőle szárazon ki-
jöni, valakit Ur Isten meg-a-
karfz büntetni.

Teljes bö kegyelmű ir-
galmas Isten vagy, bűnben
neverőkhöz te rettenetes
vagy, de a' meg-térőknek ke-
gyelmes Attyok vagy, Sz.
Fiadért kérlek engemet-is ne
hadgy.

Vond-meg ostorodat kit
reám botsáttál törd-el a'
veszszöket mellyekkel suj-
toltál, szerelmes Sz. Atyám
mikor haragudtál, mellyel
bűneimből hozzád fel-indi-
tál.

Hála legyen néked hogy
meg-látogattál, a' felelem ál-
tal próbálni akartál, mellyel

OR-

országodra nagy útat nyitottál, halál árnyékából úgyan ki-ragadtál.

Az én életemet tenéked szentelem te segítségedből csak jó tselekefzem, irgalmaságodat mindénnek hirdetem, miglen futásomat földön el-végezem.

Ditsirteffel menyben örök Attya Isten, a' te szent Fiaddal egyenlő felfegben, és a' szent Lélekkel áldgy-meg ké-résünkben, hogy mi hőltünk után mehefsünk eisdben.

M A S.

AZ Ur Isten nekem é-des táplálóm, minden-dolgaimban csak ő az én igazgatóm, nem hagy engemet tellyességgel meg-nyomorodnom, életemben nem hág' engem meg-romlanom.

Sok-

Sokszor történt nekem háborúságom, hamissak miatt sokszor esett bujdosásom, de mindenkor jó helyen lóttam meg-nyúgovásom jámboroktól meg-vólt az én táplálásom.

Tsak az Isten én lelkemnek vezére, a' gonosztól én életemnek el-terítője, az ő áldot szent nevének nagy ditsire, az igazságnak ősvényén vívelője.

Nem rettegek semmi vezedelemtől, még az halálnak-is ő nagy kegyetlenségétől, mert oltalmaz az én Uram mindenektől, velem vagyok meg-ment minden életlenségétől.

Ő énékem meg-öriző Pásztorom, noha tőle bűnömért néha oltoroztatom, de vi-

szon-

szontag kegyes-képpen meg
vigasztaltatom, mint At-
tyamtól soha el nem hagyat-
tom.

Drága szép ajándékokkal
meg-lattál, tisztességgel én
Istennem meg-ajándékoztál,
noha bízizontod ellensé-
gimet te azokkal, de tartod
az én lelkemet vigasággal.

Azon Kérlek én Istennem té-
gedet, Környékezd meg te
kedveddel az én életemet, az
én irgalmasságod bizhassá
én szívemet, te jó-vóltod
birja az én életemet.

Hogy tsak néked élhessek
e' világon, vigy engemet ö-
römré Uram a' más világon,
mert nints tökéletes böl-
dőség itt e' világon, tsak te
vagy Ur Isten az én vigasá-
gom.

Ez

Ez ditsiretet a' Sz. Dávid
nekle, mikor Isten ötet habo-
süiből ki-menté, és a' Soltár
könyvben versekben így
melyhez teté, békeleséjért az
Ur Isten ditsiré.

M A S.

*Az Istennek Attyáigond-
viseléséről.*

Mire bánkodom oh te
én szívem, töröd maga-
dat illy igen, Im a' testi jók-
ért? Bizzál tsak az Ur Isten-
be, Ki uralkodik men yekben.
A' nagy Ur Isten nem hágy
tégedet, Tudgya ő minden
szükségedet, mind e' világ
övé, azért minden szüksé-
gededben, Bizzál tsak az Ur
Istenben.

En Uram és én Istennem te
vagy, Szegény szolgálodat en-

T

gc-

gemet ne hadgy, Oh én édes
Attyám, én te szegény fiad
vagyok, Senkiben bizni nem
tudok.

A' gazdag bizik az ő kin-
tsében, De én bizom az Ur
Istenben, Noha szegény va-
gyok, Mert a' ki ő bene bizik,
Soha meg nem tsalátkozik.

Illyés Profétát vallyon ki
tartá, Mikor fokáig eső nem
vala, a' drága időben, Edgy
őszvegyszonyhoz mené,
Ki néki gondgyát viselé.

Edgy fa alatt hog' el-alult
vala, Edgy Angyal ő hozzá
jött vala, mellyel hegyven
nap meg-éré, Míg fel-mené
Horep hegyére.

A' Danieltől sem felelté-
zék, Mikor verembe ő be-
veteték, Az Orozslányoknak:
De nékie ételt küldé, szolgá-
jától Habakuktól.

Joseff Egyiptomban el-
adatek, Ott a' Királytól fog-
va tartatek, ő jámborsága-
ért, De őt Isten el ki-menté,
Egyiptomban Urra tévé.

Nem hagy a' kegyelmes
Ur Isten, Amaz három istét
hog' meg-égjen, Tűzts ke-
mentzében, De őket éppen
meg tartá, és onnan ki-fza-
basítá.

Oh Isten most - is ugyan
azon vagy, Régi hatalmad
most-is ollyan nagy, Kérek
engem ne hadgy, Add-meg
lelki szűkségemet, és áld-meg
én életem-t.

Nem kérek, Uram én az
Gazdagságot, A' mi szűksé-
gem jól tudod, meri minde-
neket látz, De fő-képpen ér-
te kérek, Uram, hogy te ve-
led legyek.

Minden a' mi t' világon

vagyon, Arany, ezüst, és egyéb marha, Aker mi legyen az, tsak egy kevés ideig tart, Es idvősséget nem adhat.

Nagy halát adok Uram tenéked, Hogy értenem adtad mind ezeket., A' te szent Ige dből, Hogy tsak végig meg-maradást, Es idvősséges ki-múlást,

M A S.

Az Házaságról.

AZ kiindúl hoszfú utra, fokát búful, De nem tudgya, ha járása, bújdosása, jóra léfzen, vagy fordul gonofzra.

Sokszor romol kárt gyakrán vall, Kedve homol, Pokol hirt hall, Mig vigággal, S' jó haszonnal, Vifzsa nem tér kivánt jutalommal.

A'

A' fok káron fir, bánkodik, az jó hatznon örül, ugrik, s' vígan lakik, kedvén nyugfzik, eizik, ifzik, semik nem bánkodik.

Igy van dolga a' ki gondlyát, házaságra adgya magát, az út lullyat, fok búdallyát, mig végre nem viheti szándékát.

Nem tudhattya nyer vagfveszté ha hasznonra fordulhaté, jó talalé, rofzfat vefzé kedve szerint ha úta fordulé.

Ki haszfzonnal s' ki jár kárral, ki Angyallal s' ki Sátánnal, bűn atyával szörnyű kárral, akad őszve telkének kárával.

A' kedves tars nyilván Angyal, ha jót találz elhetz azzal, kevés búval titka jaj-

T 3

jal

jal nem sohajtasz lelked faj-
dalmával.

Helyen vagyon minden
dolgod, nem lesz másen ki-
vántágod, éted, ited, vigá-
ságod, tökéletes vigság
minden dolgod.

Szemorkodgyál ám bár
néha, siránkozzal, s' akadgy
kárú, juls bár búra, szö-
nyű jajra, de az jó társ lesz
vidétáfordra.

Fénlő Gyémánthoz, Ru-
binthoz, Finum Aranyhoz,
Ezüsthöz, az jó aszszony
gyakor haszon, hasonlatos
a' drága gyöngyökhöz,

A' Tár-házának minden-
szine, udvarának ékessége,
szép tüköre, s' drága kintsége.
Az jó Aszszony Urának ó-
róme

Az jó Aszszony szép ka-
ro-

rona, ékes bizony mint Pál-
ma-fa, a' szép rósa, sem Vio-
la, nem ér vele Lilium illat-
lya.

A' férának szép czimere,
dolgainak kivánt vége, tiszt-
teffége s' hire neve, az jó asz-
szony segitffége s' élte.

Ne mond magad nyava-
nyáfnak, ne kiáltásd magad
búfnak, sőt bődognak s'
nagy gazdagnak, ha szerit
tötted az jó aszszonyok.

Elő vagyon mert minde-
de, kinek van jó felesége,
tisztteffége s' hire neve, ne-
vekedik ég alatt mindene.

Házát belől ha el-nézi,
minden felől el-szemléli,
tisztán leli, mert van neki a'
ki házát minden-nap szépíti.

Oh bődogság! ó nagy ó-
ró! ó nagy jószág s' fege-

delem én Istenem adgyad érnem, illy drága vendégben légyen részem?

De a' rosz társ merő Sátán, mint hegyes, nyárs mord az után, örül kárán, tapfol bűvén, meg-emésztd tűz a' férfi házában.

Scorpioval edgyütt lakni, Viperával meg - alkudni, könnyebb élni, s' hasznos járnai, hogy nem illyel egy házban szörülni.

Basiliscus látásával, meg-ösi de én meg-is azzal, éjjel nappal vigyázással, inkább laknám mint a' gonosz társal.

Jaj hát annak jaj mind éltig! meg-hólt bizony imár félig, rosz aszszonyra s' túnya társra, a' ki talál gyász dolga mind hóltig.

Nem

Nem virradhat a z örömré tívét nem érhet kedvére, nagyon része könyves szemre, a' ki talált túnya felesgre.

Etel, ital annak méreg, rosz Aszszonnyal a' ki vetreng, ő rút fereg s' kenzó méreg, szegény férfi környül sértő vas szeg.

Háznak minden túnyasága tiszta ágynak gyalázója, férfi gyászsa s' kenzó lántza, a' rosz aszszony urának hohéra.

A' rosz aszszony urát gyötri, higyed bizony meg-emészti, lelkét ferti, rontya s' veszti, idő elött aggasztya s' vénheti.

Mint agyon vert ha úton jár, vélned hogy rósi, mert mint a' sér szurkofon jár, vi-

T 5

gyázz

434 ISTENES

gyázz rá bár, felesége miatt
meg-hólt az már.

Oh szörnyű bú jaj-nagy
éfet, oh szomorú-bajos élet,
jaj mi lehet, mondgy csak
edgyet, a' mi szörnyebben
tépne az embert?

Oh nagy ostor ki előttem,
firván fokszor forgasz né-
kem, en Istenem, s' ne add
érenem, illy rosz vendégben
hogy légyen részem.

Ezt kedvejért egy iffiúnak
Iram azért hogy jó társnak,
mint aranynak, sőt Gyé-
mantnak; keresdje légyen-
tisza ágynak.

Végyen példát baráttyá-
ról, ki vele szólt bar csak ar-
ról, mert ki mafról s' nem
magáról tanól, az jár min-
den dolgában jól.

REN-

RENDELŐ KÖNYVBEN

foglalt Enckeknek.

A.

Adgy már tsendesseget	1
Aldgy-meg minket Ur	25
Aldott szép Pünköft:	32
Az én jó Istenem ha	40
A' te nagy nevedért	45
A' fz: Háromságnak	51
A' fz: Háromságnak ki:	55
A' fz: Háromságnak har:	59
Az Ur az égbe mint Kir:	193
Az jó hitű ember szelid	224
Adgyunk hálát Ist:	261
Az idő jósága nevel	263
A' gonosz természet	340
A' Musák szállasi Nym:	351
Az Ur Isten nekem édes	422
A' ki indul-hozszú	428

B.

Bizonyyal ismértem	12
Botsáld-meg Ur Isten	27

T6

Böf-

AZ ÉNEKEK.

Bóldog kinek vértét az	122
Borsáld Sz. Lelkedet	264
Bűn testéből s' tömlőt:	402
D.	
Délos szigetéből e' mi:	297
E.	
Egyedül te benned mel:	140
Ez világ mint egy kert	160
Enyhítsd-meg Ur Isten	206
Egekben lakozó szentf.	332
El-jd még az idő tsil:	368
En nyavalyás lelkem	385
Egykor egy vén jám:	390
F.	
Forog a' szerentse mit	313
G.	
Gazdag b'd kegyelmű	364
H.	
Hivek keresztyének	128
Hítetd szerentse nem	179
Hogy feletkezél-el	208
Ha az Isten nekem sdt:	212
Had vezérld Pallás	274
	J6j

TABLAJA.

I.	
Ój mellém szent Isten	238
Igaz által út, jókkal	242
Imhól édes hazám, Ez	279
Istiuságom vétke gyak:	328
Jarulok az Urhoz, men:	354
K.	
Kegyelmes Isten kinek	23
Könyörűly én rajtam Ur	86
Kiáltok hozzád mélyf:	96
Kérekded e' világ gdm:	166
Kinek tegyek panasz	195
Kedvezd szemeddel	200
Kegyes Jehova tekints	230
Katonák hadnagya, Ist:	244
Kérdhedd e' kopofsót	303
Könyörűld Sz. Istenhez	355
Könyvem forrási árad:	376
L.	
Lelkemnek hozzád való	6
Légyen jó idő tsak	197
M.	
Mennyei serégek ból.	47
	Mint
T7	

AZ ENEK

Mint a' szomju szarvas	62
Mert ki meg-tér, kegyel:	81
Minden dolgok közdött	247
Mi Urunk s' édes At:	260
Mint Aldgyu golyob:	290
Meg-adgya még Isten	359
Magasztallak én Ist:	411
Miként Egyiptusban	415
Mire bänkodol oh én	425
N.	
Nints már hova lennem	38
Nintsen segítségem	236
Nem lehet szebb dolog	351
Ne hadgy Ur Isten kérl.	393
Ne szállj pörben én	409
O.	
O szegény meg-romlott	3
Oh én kedvelmes Isten:	9
Oh én Istenem im mi tört	15
Oh Sz. Isten kit ked:	20
Oh én édes hazám te	72
Oh ki későn futok lelk:	104
Oh kedvelmes Isten	113
örök	

TABLAJA.

örök életnek szép id:	118
Oh Uram Isten mely	135
O szép drága zálag,	319
P.	
Pusztában Sidókat	60
Pallas nem nyughaték	293
Paraditsomnak te szép	378
Prædának ki örül ersz:	395
Paiffa szegény fejem:	398
R.	
Reményfegem te légy	100
Retténetes rút gyafzt	311
S.	
Segély-meg engemet én	61
Senkit a' pénz és kints	184
Szüz Maria lakozván	256
Szegény fejem Uram:	337
T.	
Tarts-meg Uram en:	219
Tsudálható nagy dok	306
Téged Uram váiam:	336
V.	
Vitézek mi lehet	34
	72

AZ ENEK TABLAJA.

Végetlen irgalmú	75. 284
Vitézség embernek	147
Virtus lelki jóság kit	152
Udvar s' Irigy tiszték	171
Világon ég alatt nincs	188
Vigaságom mint ford:	363
Várom Uram Isten fejt:	419

V E G E.

Via Jacobæ,

az az.

JACOB PATRI.
ARKANAK.

Olly úta,

Melly mindé UTON-JARÓ,
s bujdosó igaz Izraélitá-
kat, bátorságos és böl-
dog DEREK UTRA
igazgat.

Egynehány oktató Regu-
lák és Istenes Imádságok
által.

Terem. 48. 15, 16.

Amaz Isten, kinek elbűt jártanak
az én Atyáim, Abrahám és Isak
amaz Isten a' ki táplált engem e-
leüdtől fogva mind e' más napiglan,
amaz Annyal, ki meg-szabadított
engemet minden gonosztól,
áldgya-meg az igaz
uton-Jarókat

Lőtsén, 1683.

AZ IGAZ UTON-
JAROKHOZ.

Bóldogul akar szé házad-
ból útdra ki-menni, és
útaidból házadba vilzont
meg térni? Vegyed a' JA-
COB PALTZAJAT és OLAJAT
és ély ezekkel Jákob mód-
gyára, így mehetz-ki ból-
dogul házadból útdra, és
útdból házadba. A' Jákob
Páltzája gyanánt legjenek
e' néhány ide alább jegy-
zendő Regulák. A' Jákob
olajja gyanánt ély az aláb
jegyzendő buzgoságos I-
mádságokkal.

I. REGULA.

Gondold-meg minék-
előte útra indúlál
hogy jövevény, bújdosó,
s' úton járó vagy ebben e'
világban, Ter. 47. 9. Solt.
39, 13. E' Regula mint
egy támasz útadban így
támasz a' kísértetekben:
Bújdosó vagy és úton-já-
ró, azért ezeket el-szen-
vedd.

II. REGULA.

Gondold-meg hogy
nem te rajta kezdettetet
elsőben a' bújdosás és ú-
ton-járás; hanem a' te At-
tyáid-

tyáid-is bújdosok, jöve-
vények voltak. I. Ch. 29.
Sol. 39, 13. és 119. 19.
Sid. 11. 13. 14. Ez Re-
gula így támogat: A' te
tyáid e' jó úton mentek-
el, azért menny utánok.

III. REGULA.

Gondold-meg minémű
út legyen a' mellyen meg-
akarasz indúlni; meg-vil-
gáld hogy hamis Bálám
útán el ne indúly, Szám:
22, 12. Itt meg-nézd az
Isten könyvét, ha azzal
edgyez a' te útad, úgy
indúly útadra, mint az
Jákob úta edgyeze az I-
sten

6 ÚTÖN-JARÓK

Isten könyvével, mivel at-
yának s' anyjának enge-
delmeiből és tetteiből
ből indula - meg útára,
Tr: 28. 1, 2. &c. Ez Ré-
gula téged így támaszt
útadban: Ne fély mert
mivel Isten törvénye sze-
rint való úton jársz, meg-
őriztet téged az ő Angya-
lival ebben a' te Istenes
útadban, Sol. 91 11.

IV. REGULA.

Jó végeket tégy fel min-
den útra indulásodban. I.
Végy, az Isten dicsőffége,
holott az Isten mindene-
ket magáért teremtet,
Pfal.

REGULAI. 7

Sal. 19. II. Végy, fele-
barátodnak haszna. U-
gyan is nem kell csak ma-
gad hasznát keresni, ha-
nem felebarátodét is. Ph.
4 Rom. 12. Valamely
úton látod, hogy feleba-
rátod meg tsalattatik, ne
indúly-el, mert meg va-
gyon írva. 1. Theff. 4, 6.
Senki meg ne nyomóri-
ssa, se meg ne tsallya az ő
felebaráttyát valami do-
logban, mert mindezek-
ért boszszú álló az Ur.
III. Végy, magad idvőffe-
ges és tisztességes életed;
Mert mi haszna, ha edgy
útadban hamissággal eze-
gész

gész világot meg nyerhet
 néd-is, ha lelked idővőse-
 gét el veszted. Matth. 10.
 26. Tiszteletes életed;
 Ezt parantsollya Isten,
 Phil. 4, 8. A' mellyek tisz-
 teletesek azokról gon-
 dolkodgyatok.

V. REGULA.

Jó társaságokkal legyen
 útra indulásod: mert a' jó-
 kal jó lélszsz, Sol. 18, 26.
 Es a' jó társaság s'ekér gyá-
 nánt vagon az útbán. A'
 gonosz társaságot penig
 el-kerüld. Pél 4. 14. Mert
 ezeknek útok hasonló az
 homályhoz nem tudgyák

mi-

ben ütköznek - meg-
 Pél. 4. Jobb edgyedü-
 arnod hogy sem gonosz
 társaságokkal. Ha
 Jakob gonosz társaságok-
 hoz adta volna magát az
 Isten Fia néki ötször meg-
 jelent volna. De
 áld melly jó úti társa
 volt az Ur Jesus az egye-
 tül bujdosó Jakobnak,
 melly gyakran meg-jelent
 nékie. Először mikor Me-
 sopotámiába meñe. Ter.
 28. Másodszor Mesopo-
 támiából mikor háza tér-
 ne, Ter. 31. Harmad-
 szor, a' Jábok révénél.
 Ter. 32. 22. Negyedszer

U

Bé-

IO UTON-JARÓK

Béthelben. Ter. 35,9. 10.

II. Otódször a' Bersabe
 pusztájában, holott azt-
 is fogada neki, hogy ő vé-
 le edgyütt le-menne E-
 gyiptomba, Ter. 45,4. Ez
 ötödik Regula támogat té-
 ged, ő idegen határokon,
 hegyeken völgyeken ed-
 gyedül bujdosó szegény
 Uton - járó. Edgyedül
 vagy? Ne fély, veled az Ur
 Jesus az ő Sz. Angyalival
 és szintén szükséged idé-
 jén jelenik-meg mint az
 egyedül bújdosó szegény
 Jákobnak.

VI. REGULA.

Gondold-meg, hogy a'
 ce

REGULAI. II

te veled járo Isten hatal-
 mas, fok útakon módo-
 kon való meg-szabadítás-
 ta; Meg-szabadithat a' viz
 közepiből-is, mint Jonást
 a' tenger mélységéből.
 Jon. 2. A' 3. Iffiakat a'
 tűz közepiből, Dan. 3.
 Danielt az oroszlányok
 verméből. Ibid. 6. Néha
 eszközök - nélkül; Igy
 minden eszköz nélkül az
 Isten ő maga inté meg Lá-
 bánt, hogy Jákobnak ne
 ártana. Ter. 31. 29. Néha
 pedig eszközök által Igy
 Ezechiást edgy Angyal ál-
 tal Senacharib ellen Efa.
 37, 36. Néha ember által,
 U₂ mint

12 UTON-JARÓK

mint az Israelitákat Mofes
Azon által, Sol. 77, 21.
Ellenségeddel - is szolgál-
dat, Péld. 16, 7. Így szól-
gáltata Hámánál ISTEN
Mardochæusnak. Esth. 6.
* 11. Néha menydörgés
által is meg-rettenti ellen-
ségedet, mint régen 1.
Sam. 7, 10. Néha fa levél-
tsördülés, Darn szó és e-
gyéb efféle alkalmatlan
eszközök által is, ellen-
ségedet reád menő szándé-
kában meg-gátollya.

Hafzna e' Regulának; ú-
tadban így gondolkod-
gyál: Sok út, mód va-
gyon az én Istenemnél a'
meg-

REGULA. 13

meg- szabadításra, meg-
szabadíthat engemet ha-
ő néki ditsőséges

VII. REGULA.

Gondold - meg nem
tsak hatalmát a' veled jár-
ró Istennek, hanem ke-
gyelmes szép ígérteit - is,
Esa. 43. Mikor a' vizen ál-
tal menédesz veled lé-
szek, és a' vizek el nem
buritnak tégedet: mikor
a' tűzön járándasz meg
nem égesz, és a' láng meg
nem perfel téged Mert én
vagyok a' te Urad Iste-
ned, * 5. Ne fély mert én
te veled vagyok, Esa. 14.

14. UTON-JARÓK

En vagyok a' te Urad Istened, ki a' te jób kezedet fogom, és azt mondóm néked. Ne fély. Mit félnél? Ihol az Isten fogtam job kezedet, kitsoda vészén ki az ő kezéből, Ján. 10. Nézd - meg Sol. 56. Hij segítségül, &c.

Hafzna e' Regulának; Támaszkodgyál felelmes útabaveled járó Istenednek szép igiretihez: Mert annak az ő igireti meg-bánnat nélkül valók, Rom. 11. §. 29.

VIII. REGULA.

Könyörgésekkel segítségül

REGULAI. 15

ül hijad e' szép igiretekel fégedet biztató Istened t: Ne leheffen olly siető útra indulásod hogy Istenednek segítségül való hívása nélkül meg - indulnál. Mert ugyan - is, a' könyörgésre tunya, kéfedelmes Ember! gondold - meg. I. Hogy héjában való minden sérénféged az imádság nélkül. II. Hogy az imádság és Istennek segítségül való hívása ellenfeget győző s' kergető fegyver. Ez el - győző Mofes az Amalekiták, Kijövet. 17, III. Hogy ellenfegek vadnak a' te útaid.

16 ÚTON-JARÓK
raidban a' Sathán, úton
álló tolvajok, Esau, Lá-
bán, &c. IV. Hogy so-
kan ki-mennek házokból,
de vizsgálja nem térnek,
mint ama' Béthelben, Ol-
tár ellen jövendőölő, O-
roszlánytól utában meg-
ölettetett ifjú Proféta, ki
nem hogy házában mehe-
ret volna, de meg-hólt te-
fét sem engedte Isten az
Attya koporsójában te-
mettetni. V. Hogy ha i-
mádkozással mégy ki há-
zadból; ha mindenkör
nem jobban-is, mind az
által soha roszabbul nem
érsz házadba annál, mint
há-

REGULA. 17
zazadból ki-mentedben
öltál. Vaj ki sokan Já-
tobbal egy páltzával men-
nek ki az ő Atyoknak há-
zokból útokra, de mivel
ISTEN hitták segítségre,
ugy meg-áldattak Isten-
től, hogy nagy gazdag-
sággal térnek házokhoz,
Ter. 32, 10. Oh ember!
ember! ne indúilly hát so-
ha utra, mig nem imádko-
zásoddal segítségül hívod
Istenedet. Imádkozzál a-
zért útnak kezdetiben,
közepiben, és végezeti-
ben.

IX REGULA.
Ne kérj Istentől felet-
U 5 téb

18 UTON-JARÓK

téb való gazdagságot és nyereséget útabban Jákob Istentől tsak az kíváná, hogy az Isten légyen őnéki Istene, ételt, italt, ruházatot adgyon és békével hordozza útában. E- légedgyél meg kérlek te is ezzel, és ottan ottan így énekelly útabban.

*Sic noster Dominus, sic tuor, et modo victum,
Des vestes, satis est: cetera mun-
dus babe.*

Az az:

Tsak az Isten légyen Urónk,
Utainkban mi Tutorónk,
Ételt, italt, ruhát adónk,
Egyebeket másnak hagyónk.

A'

REGULAR. 19

A' bölt Agurnak-is ez bölt kívánsága, Péld. 30. 39. Pál Apostolnak - is szép tanáts adása, 1. Tim. 6. 7. 8. 9.

X. REGULA.

Békéféges töréssel szenvedéssel győzd - meg útabban való nyomoruságot. Ezzel győzé Jákob a' napnak kévfégét és az éjjeli déreket és hidegségeket. Ter. 31, 40. Ezzel győzte ama' húsz esztendeig való szolgálatnak sulyos terhét Ezt parantsollya a' mi édes JEsusunk-is, Luc. 21, 39.

T 6

hogy

20 UTON-JARÓK

hogy békefegyes türés ál-
tal tartasuk meg a' mi lel-
keinket.

XI. REGULA.

Utaidban való bődög
szerentsédnek semű se tu-
lajdonits.hanem mindent
csak az Istennek ingyen
való könyörűlő irgalmas-
ságának, mint Jákob
mondgya vala amaz ő há-
za téré bődög útában:
Kissebb vagyok URAM
minden te irgalmaságid-
nál. Ter. 32, 30. ez az:
Oh én ingyen könyörűlő
Istenem! tudom nem az
én érdememért áldottál

igy

REGULAI. 21

igy meg útamban, mert
ha érdemre néztél volna,
én kissebbik irgalmasá-
godnak tsak morfatská-
ját sem érdemlettem völ-
na, Jussion eszedben itt
Péter Apostol tselekede-
ti kit hogy Isten útában,
s' munkájában meg áldá,
meg ismérven méltatlan-
ságát, nem méltóztattya
vala magát Urunk Jussifal
egy hájban lélelte, okát
adván, mert ő bűnös em-
ber lévén semmi képpen
Istennek a'nyi áldasit nem
érdemelhetete, Lú. 5. 8.

T 7

XII.

XII. REGULA.

Bóldogtalan forsdod-
nak idején, az Istennek
néhai régi, másokkal, s'
veled közlött irgalmassá-
girúl meg-emlekezzél, és
azokkal emlegeted el-
csöggedt szivedet: így tse-
kedék Jákob, mikor fe-
elmes állapottyában vól-
na az Istennek Abrahám.
nal tött áldását emlegeti
ólna, mondván, Ter. 32.

11. En Atyámnak A-
brahámnak Istene szaba-
lts-meg engemet az én
Atyámnak kezéből, az
Istennak kezéből, mert
fe-

felek, &c. Dávid-is mi-
kor a' Goliáthra akarna
mennni, az Istennek véle
tött néhai irgalmassággal
biztatta magát, 1. Sam.
17. §. 37. Az Ur a' ki
meg-szabadított engemet
az Oroslánytól, és med-
vétől, ugyan ő meg-szaba-
dít engemet a' Philisteus
kezéből. Így imádkozik
vala ama' vénféggére jutot
keresztyén Uton-járó-is:

*Qui me servasti puerum, juve-
nemq; virumq;,
Nunc serva miserum me quod
Christe senem.*

Christus, ki meg-tartál engem;
Gyermekifü s' emberfegben,
Most-is tarts-meg ínségemben,
S' ne hadgy-el én vénfegemben!

24 UTON-JARÓK

Ez vén Uton-járó a' mit
vénfegéről énekel vala:
te így énekellyed keresz-
tyén Uton-járó akar ki
légy, gyermek, iffiú, &c.

Uram Jesus tarts-meg engem,
s' útaimban légy vezérem:
Ki meg-tartottál sok izben,
Most-is ne hadgy e' vesztélyben.

VIII. REGULA.

Ha Uton-járó kereske-
désben, adásban, vévés-
ben vagy foglalatos, két
Birákra vigyázz: I. Vi-
gyázz a' kis Biróra, s' an-
nak tanátsira az adásban,
vévésben: Ez nem egyéb
hanem lelked-isméreti, ez
egy dictál: Valamint ki-
ván.

REGULA. 25

Annád hogy az adásban,
vévésben mások veled
selekednének, te is úgy
selekedgyél másokkal,
Matth 7. Luk. 6. 31.
II. Vigyázz a' nagy Biró-
ra, annak mindent látó fe-
nyes szeméire, mindent
halló füleire, mindent
jegyző kezeire és könyvé-
re. O ne fojts-meg lel-
ked-isméretit, hogy az ú-
tolsó napon tégedet ne
vádoljon azért: Ne ha-
ragits-meg a' kemény ité-
letű Birót adásodban, vé-
vésedben. Ne vétkezzel
te (sem adásban sem vé-
vés-

26. **UTON-JARÓK**
vésben,) a' Biró az ajtó e-
lőtt áll, Jak. 5 9.

XIV. REGULA.

Szabad tenéked foga-
dást is fogadnod Jákob
módgyára: I. Isten di-
tsósságére. II. Szegén-
nyek segítségére. III. Te-
herfegyedhez és meg-
teljesítéshöz képest Igy
fogada Istennek fogadást
Jákob, Ter. 28, 20. De
nem szabad fogadnod
igy: I. Ha énnékem az
Isten nagy gazdagságot
ád, ezt s' ezt tselekeszem,
&c. II. Hogy Isten tör-
vénye ellen fogadgy, mint
fo-

REGULAI. 27

fogadtárnak fokakal a'
Pápistak, hogy Claftrom-
ban laknak, hogy meg-
nem házasodnak soha,
hogy pénteken húst nem
észnek, mert ez az Isten-
nek, és a' természetnek
törvényi ellen vagyon.
Meg lásd azért, hogy te
meg fogadásodban is Já-
kob után járj. Igy fo-
gadgy azért fogadást Já-
kob módgyára: En Iste-
nem, én tenéked fogadást
tészek ha ez útban Iste-
nem lészesz, ha ételemet,
italomat, ruházatomat ki-
szolgáltatód, ha békével
meg- viszsz vagy hofszsz
há-

kazamhoz, én tégedet imádlak, és a' mit nékem adtz, abból a' szegényidnek sáfárkodnom.

XV. REGULA.

Ha pedig az Ur tenéked útaidban Istened léfszen, ételedet, italodat, ruházatodat ki-szolgáltatván boldog állapottal, ideig engedtetet tzeálláshoz, házadhoz háza viszen, ó ne felelkezél el a' te útadban tött fogadásodról, hanem add meg az Urnak a' te fogadásodat. Erre int Salomon Préd. 5, 4. 5. 6. Jobb vók.

vólna nem fogadnád hog' nem fogadván meg nem adnod. Emlkezzél meg azért fogadásodról addig, mig Isten mint egy Jákobot meg intene, ki el felelkezett vala fogadásáról. Ter. 35, 1.

Ezek a' néhány Regulák, mint edgy Jákob Palatája legyenek tenéked [ő idegen határok, ő bujdosó, szarándok módgyára járó, s' kelő keresztyén Izraelita] istápid; Ezekkel támogasd útaidban magadat, mig hazajutz ama' te édes házadban a' lelki Canábanban, mely.

30 UTON-JARÓK

melyben ofztán nem buj-
doso, hanem örök lakos
lészesz Jákob Atyánkal,
Amen.

Mivel hogypedig úton
járó Atyámfia, Jákob Pá-
triárechának nem tsak pál-
tzája, hanem olajja is
völt útában, hogy meg ne
fogyatkozal, az Jákob o-
lajja helyett ély im ez I-
stenes, ide aláb követ-
kező búzgoságos

Imádságok-
kal.

PRIMA

IMADSÁGI. 31

PRIMA

RATIO
VIATORUM,

In ingressu itineris dicenda.

Utadnak el-kezdésében
így, vagy hasonlókép-
pen imádkozzál.

OH fények egekben la-
kozó, annak minde-
nekre vigyázó, minden i-
gaz úton járókat vezérlő,
s' reám is fáradhatatlan-
képpen gondot viselő é-
des jó Istenem! En sze-
gény Izrael házából el té-
velyedett bujdosó juhod,
meg-vallom te előtted
hogy

hogy jövevény bujdosó
 vagyok, a' miképpen az
 én Attyám - is vóltanak.
 Oh én bujdosó Attyaim-
 nak imádságoknak meg-
 halgató Istene, halgald-
 meg a' te bujdosó szől-
 gád imádságát! Oh Uram
 ki meg áldod az ember-
 nek házából való ki-me-
 netelét, és bé-menetelét,
 áld meg az én házából
 útamra való ki-menetele-
 temet. Oh Izrael pász-
 tora, ki a' pusztaban buj-
 dosó Izraelitákat ama'
 tekervényes kerengő ú-
 ton el-vezérletted, vezé-
 rely engemet is e' fel-vé-
 jen-

endő útamban. Te U-
 ram az Izraelitákat vezér-
 led nappal fenyves kőd
 szlopában, éjjel pedig
 sziznek szizlopában, így
 vezérelly Uram engemet is
 lától tudom oh Uram, hog'
 mintsen az ember hatal-
 mában az ő lábai lépése-
 nek igazgatása. Te igaz-
 gaffad azért az én lépési-
 met, hogy a' kőben meg
 ne üssem lábaimat. Te
 légy énnékem az el-téve-
 désben igaz útra vezérlő
 Kalauzom; a' kedvetlen
 homályos időben fenyves
 napom; esőben, hideg-
 ben, melegben bé-födöző
 X haj-

hajlékom ; izomorusá-
gomban nyugodalmom ;
aluvásomban érettem vi-
gyázom ; kár vallásomban
reményfegem ; kereskedé-
temben nyereségem. Oh
Uram Jézus, ki amaz Ema-
usban menő Tanítványok-
kal bemenél a vendég fo-
gadóban, járj én velem
minden útaimban ; mikor
a nap el-hagy, te világo-
síts engem a' letét éjszaká-
ban. Oh áldott Sz. Lélek
Isten, ki az három böltse-
ket vezérelt útokban s
tsillag által mind Bethle-
hemig, vezérelly engemet
s. a' te vezérlő kegyelmé-

által

által mind addig, a' med-
dig oda jutok, hová igye-
kezzem, hogy a' te ke-
gyelmed által oda jutván,
tenéked őrizó, s' vezérlő
Istennemnek hála - adással
meg-köszönhessem. Oh
Uram oltalmaz engemet
gonosz igyekezettől, és
gonosz tarfaságtól. Ad-
gyad azért edes jó Iste-
nem, hogy e' világi fárado-
ságos sok gondokkal tel-
lyes világiéletem keresé-
ben mikor fáradozok,
még akkor is a' te ditső-
feges országodat, és a' te
igaságodat kereshessem,
mindeneknek előtté. Bo-

X a

tsáld

tsáfd-el mellém őriző Sz.
 Angyalidat, kik által ol-
 talmaz-meg engemet fe-
 lelmes útamban Uram a'
 ki Mofest vezérléd Madi-
 án földében. Jákobot
 Mesopotámiában, vezé-
 relly engemet-is e' fel-vött
 útaimban, és adgyad hog'
 e' fel-vött útamnak ki-
 menetle legyen olyan
 bődög mint az Eleáz er-
 nek, Mofesnek, és Jákob-
 nak útainak ki menetelek
 vólt. Halgafs-meg engem
 ezekben oh bujdosoknak
 kegyelmes vezére én a' te
 nevedben ered k útamra,
 mennyen és a' földön ti-
 éd a' Gloria.

II. ORATIO.

In Progressu itineris.

Útnak közepin mondan-
 dó Imádság.

OHén bujdosó Atyáim
 nak, Abrahamnak I-
 áknak, Jákobnak és min-
 den igaz úton járóknak ő-
 riző, s' vezérlő Istene! né-
 kem is felelmes szél-vé-
 zes útamban kegyelme-
 sen vezérlő én édes Iste-
 nem! A' te nevedben vót-
 tem vala fel ez-el kezdett
 útamat, a' te segítsége ál-
 tal mentem elő eddig-is
 útaimban. Te vagy az én
 bujdosásomban velem ed-
 gyütt

gyütt járó, vezérlő Istenem. Oh Uram te fogadtad, mikor a' vizen által megyek, én velem vagy és a' vizek ei nem boritnak, mikor a' tűzben járándasz a' láng meg nem perfel, mert te én Uram, jelen vagy én velem: Oh én édes Istenem! a' vizek szintén lelkemig érnek: Uram fogd meg az én kezeimet, mert mint az Péter Apostol merülő felben vagyok: Uram ki a' Jonáft meg-tartád a' tengeri szélvészben, tarts-meg engemet-is ez úti veszélyben. Oh Uram! te az három

Iffia-

Iffiakat meg-tartád a' tűzhőzepiben, tarts-meg engemet-is e' nyomorúságkementzéjében! Te Uram tsudálatos vagy a' meg-tartásban; régenten egy szóddal a' tengeri háborut le-tsenedesítetted; szólly Uram edgyet, és le-tsenedesednek minden háboruink, Uram nem külkömben vagyon dolgom, mint a' szegény bujdosó Jákobnak Esautul való feltében. El-akara menni az Esau, hog' el-veszesse Jákobot de te Uram az ő szivét meg-lágyitád hogy irgalmas szemmel

X4

néz-

nézné a' Jákobot. Oh Uram! színtén így vagyón énnékem dolgom mint a' Jákobnak, mert noha egy Atyánk vagy te minékünk és e' végre atyafias az egész emberi nemzetség mindazáltal oh Uram, sok Esauk vadnak, kik lefeskednek a' Jákob után, én is igen felek hogy el ne jöjenek az Esauiták, az úton álló nyúzó, fosztó emberek, és engemet meg ne foszszanak minden marháimtól, sőt még életemtől is. De tégedet kérlek Uram, ki Jákobot megoltalmazád az Esautól

ól oltalmaz meg engem. et is az utánam lefeskedő gonosz emberek-től, Uram ki a' Lábánt megintéd étfzakai álmában, hogy ne ártson Jákobnak ints és rettent meg az én ellenfelegemet is, hogy énnékem ne ártsanak: Uram, ki mőnydörgő szóddal az Izrael ellenségét megrettentéd, rettent meg az én ellenfelegimet is, Te Uram régenten a' szerj fáknek mozgása által, levél tsördül és által, szerkereknek lovaknak dobogásoknak hallatása által, daruaknak szavok hallatása

sával el-rémitéd, és kerge-
 téd a' te néped ellenfégit:
 Igy mutasd meg az én el-
 lenfégimnek el-üzésében
 nagy erődet. Te Uram
 edgy Angyalod által
 85000. embert le vagatál,
 az Ezechiás ellenfégi kö-
 zül: Uram botsájd el An-
 gyalidat, és azok által ol-
 talmazd benned bizó, s'
 bujdosó szolgádat. Oh
 Uram az álnok és hamis
 emberektől szabadíts-
 meg engemet, ne adgy en-
 gemet a' gonosz ember
 kezében: ne tapodgyanak
 a' földre a' kővéyeknek
 lábok, és a' hitetleneknek

ke-

kezek ne nyomoritsanak-
 meg. Oh ne vegyen én
 rajtam nagy győzedelmet
 az én ellenfégem ne mon-
 dgya, meg győztem ötet,
 hól vagyon az ő Istene?
 Oltalmazd meg engemet
 a' gonosz embereknek ke-
 zektől, kik arról gondol-
 kodnak, hogy lábamrol
 le ejtsenek, kik meg-élefi-
 teték az ő fegyvereket, kik
 olly mérgefek mint az As-
 pis kigyók. Tört és hálót
 vetettek az én ösvényem-
 re. De te oh én meg tar-
 tásomnak Istene, ments-
 meg engemet az ő vesze-
 delmes töröktől és háló-

X6

jok-

joktól. Ne engedgyed édes Istenem hogy a' mit a' gonoszok kívánnak abban mennyenek elő; és ne tölts-bé az ő én vezedelmem felől való gonosz kívánságokat, hogy fel ne fuvalkodgyanak. Minden ajtók s' utak bé-záróltattak, sohová sem száladhatok: Uram nyisd ajtót az én szabadulálómra, és tarts-meg az eh Orroslányok torkától; mert erősbek hogy nem mind én: Uram ki el-rejtéd Dávidot a' barlangban a' Saul előtt, rejts el engemet-is az te szárnyaidnak

ár-

árnyékában ellenségem előtt: Mivel penig e' hosszú útban igen meg-fáradtam, téged kérlek, ó Uram Jesus, emlekezzél-meg ama' te fáradságodról, mikor el-fáradván leültél vala a' Sichár mellett való Jakob forrásánál, s' arról meg-emlekezvén erőfíts és ujíts-meg el-fáradt tagaimban. Botsádd hozzám az égből a' te meg-élesztő lelkedet, és meg-ujálnak mindgyárást az én el-fáradt tetemim. Uram lám eddiglen engemet el nem hattál gyermekfelegemről fogván: sok

X 7

pro-

probámban, nyavalyám-
ban, s' felelmes útaimban
velem vóltál; ne hadgy el
Uram most is engemet.
Mivel penig a' Nap el-ha-
nyatlik, Uram térj bé ve-
lem a' vendég fogadóban
ne hadgy el engemet
hogy én is el ne hadgya-
lak tégedet, és el ne sza-
kadgyak tőled. Oh én
atyámnak Jákobnak Iste-
ne, fogadást fogadnk a'
Jákobbal én tenéked, ha
énnékem Istenem lészesz
ez útban, ha ételt, italt,
ruházatot, egészséget adtz
ha békefességben házam-
hoz kaza vísz: én a' te ol-
tá-

tárodon áldozom tené-
ked, és a' háládásnak po-
hárát vévén, áldalak tége-
det és azokból a' jókból,
mellyeket nékem adán-
dász irgalmasságot tsele-
kedem a' te szükölködő
szegényiaddel. Halgass-
meg ezekben engemet, ó
embereknek őrizője, s'
bujdosok vezére! meny,
föld, tenger, s' minden
nevedet dicsirje.

III. ORATIO.

*An Egressu & Regressu itineris di-
cenda.*

Utnak el végezésében, és
Utról való háza térésben
mondando Imádság.

Oh

48 ÚTON JARÓK

OH Izraelnek s' Izrael
 házából el-tévelyedet
 Juhoknak fel - kereső és
 igazgató Pásztor, né-
 kem is felelmes útamban
 igazgató oltalmazó ke-
 gyelmes Pásztoróm! mit
 adgyak immár tenéked,
 hogy sok próbákkal, kifir-
 tetekkel, nyomoruságok-
 kal, tellyes, felelmes ú-
 tamban, velem vóltál, mi-
 kor az ellenség árviz-kép-
 pen jó vala reám, attól a'
 vizen jártam, még mikor
 a' vizen jártam meg-men-
 tettél az el-merüléstől, mi-
 kor a' nyomoruságoknak
 tűzében vólnék, meg-ol-
 tak-

IMADSAGI. 49

oltálmaztál a' lángnak
 perfelésétől: mikor az u-
 tán tévelygettem a' te jó
 elkeddel igyenes ösvént
 mutatál énnékem, oltal-
 maztád lábaimat botlás-
 tól. Oh Uram a' melly ú-
 ton siralmason mentem
 vala el, imé azon úton vi-
 dám ortzával jövek-ki az
 én Atyámnak házából és
 imé te engem meg áldot-
 tál! Oh Uram! kissebb
 vagyok minden te irgal-
 matságidnál kegyelmessé-
 gidnél, mellyeket velem
 tselekedtél; nem vóltam
 vólna méltó tsak kissebbik
 irgalmasságodnak morfa-
 lék-

lékjára is. Sokakat Uram
 kik én nálamnál jobbak
 voltak, így meg nem ál-
 dottál: Sokak éjet napot
 edgyé téfznek, még-is ha-
 szontalan minden fárad-
 ságok. Sokak ki mennek
 házokból de soha haza
 nem térhetnek? hanem
 némelyek a' vadaktól,
 mint amaz Iffú Béthelbé-
 li Oltár ellen jövendő
 Proféta meg-öletetnek,
 némelyek a' tolvajoktól,
 mint amaz Jerusalemből
 Jerichóba menő ember,
 holt clevenen, mindenek-
 től meg fosztatván, há-
 gyatattatnak. némelyek
 viz-

vízben halnak, és sok ezer
 fele nyomoruságos vesze-
 delemben életektől meg-
 fosztatnak. Oh Uram, ha-
 te engemet el-hadtál völ-
 na ez én felelmes útam-
 ban, mind ezek rajtam
 meg-eshettek volna. A'
 vadak engemet elszaggat-
 hattak volna, a' vizek el-
 borithattak volna, sze-
 gény fejemet az útnak ret-
 tenetes fáradságos terhe,
 el-fogyathatta volna min-
 den örömet, hiszem-is é-
 des Uram, hogy ha te nem
 segitted valra el-fárad-
 tagaimat, az útnak ke-
 ménysége miatt eddig-is
 min-

52 UTON JARÓK

minden erőm elszakad
 volna. Elvettem te töl-
 led az én útaimban az ál-
 dást, vedd el tőlem az há-
 lá-adást. Aldott légy az-
 ért oh én bújdosásimban
 velem edgvütt járó, ve-
 szedelmimben oltalmazó
 édes jó Istenem! Ditsir-
 jenek tégedet mennyég-
 ben amaz Oltár alatt nyü-
 govó lelkek, a' kiket te
 ebben e' világban vezér-
 lettél, és igazgattál mind
 addig, mig haza juthat-
 nak a' fenyves egekbe.
 Aldgyon Abraham, Isák,
 Jákob, kiknek igazgató-
 jok vóltál e' bújdosásnak
 völ-

IMADSAGI. 53

völgyében. Uram segély,
 hogy köszönhessem meg
 tenéked, és adhasfam meg
 tenéked, és adhasfam meg
 rig szivel fogadasomat.
 Bujdosó életemnek vövid
 hátra maradott idejében-
 s ne hagy-el engemet:
 A' te jó Lelkeddel vezé-
 tely engemet igyenes öf-
 tényen: amaz Oltár alatt
 nyügovó Szenteknek tár-
 saságokba, kikkel tégedet
 vég nélkül áldhasfalak,
 az fenyves egekben,
 Amen.

Autor ad Viatorem.

Esa. 30, v. 21.

Hæc illa est via; Incede
per eam.

I. Sam. 17, v. 37.

Abi, & sit JEHOVA te
cum.

